
ΒΑΣΙΚΕΣ
ΑΡΧΕΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ
ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ

O.J.Gibson

εκδόσεις εμμαούς

- ΜΑΘΗΜΑ 1: ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ
Η Βιβλική Θεώρηση του Θείου Σχεδίου της Συμφιλίωσης
- ΜΑΘΗΜΑ 2: ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ
Πανοραμική Θεώρηση της Ζωής του Χριστού από το Απώτερο Παρελθόν μέχρι την Μελλοντική Του Δόξα
- ΜΑΘΗΜΑ 3: Η ΚΥΡΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
Η Θέση του Χριστού ως Κύριος. Προσωπικές και Πρακτικές Επιπτώσεις.
- ΜΑΘΗΜΑ 4: ΘΑΜΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ
Συμμετοχή στο Θάνατο, Ταφή και Ανάσταση του Χριστού.
- ΜΑΘΗΜΑ 5: ΑΙΩΝΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ
Η Βάση και η Έκταση της Σωτηρίας.
- ΜΑΘΗΜΑ 6: Η ΖΩΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
Η Οικογένεια του Πιστού. Η Αναγκαιότητα, ο Σκοπός και η Δραστηριότητα της Τοπικής Εκκλησίας.
- ΜΑΘΗΜΑ 7: ΞΕΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟ
Οι Πηγές και η Αντιμετώπιση του Πειρασμού.
- ΜΑΘΗΜΑ 8: ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ
Καθημερινή Συνάντηση με τον Θεό.
- ΜΑΘΗΜΑ 9: ΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ
Ισορροπημένη Μελέτη της Βίβλου. Εφαρμογή του Λόγου Του στην Καθημερινή Ζωή.
- ΜΑΘΗΜΑ 10: "ΔΙΔΑΞΕ ΜΑΣ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΩΜΕΘΑ"
Επικοινωνία με τον Θεό.
- ΜΑΘΗΜΑ 11: ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ
Κάλεσμα για Μαρτυρία, με Ζωή και Λόγο
- ΜΑΘΗΜΑ 12: ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ
Η Προετοιμασία της Προσωπικής Μαρτυρίας
- ΜΑΘΗΜΑ 13: ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
Υποδομή, Λατρεία, Προετοιμασία.
- ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α: "ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ"
Βάση, Βεβαιότητα και Απόλαυση της Σωτηρίας.
- ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β: ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ
Οδηγός για Συστηματική Μεσολαβιτική Προσευχή.

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

Μτ.....	Κατά Ματθαίον
Μκ.....	Κατά Μάρκον
Λκ.....	Κατά Λουκάν
Ιω.....	Κατά Ιωάννην
Πραξ.....	Πράξεις Αποστόλων
Ρωμ.....	Προς Ρωμαίους
Α Κορ.....	Προς Κορινθίους Α'
Β Κορ.....	Προς Κορινθίους Β'
Γαλ.....	Προς Γαλάτας
Εφ.....	Προς Εφεσίους
Φιλ.....	Προς Φιλιππισίους
Κολ.....	Προς Κολοσσαείς
Α Θεσ.....	Προς Θεσσαλονικείς Α'
Β Θεσ.....	Προς Θεσσαλονικείς Β'
Α Τιμ.....	Προς Τιμόθεον Α'
Β Τιμ.....	Προς Τιμόθεον Β'
Τιτ.....	Προς Τίτον
Φλμ.....	Προς Φιλήμονα
Εβρ.....	Προς Εβραίους
Ιακ.....	Επιστολή Ιακώβου
Α Πε.....	Επιστολή Πέτρου Α'
Β Πε.....	Επιστολή Πέτρου Β'
Α Ιω.....	Επιστολή Ιωάννου Α'
Β Ιω.....	Επιστολή Ιωάννου Β'
Γ Ιω.....	Επιστολή Ιωάννου Γ'
Ιουδα.....	Επιστολή Ιουδα
Απ.....	Αποκάλυψις Ιωάννου
NB	-Μετάφραση στην Καθαρεύσουςα (N. BAMBA) Βιβλική Εταιρία.
BB	-Μετάφραση στη Νεοελληνική (B. ΒΕΛΛΑ) Βιβλική Εταιρία.
NMD	-Νέα Μετάφραση στη Δημοτική Βιβλική Εταιρία.
Ο'	-Μετάφραση των Εβδομήκοντα (LXX), Κριτική Έκδοση, UBS.
BK	-Βυζαντινό Παραδ. Κείμενο, ΚΔ Οικουμενικού Πατριαρχείου.
KPN	-Κριτικό Κείμενο, Nestle/Aland UBS (26η έκδοση).
ΛΖ	-Λόγος Ζωντανός, ΕΠΚΑ.
B	-Καινή Διαθήκη, "ΒΙΒΛΟΣ".

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

"Αρχή του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού, Υιού του Θεού" (Μκ α:1). Μ' αυτά τα λόγια αρχίζει η εμπνευσμένη από το Πνεύμα το Άγιο αφήγηση της ζωής και της διακονίας του Κυρίου Ιησού. Η πεμπουσία της Χριστιανικής Πίστης -το πλέον βαρυσήμαντο μήνυμα το οποίο ακούστηκε ποτέ από άνθρωπο- είναι η ακόλουθη: "Ο Χριστός απέθανε δια τας αμαρτίας ημών κατά τας γραφάς, και ... ετάφη", και ... ανέστη την τρίτην ημέραν" (Α Κορ ιε:3-4). Στο κατά Ιωάννην γ:16 διατυπώνεται ολόκληρο το μήνυμα ως εξής: "Διότι τόσο ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή δια να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν αλλά να έχει ζωήν αιώνιον". Αυτά είναι τα καλά νέα, άλλωστε η λέξη "ευαγγέλιο" σημαίνει καλή αγγελία. Ο δρόμος για τον άνθρωπο ελευθερώθηκε και τώρα μπορεί να πλησιάζει τον Θεό. Εκείνος έδωσε εντολή αυτό το μήνυμα, αυτή η "καλή αγγελία" να γίνει γνωστή "εις όλον τον κόσμον...εις όλην την κτίσιν" (Μκ ις:15).

Τι γνωρίζουμε αναφορικά με το ευαγγέλιο; Πηγή του είναι ο Θεός, όχι άνθρωπος. Είναι το ευαγγέλιο του Θεού (Ρωμ α:1, Γαλ α:11, Α Θεσ β:2,9). Το κεντρικό του θέμα είναι ένα ζωντανό Πρόσωπο. Το ευαγγέλιο είναι η καλή αγγελία του Υιού του Θεού, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού (Ρωμ α:3,9 ιε:19). Αντικειμενικός του σκοπός είναι να φέρει τους ανθρώπους στον Θεό. Είναι το ευαγγέλιο της σωτηρίας μας (Εφ α:13). Απευθύνεται σε ανάξια όντα. Είναι το ευαγγέλιο της Χάρης του Θεού (Πραξ κ:24). Ισχύει για πάντα επειδή είναι αιώνιο (Απ ιδ:6).

Ποιος μπορεί ν' αγνοήσει το μήνυμα ζωής ή θανάτου το οποίο φέρει το ευαγγέλιο; Ο Θεός κάνει έκκληση στους ανθρώπους να υπακούσουν στο ευαγγέλιο και προειδοποιεί για επικείμενη κρίση εάν δεν το κάνουν (Α Θεσ α:8, Α Πε δ:17, Ρωμ ι:16). Ο Θεός περιμένει στην κήρυξη του ευαγγελίου, ο άνθρωπος ν' ανταποκριθεί με πίστη για να σωθεί. Είναι λοιπόν απόλυτη και επείγουσα ανάγκη να κηρυχθεί (Α Κορ θ:16, Πραξ α:18). Όποιος θα προσπαθήσει ν' αλλοιώσει το μήνυμα του ευαγγελίου είναι "ανάθεμα" (Γαλ α:7-9).

Ο αναθεματισμός αυτός απευθύνεται σε καθέναν που κηρύττει ότι λατρευτικοί τύποι και έργα είναι απαραίτητα στοιχεία που θα πρέπει να προστεθούν στο ευαγγέλιο για σωτηρία.

Αυτό το μοναδικά σημαντικό μήνυμα από τον Θεό δεν ήρθε θεαματικά και ξαφνικά πάνω στον κόσμο, χωρίς να έχει προηγηθεί κάποια ένδειξη. Από τις καταβολές κιόλας της ιστορίας του ανθρώπινου γένους, η ανάγκη της σωτηρίας από την αμαρτία και το θάνατο ήταν φανερή. Αυτό υποδηλώνουν τα πρώτα κεφάλαια της Αγίας Γραφής. Ο Θεός έχει το αντίδοτο για το δηλητήριο της αμαρτίας και το υπόσχεται στο πρόσωπο ενός Σωτήρα, ήδη από το τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης (Γεν γ:15). Οι θυσίες αίματος της Παλαιάς Διαθήκης προεικόνιζαν την τελική και "άπαξ γενομένη" θυσία του Χριστού πάνω στον σταυρό (Εβρ ι:1-4, 10-12). Μέσω των προφητών ο Θεός είχε υποσχεθεί μια Νέα Συμφωνία, τη Διαθήκη, η οποία θα ήταν μεγαλύτερη και ισχυρότερη από την Παλαιά (Ιερ λα:31-33). Ο Ελευθερωτής, ο οποίος θα ερχόταν από τον Θεό, θα ελευθέρωνε όλους τους λαούς (Ησ μβ:1,6). Προφητεία και εκπλήρωση ως εκ τούτου ενσωματώνονται σ' έναν Κύριο, μια πίστη και μια σωτηρία (Εφ δ:4-6). Ένας και μοναδικός είναι ο δρόμος προς τον Θεό (Ιω ιδ:6, Πραξ δ:12).

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ

Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε για τον Θεό -για δική Του ευαρέσκεια και δόξα (Απ δ:11, Ησ μγ:7). Αιώνια βουλή του Θεού ήταν ο άνθρωπος να φέρει την ομοίωσή Του αποκαλύπτοντας έτσι τη δόξα Του (Γεν α:26-27, Ρωμ η:29). Του έδωσε να κατοικήσει τη γη ως ελεύθερο ον, με αδέσμευτη βούληση και όχι σαν ένα εξαρτώμενο και ελεγχόμενο ρομπότ. Ο άνθρωπος ήταν πραγματικά ελεύθερος είτε ν' αγαπήσει και να υπακούσει τον Θεό Δημιουργό του είτε να Τον αρνηθεί.

1. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΑΙ. Ζούσε μέσα σ' έναν πανέμορφο κήπο. Χαιρόταν τη συντροφιά του Θεού. Για να είναι συνεχής η επικοινωνία τους, ο Θεός τού είχε θέσει ένα περιορισμό. Από το δέντρο της γνώσης του Καλού και του Κακού ήταν απαγορευμένο να φάει. Ο άνθρωπος είχε στα χέρια του την ευκαιρία: να υπακούσει ή όχι, να εμπιστευθεί ή να μην εμπιστευθεί το Λόγο του Θεού (Γεν β:15-17).

2. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΑΡΑΚΟΥΕΙ. Ο διάβολος παίρνοντας τη μορφή φιδιού, αντέκρουσε τα Λόγια του Θεού, λέγοντας πως ο άνθρωπος δε θα πέθαινε αν έτρωγε από τον απαγορευμένο καρπό. Ο Αδάμ πίστεψε το ψέμα εκείνο και όχι το Λόγο του Θεού ενώ ήξερε πολύ καλά, ότι Εκείνος τον αγαπούσε. Η πράξη της παρακοής έφερε μια καθοριστική αλλαγή, γνωστή σαν Πτώση του Ανθρώπου (Γεν γ:1-7). Η συνέπεια της Πτώσης ήταν ακαριαίος πνευματικός θάνατος, που σημαίνει διακοπή και χωρισμός από την επικοινωνία με τον Θεό (Γεν γ:8) και τέλος, φυσικός σωματικός θάνατος ο οποίος δεν είναι παρά ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα (Γεν ε:3-5).

3. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ. Τις συνέπειες αυτής της παρακοής δεν τις καρπώθηκε μόνον ο πρώτος άνθρωπος. Μέσα από αυτόν, η αμαρτία κι ο θάνατος εισέβαλαν στο ανθρώπινο γένος (Ρωμ ε:12). Η φύση του ανθρώπου αλλοιώθηκε σε τέτοιο βαθμό ώστε έγινε εχθρός του Θεού. Ο άνθρωπος στα μάτια τού Θεού θα ήταν στο εξής φορέας μιας αμαρτωλής φύσης (Εφ β:3) και εκτελεστής της αμαρτίας (Ρωμ γ:23). Σε αντάλλαγμα θα "έπαιρνε" το θάνατο (Ρωμ ς:23). Κάθε αμαρτία θα τιμωρείτο με θάνατο (Ιεζ ιη:4). Είναι ως εκ τούτου "νεκρός δια τας παραβάσεις και τας αμαρτίας" (Εφ β:1,5). Ο θάνατος αυτός είναι ο σημερινός @Βπνευματικός@Α θάνατος, ο οποίος σφραγίζει την απομάκρυνσή μας από τον Θεό. Παραμένει έτσι ο θάνατος το αδιαμφισβήτητο τεκμήριο του τρομερού μισθού της αμαρτίας (Εβρ θ:27, Ιακ α:15). Πέρα από το φυσικό θάνατο, ο οποίος χωρίζει το σώμα από την ψυχή, υπάρχει ο "δεύτερος θάνατος" ο οποίος χωρίζει την ψυχή από την παρουσία του Θεού αιώνια και αμετάκλητα (Απ κ:11-15) Ακόμα και τώρα, σ' αυτή τη ζωή, η αμαρτία είναι τελικά η αιτία όλων των δεινών: ασθένειας, πόνου και "εξοστρακισμού" από τη ζωή, για την οποία ο Θεός μάς είχε προορίσει.

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ

Οι Γραφές μας λένε ότι ο Θεός αγαπά τα ξεπεσμένα Του πλάσματα (Εφ β:4-5, Α Ιω δ:10). Μέσα στην Αγιοσύνη Του, ωστόσο, αντιμετώπισε μια δυσκολία ηθικής φύσης. Πώς θα τα έσωζε από τον πνευματικό θάνατο ο οποίος θα ήταν αιώνιος; Ο Θεός είναι απόλυτα Τέλειος και ολοκληρωτικά Δίκαιος. Γι' αυτό, η ποινή της αμαρτίας πρέπει και να εκτελεστεί (Εξ λδ:7). Είναι όμως ο Θεός ένας Θεός ελεήμων και όλος αγάπη. Επιθυμεί τη σωτηρία των ξεπεσμένων δημιουργημάτων Του, όσο τίποτε άλλο (Β Πε γ:9). Με ποιο τρόπο όμως είναι δυνατόν να συμβιβαστούν τέλεια η Δικαιοσύνη και το Έλεος της Αγάπης Του;

1. Η ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Μέσω του Κυρίου Ιησού, εξευρέθη τρόπος ικανοποίησης της Θείας δικαιοσύνης, απ' τη μια μεριά για την εξόφληση του χρέους της αμαρτίας. Ταυτόχρονα όμως, και η αγάπη του Θεού ικανοποιήθηκε απ' την άλλη, με τη σωτηρία του ανθρώπου από αιώνιο θάνατο. Ο Θεός παραμένει ταυτόχρονα και Δίκαιος και Σωτήρας. Ο τρόπος ήταν η μέθοδος της αντικατάστασης. Το αντίτιμο θα πληρωνόταν από κάποιον άλλον για λογαριασμό του ξεπεσμένου ανθρώπου (Ησ νγ:4-6). Ο Χριστός θα σήκωνε τις αμαρτίες, θα γινόταν ο "Αίρων την αμαρτίαν" (Α Πε β:24, γ:18). Ο Υιός έγινε "άνθρωπος", αφού για να ξεπληρωθεί το χρέος, απαιτείτο ζωή ανθρώπου (Πραξ β:22). Ήταν αναμάρτητος. Δεν είχε καμιά αξίωση απ' αυτόν ο θάνατος (Β Κορ ε:21). Η ζωή Του ήταν ανεκτίμητης αξίας και έτσι την έδωσε "λύτρο" για όλους (Α Τιμ β:6). Αποκαλύφθηκε η αγαθή πρόθεση και η φιλανθρωπία του Θεού (Α Τιμ β:4). Έγινε γνωστό, ότι μόνον ο Θεός είναι ο ικανός Σωτήρας (Ησ μγ:11, με:21) και κανένας άλλος. Ο Ιησούς ήταν ο μοναδικός που εκπλήρωσε αυτή την απαίτηση (Μτ α:21-23).

2. Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Ήδη το σχέδιο του Θεού είχε αποκαλυφθεί σε "σπερματική μορφή" στα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης. Οι πρώτοι πρώτοι μας γονείς, προσπάθησαν με δικές τους ενέργειες να καλύψουν την αμαρτία τους και μάλιστα έφτιαξαν καλύμματα για το σώμα τους από φύλλα συκιάς (Γεν γ:7). Σίγουρα όμως αυτή η προνοητικότητα τους δεν "κάλυπτε" την εσωτερική γυμνότητα και αμαρτωλότητα ενώπιον ενός Άγιου Θεού. Ήταν Εκείνος ο οποίος τους προμήθεψε με δέρματα για να ντυθούν κατάλληλα και ζεστά (Γεν γ:21). Ρούχα λοιπόν για τον Αδάμ και την Εύα έγιναν αφού χύθηκε αίμα. Ο Θεός είχε κάνει μian αντικατάσταση. Τότε ήταν που άρχισαν οι θυσίες των ζώων. Η επόμενη από τον Αδάμ γενιά θέλησε να το παρουσιάσει αλλιώς και να προσθέσει κάτι δικό της. Ο Κάιν προσέφερε στον Θεό, τους καρπούς από τη δουλειά του στα χωράφια, ενώ ο Άβελ έκανε μια θυσία αίματος. Ο Θεός δέχτηκε τη θυσία του Άβελ και απέρριψε του Κάιν. Η προσφορά του Κάιν είναι το αρχέτυπο των ανθρώπινων έργων ως μέσων προσέγγισης του Θεού (Γεν δ:3-5). Όσοι γυρεύουν την αποδοχή τους από τον Θεό κάνοντας αξιέπαινες πράξεις, ακολουθούν την λεγόμενη "οδό του Κάιν" (Ιουδα 11). Ο δρόμος προς τον Θεό είναι μέσα από θυσία αίματος και όχι από έργα ανθρώπινα. Μια ακόμα εικόνα παρουσιάζεται έξοχα στην σπουδαιότερη γιορτή των Ιουδαίων, το Πάσχα. Η θεσμοθέτηση της γιορτής ανάγεται πριν από την έξοδο του Ισραήλ από την Αίγυπτο. Ένα απεργάδιαστο αρνάκι αντιστοιχούσε σε κάθε οικογένεια το οποίο και θυσίαζαν. Το αίμα του θα έβαφε τους δυο παραστάτες έξω στην πόρτα και θα ήταν γι' αυτούς η προστασία από την θείκη οργή που θα έπεφτε πάνω στα πρωτότοκα παιδιά της Αιγύπτου. Επειδή υπήρχε αυτή η θυσία αίματος, ο Θεός "προσέπερασε", και γλύτωσε τα σπιτικά από το θάνατο (Εξ ια:3-14, 21-27). Το λατρευτικό σύστημα της Παλαιάς Διαθήκης διατήρησε αυτό το οποίο παρέλαβε.

Αυτές οι θυσίες αίματος σκιαγραφούσαν τον επερχόμενο σταυρικό θάνατο του Χριστού (Κολ β:17). Ο προηγούμενος τύπος θυσίας ποτέ δε θα μπορούσε να εξαλείψει την αμαρτία αν και προοπτικά πρόσβλεπε σ' εκείνη τη θυσία η οποία θα ήταν τέλεια και ικανή να το επιτελέσει (Εβρ ι:1-4) Η "άπαξ γενομένη" και μοναδική θυσία υπέρ των αμαρτιών μας ήταν αυτή του Κυρίου Ιησού Χριστού πάνω στον σταυρό (Εβρ θ:12-14, ι:10,12). Αυτή η θυσία εξαλείφει την αμαρτία του πιστεύοντος στον Χριστό. Παρατηρούμε λοιπόν, ότι ο Θεός από την αρχή είχε μεριμνήσει για ένα θεμέλιο όπου θα στερέωνε ο αμαρτωλός την πίστη του προς σωτηρία. Η ολοκλήρωση του σχεδίου επικεντρώνεται στον ερχομό του 'Ιδιου του Υιού Του (Εβρ α:1-2). Αυτός ήταν η αποκεκρυμμένη σοφία του Θεού, άγνωστη στις δυνάμεις του κακού μέχρι της αποκάλυψής Του (Α Κορ β:7-8).

3. Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ. Αν ο Ιησούς Χριστός με τη θυσία Του πάνω στον σταυρό είναι ο μόνος δρόμος προς τον Θεό, πώς έχουν σωθεί οι πιστοί της Παλαιάς Διαθήκης; Σώθηκαν ακριβώς κάτω από τις ίδιες με μας συνθήκες. Δηλαδή, με την Χάρη, μέσω της πίστης, χωρίς την αναγκαιότητα των έργων (Εφ β:8-9). Πέθαναν "εν πίστει", χωρίς να δουν την εκπλήρωση των επαγγελιών του Θεού που κορυφώνονται στον έναν Ελευθερωτή τον Μεσσία. Ήταν εντούτοις πεπεισμένοι, ότι οι επαγγελίες ήταν αληθινές, τις αγκάλιασαν, τις έκαναν δικές τους (Εβρ ια:13). Ο Θεός λογάρισε την πίστη τους εις δικαιοσύνη (Ρωμ δ:3, Ιακ β:23). Υπολόγισε, πίστωσε τη δίκαιη ζωή και το εξιλαστήριο έργο του Κυρίου Ιησού στο παθητικό τους, τόσο για την εξόφληση του δικού τους χρέους, όσο και για του δικού μας (Β Κορ ε:21). Το ευαγγέλιο είχε επίσης κηρυχθεί στους ανθρώπους της εποχής της Παλαιάς Διαθήκης αν και οι λεπτομέρειες μπορεί να διαφέρουν (Εβρ γ:16-δ:2, Α Πε δ:6). Πίστεψαν στον Θεό και απόδειξαν αυτήν τους την πίστη με την υπακοή τους προς το θέλημά Του. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι ο άνθρωπος του Θεού, ο οποίος πήρε την καλή αγγελία από την Παλαιά Διαθήκη και την έδωσε στους ανθρώπους της εποχής του Χριστού λίγο πριν αρχίσει ο Κύριος την επίγεια διακονία Του. Ήταν η "φωνή του βοώντος εν τη ερήμω", η οποία προέτρεπε τους ανθρώπους να μετανοήσουν και να πιστέψουν τα "καλά νέα" (Μκ α:15). Ο Κύριος Ιησούς κήρυττε το ευαγγέλιο της Βασιλείας (Μτ δ:23, θ:35). Όποιος θα τον δεχόταν ως Βασιλιά θα έμπαινε στη Βασιλεία των Ουρανών. Στεκόταν μπροστά τους και διακήρυττε, όπως κανείς άλλος, ότι η Βασιλεία των Ουρανών "είναι κιάλας ανάμεσά τους" (Λκ ιζ:21, ΝΜΔ).

4. Ο ΘΕΟΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΕΙΤΑΙ. Ο Θεός Πατέρας "ευαρεστείται" στον Υιόν Του (Μτ γ:17). Είναι ικανοποιημένος από την απόλυτα τέλεια επάρκεια του σταυρού, η οποία τακτοποιεί και ρυθμίζει το χρέος της ανθρώπινης αμαρτωλότητας και μας καθιστά αποδεκτούς στην παρουσία του Θεού. "Τετέλεσται" (Ιω ιθ:30). Στο εξής θα είναι περιττή κάθε θυσία "περί αμαρτίας" και οι ανομίες μας θα έχουν ξεχαστεί από τον Θεό (Εβρ ι:17-18). Η θέση μας ενώπιον του θρόνου του Θεού θα είναι διαφορετική γιατί ο Κύριος των δυνάμεων μας ελεεί στο πρόσωπο του Αγαπημένου Του (Α Ιω β:1, Εβρ β:17). Ο Αμνός του Θεού εξόφλησε όλο το χρέος των αμαρτιών του κόσμου (Ιω α:29, Α Ιω β:2) και η ανάστασή Του επισφράγισε την αναντίρρητη επιδοκιμασία του Θεού για το έργο το οποίο έφερε εις πέρας (Πραξ β:22-24).

"ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑ"

Κάθε άνθρωπος θα πρέπει να έρθει στον Θεό για να σωθεί, σαν ένα ξεχωριστό, ανεξάρτητο άτομο και να δεχτεί τον Χριστό Κύριο και Σωτήρα του, ενόσω ζει (Ιω α:12-13). Ανάλογα με την ανταπόκρισή τους στο κάλεσμα του Θεού, οι άνθρωποι σήμερα, χωρίζονται σε δυο κατηγορίες: "Εκ του Θεού" και οι "ουκ εκ του Θεού". Είναι μέλη διαφορετικών @Βπνευματικών@Α οικογενειών, με διαφορετικούς πατέρες, διαφορετικούς καρπούς και διαφορετικές πορείες. ^T

1.ΥΙΟΙ ΑΠΕΙΘΕΙΑΣ (Εφ β:2, ε:6). Αυτή η Παύλεια περιγραφή ταιριάζει στην ανυπάκοη φύση εκείνων που δεν υπακούνε στην εντολή του Θεού για να σωθούν. Το μέλλον τους διαγράφεται από την συναφή φράση: "τέκνα οργής" (Εφ β:3). Ο πραγματικός τους πατέρας φανερώνεται στην φράση "τέκνα διαβόλου" (Α Ιω γ:10, 8).

2.ΤΕΚΝΑ ΘΕΟΥ. (Ρωμ η:16-17, Γαλ γ:26). Επίσης μπορούν να κληθούν "τέκνα υπακοής" από την έκφραση "προς υπακοήν πίστεως" (Ρωμ ις:26). Η ανταπόκριση της πίστης τους, επικεντρώνεται "εις υπακοήν...Ιησού Χριστού" (2) (Α Πε α:2). Η υπακοή, για την οποία πρόκειται είναι αυτή καθ' εαυτή στο ευαγγέλιο. Εφόσον λοιπόν είναι "εκ πίστεως" ονομάζονται και τέκνα του Αβραάμ (Γαλ γ:7). Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς είπε, ότι τα παιδιά του Αβραάμ "κάνουν τα έργα του Αβραάμ"(Ιω η:39). Η τέλεια αλλαγή της ζωής τους τα μετονομάζει "υιούς φωτός" (Ιω ιβ:36, Α Θεσ ε:5). Δεν έχουν σωθεί από τα κακά τους έργα αλλά σώθηκαν για να κάνουν καλά έργα (3) (Εφ β:10, Τιτ γ:8). Το σχέδιο της σωτηρίας έγινε έτσι ώστε εκείνοι, οι οποίοι ήταν νεκροί μέσα στις αμαρτίες τους να μπορέσουν να ζήσουν τη σωτηρία "εν τη δικαιοσύνη" (Α Πε β:24).

Η κεφαλιώδης διαφορά ανάμεσα στις δυο κατηγορίες που αναφέραμε πιο πάνω, είναι αυτή καθ' εαυτή της πίστης τους. Οι "υιοί της απειθείας" ακολουθώντας τον Κάιν, πιστεύουν στις δικές τους προσπάθειες για να σταθούν ενώπιον του Θεού. Δεν υπακούνε στο ευαγγέλιο, ούτε έρχονται στον Θεό από τον δρόμο του τελειωμένου έργου της σωτηρίας, το δρόμο που μόνον ο Ιησούς Χριστός χάραξε, και κανείς άλλος. Εμπιστεύονται την προσωπική τους μορφή καλοσύνης και αγαθοεργίας. Τις ιδέες τους και τον "δίκαιο" τρόπο ζωής τους. Αντίθετα, παιδιά του Θεού είναι εκείνοι οι οποίοι έφτασαν στο σημείο ν' αναγνωρίσουν την απόλυτη ανάγκη για τον Σωτήρα. Μετανόησαν για τις αμαρτίες τους (Λκ ιγ:3, ιε:7, κδ:47, Πραξ β:38, γ:19). Επέστρεψαν στον Θεό "εν πίστει" (Πραξ κ:21, κε:20). Η πίστη τους αυτή στερεώνεται στο αίμα του Χριστού και μόνο. Είναι το μόνο μέσον σωτηρίας (Ρωμ γ:25). Μονάχα το αίμα Του μπορεί να μας σώσει και καθαρίσει από κάθε αμαρτία (Α Ιω α:7, Απ α:5).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ο Θεός είχε συλλάβει στο νου Του τη σωτηρία του ανθρώπου πριν ακόμα δημιουργηθεί ο κόσμος. Επιθυμούσε να έχει κοινωνία με όσους θα ήθελαν να Τον αγαπούν και να Τον υπακούουν με τη θέλησή τους. Η εμφάνιση της ανυπακοής δεν Τον βρήκε απροετοίμαστο. Ο Αμνός του Θεού ήταν ήδη ξεχωρισμένος, ακόμα είχε σφαγεί μέσα στη Θεία σκέψη πριν καλά καλά στερεωθεί ο κόσμος (Α Πε α:19-20, Απ ιγ:8). Όταν λοιπόν έφτασε το πλήρωμα του χρόνου ο Θεός έστειλε τον Υιόν Του (Γαλ δ:4). Ο Υπέρτατος, ο Οποίος είχε μιλήσει στον άνθρωπο μέσα από το στόμα των προφητών με πολλούς τρόπους, "τις τελευταίες μέρες" μίλησε μέσα από τον Υιόν Του (Εβρ α:1-2).

Συγκεκριμένα, το ευαγγέλιο μιλάει και πληροφορεί τον άνθρωπο, ότι ο Χριστός έχει πεθάνει και έχει πληρώσει για τις αμαρτίες του κόσμου (και του καθένα ξεχωριστά) ικανοποιώντας κάθε απαίτηση της Δικαιοσύνης του Θεού. Ο Υιός έχει αναστηθεί από τους νεκρούς για χάρη της δικαίωσης του αμαρτωλού. Η προσφορά του Θεού σε όποιον έλθει κοντά Του από το δρόμο της πίστης στον Υιόν Του, είναι αιώνια ζωή. Εάν κάποιος δεχτεί τον Υιό, "έχει τον Υιό", έχει από τώρα την αιώνια ζωή (Ιω α:12, Α Ιω ε:12). Η οργή του Θεού μένει επάνω σε όποιον "απειθεί" (Ιω γ:36).

Έχεις υπακούσει το ευαγγέλιο; Πορεύεσαι σαν ένα παιδί υπακοής, παιδί φωτός, και σαν ένα παιδί του Θεού;

2. "...ώστε να υπακούτε στον Ιησού Χριστό..." (Α Πε α:2).

3. "ουχι εξ έργων", αλλά "εις έργα".

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΜΑΘΗΜΑ 1
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

1. Τι μαθαίνεις για τα σχέδια του Θεού όσον αφορά τον άνθρωπο, στα εδάφια:
Γένεσις α:26-27, Ησαΐας μγ:7, Ρωμαίους η:29, Αποκάλυψις δ:11;

2. Ποια ήταν η ευκαιρία που είχε ο Αδάμ για να είναι ευάρεστος στα μάτια του Θεού (Γεν β:15-17); Πώς διαφαίνεται η πίστη του Αδάμ στον Λόγο του Θεού, μέσα από την ανταπόκριση στην δοκιμασία του (Γεν γ:1-7);

3. Χρησιμοποίησε τα ακόλουθα εδάφια για τον ορισμό της αμαρτίας: Ησαΐας νγ:6, Ματθαίος ε:28, Ρωμαίους γ:23, Α' Ιωάννου γ:4, Ιακώβου δ:17.

Πώς αντανακλάται η συμπεριφορά του Αδάμ πάνω στο Βιβλικό ορισμό της αμαρτίας;
(Σύγκρινε Γένεσις γ:1-7).

Ποια είναι η πνευματική και φυσική κατάσταση του ανθρώπινου γένους από την εποχή του Αδάμ (Ρωμ ε:12); Γιατί;

4. Η Δικαιοσύνη του Θεού απαιτεί να εκτελεστεί η ποινή της αμαρτίας. Ποια ήταν, από την αρχή της δημιουργίας ακόμα, η πνευματική ποινή την οποία επέβαλε ο Θεός (Γεν β:17, Ιεζ ιη:4);

Τι θα συμβεί αν κάποιος πεθάνει σωματικά σ' αυτήν την κατάσταση; (Απ κ:11-15, Εβρ θ:27);

5. Τι μας αποκαλύπτει το ακόλουθο κείμενο για το έλεος και τη δικαιοσύνη του Θεού (Εξ λδ:6β-7);

Ποια ήταν η λύση του Θεού για το συμβιβασμό της αγαθοσύνης και της δικαιοσύνης Του (Α Πε γ:18, Πραξ δ:10-12);

Τι αναφέρει ο Ησαΐας μγ:11 αποκλειστικά και μοναδικά για το Σωτήρα; Με ποιο τρόπο ο Ιησούς ικανοποίησε αυτή την απαίτηση (Μτ α:21-23, Εβρ α:8);

6. Γράψε με δικά σου λόγια την Α' Κορινθίους ιε:3-4 και εξήγησε πώς συνοψίζει αυτό το κομμάτι ολόκληρο το μήνυμα του Ευαγγελίου.

7. Ποια είναι μια από τις αιτίες, για την οποία ο Θεός δεν αποκάλυψε το εξιλαστήριο σχέδιο παρά μόνον όταν αυτό είχε ολοκληρωθεί (Α Κορ β:7-8); Πώς λοιπόν σώθηκαν οι πιστοί της Παλαιάς Διαθήκης (Εβρ ια:13);

8. Ποια σχέση υπάρχει μεταξύ "σωτηρίας" και "έργων" (Εφ β:8-10);

Πώς εφαρμόζεται αυτή η έννοια στη ζωή του Αβραάμ (Ρωμ δ:1-5, Ιακ β:18-23);

Είναι δυνατή η σωτηρία μέσω καλών έργων (Τιτ γ:5-8, Εβρ θ:22); Αν ναι, γιατί; Ή γιατί όχι;

9. Η απάντηση κάποιου στο μήνυμα του Ευαγγελίου καθορίζει και τη θέση του στην μια από τις δυο διαφορετικές πνευματικές οικογένειες. Ταίριαξε τις οικογένειες που αντιστοιχούν στις ανάλογες παραπομπές σημειώνοντας και τις διαφοροποιήσεις στους χαρακτήρες όπου δίνονται: Ιωάννην η:44, Γαλάτας γ:7, Εφεσίους β:2-3, ε:6, Α' Θεσσαλονικείς ε:5. Α' Ιωάννου γ:10.

Παιδιά της Απειθείας

Παιδιά του Θεού

Πώς αλλάζει κανείς "οικογένεια" (Λκ ιγ:3, Πραξ γ:19, Ιω α:12, ε:24);

10. Δώσε μια σύντομη εξιστόρηση του πώς και πότε έγινες του Χριστού.

Αν, ακόμα δεν έχεις δεχτεί τον Ιησού Χριστό, που οφείλεται αυτό;

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΜΑΘΗΜΑ 2

ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΙΣΗ Περπάτησε ανάμεσα στους ανθρώπους, πάνω στη γη και η δική Του η ζωή υπήρξε τέλεια και μοναδική. Ο άσπιλος χαρακτήρας Του, άμεμπτος από κάθε πλευρά, γινόταν άξιος επαίνου ακόμα και από τους εχθρούς Του. Η ζωή Του ήταν μοναδική. Κανένας ατελής άνθρωπος δεν θα ήταν σε θέση να Τον εφεύρει. Κανένας βαθυστόχαστος σκεπτικιστής δεν μπορεί να Τον αναλύσει. Μόνο για το πρόσωπό Του έχουν γραφτεί τόσα, όσα δεν έχουν γραφτεί για κανέναν άλλον στην παγκόσμια ιστορία, εντούτοις ο Ίδιος δεν έγραψε τίποτα απ' ό,τι έχουμε στα χέρια μας ενόσω ήταν πάνω στη γη. Επηρέασε την ανθρώπινη ιστορία όσο κανένας άλλος. Αυτός ήταν η αιτία για τον διαχωρισμό της σε δυο μεγάλες περιόδους, π.Χ και μ.Χ (προ Χριστού και μετά Χριστού). Δεν υπήρξε πολιτικός άνδρας, ούτε είχε κάτω απ' τις διαταγές Του επίγειο στρατό. Έγινε ο κατ' εξοχήν επίμαχος άνθρωπος στην ιστορία, Τον αντιμετώπισαν με σκληρότητα, Τον καταδίωξαν παράφορα και βίαια, Τον εξόντωσαν. Η διδασκαλία Του ωστόσο ήταν ενάντια στη βία. Καταδίκασε την ανταπόδοση, την εκδίκηση και την "μάχαιρα".

"Η βασιλεία μου δεν είναι εκ του κόσμου τούτου", είχε πει. Το υπ' αριθμόν ένα διαπιστευτήριό Του ήταν η ηθική Του ανωτερότητα. Το εύρος της προσωπικότητάς Του -"αυτό που ήταν" και εξακολουθεί να "είναι"- και του έργου Του, εκτείνεται από το αιώνιο παρελθόν, περνά μέσα από μια γήινη ζωή για να καταλήξει προς το άπειρο.

1. ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΟΥ. Ονομάστηκε Ιησούς, "διότι αυτός θέλει σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών" (Μτ α:21). "Ιησούς" σημαίνει "ο Θεός (Γιαχβέ) σώζει". Αυτός ήταν ο Θεός Σωτήρας (Τιτ β:13, Ησ μγ:11). Αυτός ο Σωτήρας ήταν Χριστός ο Κύριος (Λκ β:11). Είτε ως "Χριστός" είτε ως "Μεσσίας", "ο Κεχρισμένος", Αυτός ήταν ο υποσχεμένος Ελευθερωτής (Ιω δ:25-26). Συχνά ονόμαζε ο Ίδιος τον εαυτό Του Υιό του Ανθρώπου (Λκ ιθ:10) για να εκφράσει την ανθρωπινότητα μέσα στην οποία στάθηκε. Ωστόσο ήταν και Υιός Θεού, πράγμα το οποίο οι εχθροί Του το εξέλαβαν ως διακήρυξη της θεότητάς Του (Ιω ι:33,36). Ήταν ο Λόγος του Θεού (Ιω α:1,14), ο Αμνός του Θεού (Ιω α:29), το Α και το Ω, η Αρχή και το Τέλος, ο Πρώτος και ο Έσχατος (Απ κβ:13). Είναι Αυτός ο Οποίος κατέχει το Ύψιστο όνομα Βασιλεύς βασιλέων και Κύριος κυρίων (Απ ιθ:16).

2. ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΟΥ. Εκείνος ήταν όχι ένα δημιούργημα, αλλά ο Δημιουργός όλων (Ιω α:3, 10, Κολ α:16-17, Α Κορ η:6, Εβρ α:2,10). Από τα βάθη της αιωνιότητας, απ' αρχής Αυτός ήταν με τον Θεό και Θεός ήταν (Ιω α:1-2). Η έκφραση "γενόμενον" (Γαλ δ:4, ΚΡΝ) δεν χρησιμοποιείται με την έννοια της από την ανυπαρξία γέννησης. "Μονογενής" σημαίνει (Ιω α:14, 18, γ:16,18) "μοναδικός", όπως για παράδειγμα αναφέρεται η λέξη αυτή στον Ισαάκ, ο οποίος δεν ήταν μοναδικό παιδί του Αβραάμ (Εβρ ια:17). Ως "πρωτότοκος" μας θυμίζει την προνομιούχο θέση Του, όπως γίνεται φανερό στην Κολ α:18 και Απ α:5. Ο Κύριος θα ερχόταν από την αιωνιότητα (Μιχ ε:2, Ησ θ:6, Παρ η:22-23). Ο "ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ" υπήρχε πριν υπάρξουν τα πάντα (Ιω η:58, Εξ γ:14). Είχε την ίδια δόξα με τον Πατέρα πριν γίνει ο κόσμος (Ιω ιζ:5).

3. ΟΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ. Ο Κύριος Ιησούς δεν έκανε την εμφάνισή Του για πρώτη φορά στους χρόνους της Καινής Διαθήκης. Είχε ήδη εκθέσει όσα Τον αφορούσαν, στην Πενταύτεχο (Μωυσής), και στους προφήτες (Λκ κδ:27, 44). Αυτός ήταν το θέμα και η εκπλήρωση των Γραφών. Εκπλήρωσε εκατοντάδες προφητείες συμπεριλαμβανομένων και του τόπου γεννήσεώς Του (Μιχ ε:2) του τρόπου με τον οποίο ήρθε στον κόσμο (Ησ ζ:14) και του θανάτου Του (Ησ νγ). Ήταν Αυτός ο "πραγματώσας" τις υποσχέσεις για έναν Προφήτη μεγαλύτερο από το Μωυσή (Δευτ ιη:18-19), Αρχιερέα ο οποίος θα μεσίτευε για πάντα (Α Σαμ β:35) και ένα Βασιλιά ανώτερο από τον Δαβίδ, του οποίου ο θρόνος θα έμενε εις τον αιώνα (Β Σαμ ζ:12-13). Αυτός θα γινόταν η ενσάρκωση των επαγγελιών οι οποίες απεικονίζονται στις θυσίες και στις λατρευτικές γιορτές, όπως ήταν το Πάσχα (Α Κορ ε:7). Γίνεται λοιπόν σαφές, ότι έχουμε πράγματι ορατές εμφανίσεις του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη, συνήθως με τη μορφή αγγέλου, ή αλλιώς αγγελιοφόρου του Κυρίου. Είναι οι λεγόμενες θεοφάνειες. Η συμπεριφορά και οι ενέργειες του Αγγέλου του Γιαχβέ είναι ολοφάνερα Θείες και όχι ενός δημιουργημένου όντος. Παραδείγματα υπάρχουν στα Γένεσις κβ:11-18, λβ:1-30 (Ωσ ιβ:4-5), Έξοδος γ:2-6 (Μκ ιβ:26), Ιησούς του Ναυή ε:13-15, Κριταί ς:11-12, ιγ:18-22. Τον Χριστό επίσης διαβλέπουμε μέσα από τις προεικονήσεις ή "τύπους". Μια προεικόνιση στην Παλαιά Διαθήκη αντιπροσωπεύει μια πνευματική αλήθεια στην Καινή Διαθήκη. Ειδικότερα όσον αφορά τον Μεσσία. Το χάλκινο φίδι στο κεφάλαιο των Αριθμών εικονίζει τον Χριστό πάνω στον σταυρό σαν το αντικείμενο της πίστης που αναγεννά (Ιωγ:14-16). Ο "χτυπημένος" βράχος στην Έξοδο ιζ:6 και Αριθμούς κ:8-12 γίνεται ο σταυρωμένος Σωτήρας (Α Κορ ι:4). Ο Μελχισεδέκ είναι προσωποποίηση του Χριστού, του Μεγάλου Αρχιερέα (Γεν ιδ, Εβρ ε-ζ).

4. Η ΕΝΑΝΘΡΩΠΙΣΗ ΤΟΥ. "Και ο Λόγος έγινε σαρξ, και κατώκησε μεταξύ ημών" (Ιω α:14). Η ενανθρώπιση είναι το εξής: "Ός, εφανερώθη εν σαρκί" (Α Τιμ γ:16, ΚΡΝ). Όταν ο Υιός του Θεού εφανερώθηκε ως άνθρωπος, η Θεία και η ανθρώπινη φύση Του συναντήθηκαν μ' ένα θαυματουργό τρόπο σ' ένα πρόσωπο και μόνο, του Ιησού από Ναζαρέτ. Οι θείες Του ιδιότητες και τα χαρακτηριστικά της Θείας Του προέλευσης συγκαλύπτηκαν κάτω από το σκήνωμα του ανθρώπου, δεν είχαν ωστόσο εξαφανιστεί. Η ανθρωπινότητά Του υπήρξε πλήρης. Εντούτοις "χωρίς αμαρτίας" (Εβρ δ:15). Στα χωρία της προς Φιλιππισίους β:6-11, Ρωμαίους α:3,4, θ:5, Εβραίους β:14, η ένωση των δυο στοιχείων ανθρώπινου και Θείου, φαίνεται πόσο πραγματική υπήρξε. Τα ευαγγελικά κείμενα δεν είναι πάντοτε απόλυτα εναρμονισμένα όσον αφορά στις επί μέρους εμφάνσεις ή στην αλληλουχία και διαδοχή των γεγονότων. Αυτό συμβαίνει απλά επειδή η προσέγγιση γίνεται από τέσσερις διαφορετικές σκοπιές, δηλαδή εκείνων των τεσσάρων ευαγγελιστών. Από τον Ματθαίο ο Ιησούς παρουσιάζεται ως "Βασιλεύς του Ισραήλ", από τον Μάρκο ως ο "Τέλεις Δούλος", από τον Λουκά ως "Υιός του Ανθρώπου" (δίνοντας έμφαση στην ανθρωπινότητά Του) και τέλος ο Ιωάννης ως "Υιό Θεού" (τονίζοντας τη θεότητά Του). Μια παρθένα Τον συνέλαβε στον "κόλπο" της με την επέμβαση του Πνεύματος του Θεού (Ησ ζ:14, Μτ α:21, Λκ α:34-35). Το "παιδίον" μεγάλωνε όπως όλα τ' άλλα παιδιά (Λκ β:42-51). Μόνον ένα περιστατικό της παιδικής Του ηλικίας βρίσκεται στα ευαγγέλια (Λκ β:42-51). Έζησε τα πρώτα τριάντα χρόνια Του στη Ναζαρέτ, εκτός από το διάστημα της γέννησής Του, στη Βηθλεέμ και την σύντομη διαμονή Του στην Αίγυπτο κατά την περίοδο της νηπιότητάς Του.

5. ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΔΙΑΣ ΔΡΑΣΗΣ ΤΟΥ. Ο Μεσσίας, ήταν γραμμένο, ότι θα αναγγελόταν από κάποιον πρόδρομό Του, ο οποίος έπρεπε να ανοίξει το πνευματικό @Βμονοπάτι@Α για να περάσει Εκείνος (Ησ μ:1-5). Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής εκπλήρωσε την προφητεία (Μτ γ, Μκ α:1-11, Λκ γ:2-28, Ιω α:19-36). Η διακονία Του αποτελούσε μια καθαρὰ προσωπική ἐκκληση για μετάνοια χωρίς την οποία οι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να σωθούν (Λκ ιγ:3). Ο Κύριος Ιησούς ξεκίνησε τη δημόσια διακονία Του, αποδεχόμενος να βαπτιστεί από τον Ιωάννη, παρόλο που ο προφήτης γνώριζε, ότι ο Σωτήρας του θα 'πρεπε να βαπτίζει (Μτ γ:14-16). "Είναι πρόπον εις ημάς να εκπληρώσωμεν πάσαν δικαιοσύνην", απάντησε ο Ιησούς, όταν ο Ιωάννης Τον εμπόδισε να βαπτιστεί λέγοντάς Του: "Εγώ χρείαν έχω να βαπτισθώ υπό σου..". Ο Μόνος που δεν "είχε χρείαν μετανοίας" ήταν Εκείνος. Μέσα από το βάπτισμά Του, το Πνεύμα του Θεού ορατά Τον έχρισε για ν' αρχίσει την επίγεια διακονία Του και η φωνή του Πατέρα ακούστηκε να ευλογεί τον Υιό. "Τα σκοτεινά χρόνια" είχαν πάρει τέλος. Κάλεσε τους δώδεκα μαθητές Του, για να είναι μαζί τους. Ξεκινά έτσι το οδοιπορικό της συνταρακτικής Του διακονίας που διήρκησε τρία περίπου χρόνια.

6. Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ. Ο Κύριος Ιησούς, όσο διακονούσε, δεν έφυγε έξω από τα όρια του Ισραήλ. Κινήθηκε στην Γαλιλαία, Ιουδαία και πέρα από τον Ιορδάνη. Η Δόξα του προσώπου Του διαφαίνεται μέσα από πολλά γεγονότα, δυο ωστόσο είναι αξιοπρόσεκτα για τη μεταξύ τους σχέση. Ο Κύριος υπέμεινε τους πειρασμούς του Σατανά, για μια περίοδο σαράντα ημερών, μεγάλη ένταση και νηστεία στην έρημο (Μτ δ:1-11, Λκ δ:1-13). Τα τρία μέτωπα του πειρασμού αντιστοιχούσαν σ' εκείνα της φυσικής πείνας, της πνευματικής αλαζονείας και της πρόκλησης των Θείων ιδιοτήτων Του. Η επιτυχής Του αντίσταση απέδειξε τον αναμάρτητο χαρακτήρα Του. Στο όρος της Μεταμόρφωσης, τρεις από τους μαθητές έγιναν μάρτυρες μιας εκθαμβωτικά θεαματικής φανέρωσης της Θείας Του Δόξας (Μτ ιζ:1-8, Μκ θ:2-9, Λκ θ:28-36). Εκεί, είδαν με τα ίδια τους τα μάτια, αυτό το οποίο πραγματικά 'Ηταν, τη Δόξα Του, η οποία ήταν εκείνη του Θεού. Τον διαπερνούσε σαν ένα μεγαλειώδες Φως. Το πρόσωπό του λαμποκοπούσε όπως ο ήλιος. Για άλλη μια φορά ακούστηκε η φωνή του Πατέρα, ο Οποίος δήλωσε την ευαρέσκειά Του για τον αγαπημένο Του Υιό. Ο πειρασμός στη έρημο και η μεταμόρφωσή Του φανέρωσαν την απόλυτη μοναδικότητα του Ιησού.

7. ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ. Όπως σε μια άλλη εποχή, πριν από τη δική Του, ο Μωυσής, ο Ελισσαιέ, ο Ηλίας ενέργησαν θαυμάσια, έτσι και ο Κύριος Ιησούς έκανε πολλά θαύματα. Αυτά τα έργα ήταν για να πιστέψουν οι άνθρωποι (Ιω ιδ:11). Ακόμα και αν η εγκυρότητά τους αμφισβητηθεί, είναι γενικά παραδεκτό, ότι δεν υπακούουν σε γνωστούς νόμους της φυσικής. Ο Νικόδημος, για παράδειγμα, πίστευε ότι τα θαύματα του Ιησού ήταν η απόδειξη ο Θεός ήταν μαζί Του (Ιω γ:2). Παρουσίαζαν ποικιλία. Θεράπευσε με μια μοναδική δύναμη, σχεδόν στη στιγμή, πάμπολλους βασανισμένους και ανάπηρους (το χωλό, τον τυφλό, τον παράλυτο και το λεπρό). Φανέρωσε την κυριαρχία Του πάνω στη φύση (περπάτησε πάνω στο νερό, ησύχασε την καταιγίδα). Αναδημιούργησε ύλη (δίνοντας τροφή σε 5.000 ανθρώπους και μετατρέποντας το νερό σε κρασί). Διέταξε τα κακά πνεύματα να εγκαταλείψουν τα σώματα των θυμάτων τους. Επανέφερε στη ζωή νεκρούς (το Λάζαρο, το γιο της χήρας της Ναϊν και την κόρη του Ιάειρου). Τα θαύματα ήταν απόδειξη της

Θείας Του καταγωγής και πλήρωναν τις Γραφές στο ακέραιο. Φανέρωναν το έλεος και τη συμπόνοια Του προς τους βασανισμένους. Δεν τα έκανε για να ελκύσει τα πλήθη κοντά Του, ούτε για να εντυπωσιάσει τους κάποιους περιέργους. Τις περισσότερες φορές ζητούσε από τους θεραπευμένους να το κρατήσουν μυστικό.

Στην μέθοδο της διδασκαλίας Του συχνά υιοθετούσε τη χρήση παραβολών. Αυτές είναι σύντομες ιστορίες ανθρώπων ή παραδείγματα φυσικών φαινομένων τα οποία εικονίζουν μια πνευματική αλήθεια. Η περίφημη επί του Όρους Ομιλία δεν έχει όμοιά της σε κανένα λογοτεχνικό κείμενο (Μτ ε-ζ). Οι ακροατές Του έμεναν έκθαμβοι (Μτ ζ:28-29). Οι μονόλογοι Του γεμάτοι δύναμη και εξουσία, ιδιαίτερα στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, εκείνες οι τελεσίδικες δηλώσεις του "Εγώ Είμαι" δεν ακούστηκαν από κανένα άλλο ανθρώπινο στόμα πάνω στη γη. Βαρύ χρέος στις πλάτες των μαθητών η πιστή τήρηση της διδασκαλίας Του. Φροντίδα του Δασκάλου ήταν η προειδοποίηση για διαστάσεις και χωρισμούς μέσα σε σπιτικά και οικογένειες εξαιτίας του δόγματός Του (Λκ ιβ:51-53).

8. Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ. Ο,τιδήποτε χαρακτηρίζεται καλό και δίκαιο βρίσκει την έκφρασή του στον Κύριο Ιησού. Το κακό όμως αντιτίθεται στο καλό. Η Βίβλος φανερώνει, ότι αυτή η αντίσταση επικεφαλής είχε τον "Σατανά" ή "διάβολο", ένα ξεπεσμένο πνευματικό όν (Απ ιβ:9). Η εχθρότητα του σατανά γύρευε να σφάξει το νήπιο Ιησού, αντιτάχθηκε στη διακονία Του και τέλος οδήγησε τη συνωμοσία, για την εξόντωσή Του (Λκ κβ:2-4). Χρησιμοποίησε δε, με πολλούς τρόπους και άλλους ανθρώπους που με μοχθηρία αντιτάχθηκαν στον Χριστό.

9. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ, Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ. Το περισσότερο τμήμα του περιεχομένου των τεσσάρων Ευαγγελίων, καταλαμβάνουν τα πάθη και ο θάνατός Του. Αποτελούν το κυρίως θέμα. Δίχως τον θάνατο του Χριστού δεν θα μπορούσε να υπάρξει συγχώρεση, σωτηρία, και ελπίδα για την άλλη ζωή -που είναι και η καρδιά του ευαγγελικού μηνύματος. Η θυσία Του ήταν η εκπλήρωση στις προφητείες του Ησαΐα νγ', Ψαλμού κβ' και άλλων Γραφών. Πολλές φορές ο Κύριος Ιησούς, είχε προείπει για το θάνατό Του στους μαθητές Του (Μτ ις:21, ιζ:9-12, 22-23, κ:18-19). Η τολμηρή πρόρρηση για την Ανάστασή Του είχε ακουστεί στους εχθρούς. Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο ζήτησαν Ρωμαίους φύλακες να φρουρίσουν τον τάφο (Μτ κζ:63-66). Δυο από τους μαθητές αργότερα θα δέχονταν την μομφή Του επειδή δεν είχαν πιστέψει τις Γραφές ή ακόμα τον ίδιο Του το Λόγο (Λκ κδ:25-27). Όταν πλησίαζε η ώρα του θανάτου Του και γνωρίζοντας την τεράστια σημασία Του για τη σωτηρία της αμαρτωλής ανθρωπότητας, θέσπισε το αναμνηστικό δείπνο την τελευταία νύχτα πριν από τη σταύρωση (Μτ κς:26-28, Μκ ιδ:22-24, Λκ κβ:19-20). Η προφητεία εκπληρώθηκε στο πρόσωπο του Ιούδα ο οποίος Τον πρόδωσε. Ακόμα και για την "τιμή" η Γραφή στάθηκε ακριβής (Ζαχ ια:12-13). Οι τελευταίες ώρες Του περνούν μέσα από την αγωνία στη Γεθσημανή, τις ικεσίες προς τον Πατέρα, τη συνωμοσία των εχθρών, τη φυγή των μαθητών και την παρωδία της δίκης Του.

Ο Ρωμαίος κυβερνήτης παραδέχτηκε αμήχανα ότι δεν μπορούσε να βρει το "έγκλημα", που είχε κάνει ο Ιησούς, υποχωρώντας όμως στην πίεση του όχλου, Τον καταδίκασε να μεταφέρει το σταυρό Του στον "κρανίου τόπο" ή Γολγοθά. Οι λεπτομέρειες των παθημάτων Του και "τα επτά τελευταία λόγια Του" περιγράφονται με γλαφυρό τρόπο. Το "τετέλεσται" (Ιω ιθ:30) πάνω στον σταυρό στεφάνωσε πανηγυρικά την ολοκλήρωση του σωτηριακού Του έργου. Κατά ένα μυστηριώδη τρόπο η ανθρώπινη μοχθηρία χρησιμοποιήθηκε για την πραγμάτωση των αιώνιων σκοπών του Θεού. Για να σωθούν όσοι πιστέψουν αν κι Εκείνος

θανατώθηκε από ανθρώπους. Είναι όμως στ' αλήθεια θαυμαστό ότι τα πάθη Του ήταν απόλυτα εναρμονισμένα με τη βουλή του Θεού (Ησ νγ:9), και είχαν χαρακτήρα αντικατάστασης (Ησ νγ:4). Θανατώθηκε ανάμεσα σε δυο ληστές και τάφηκε σε τάφο πλουσίου (Ησ νγ:9). Η Ρωμαϊκή φρουρά και ο σφραγισμένος τάφος με την πελώρια πέτρα, δεν στάθηκαν εμπόδιο στην ανάστασή Του την τρίτη μέρα της ταφής Του, όπως ο Ίδιος είχε ήδη πει (Μτ κη', Μκ ις', Λκ κδ', Ιω κ'). Εμφανίστηκε σε εκατοντάδες μαθητές Του για σαράντα μέρες, πριν από την Ανάληψή Του μπροστά στα έκπληκτά τους μάτια (Α Κορ ιε:6, Πραξ α:3-9). Καμμία αμφιβολία για το Θωμά. Τα τρυπημένα χέρια μπορούσε να τα πιάσει και να διαπιστώσει, ότι ο Χριστός ο Κύριος είχε στ' αλήθεια αναστηθεί (Ιω κ:25-28).

10. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ. "Και αφού υπάγω... πάλιν έρχομαι" (Ιω ιδ:3), μια υπόσχεση στενά συνδεδεμένη με την ανάστασή Του και την επιστροφή Του στον ουρανό. Πολύ συχνά ο Κύριος αναφερόταν σ' αυτόν τον "ερχομό". Οι μαθητές αναρωτιόντουσαν: "τί το σημείον της παρουσίας σου;" (Μτ κδ:3). Οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης για την έλευση του Μεσσία χωρίζονται σε δυο ομάδες. 1) Αυτές οι οποίες αφορούν στο πάθος Του και την απόρριψή Του και 2) αυτές οι οποίες αφορούν στη βασιλεία Του. Τα διαφορετικά αυτά γεγονότα πολλές φορές έδειχναν ν' αποτελούν ένα και μοναδικό γεγονός (Ησ ξα:1-2, Λκ δ:18-21), με αποτέλεσμα να προβληματίζονται οι προφήτες (Α Πε α:10-12). Σήμερα όμως είναι όλα πιο ευδιάκριτα. Αναφορικά με τον πάσχοντα ("παθόντα") Μεσσία, η πρώτη έλευση έχει εκπληρώσει κατά γράμμα όλες τις Γραφές. Επίσης και η δεύτερη έλευση, όπως η πρώτη, θα ταιριάξει το ίδιο πιστά στις Γραφές μian επίγεια βασιλεία ειρήνης και δικαίου (Ησ ια:6-9, Ξε:18-25). Αυτά περίπου θα είναι τα γεγονότα της δευτέρας παρουσίας: 1) Ζώντες και νεκροί πιστοί του Χριστού "αρπάζονται" στον ουρανό, για να συναντήσουν το Χριστό "στον αέρα". Είναι η λεγόμενη "αρπαγή" (Α Θεσ δ:16-17). 2) Η περίοδος της "Μεγάλης Θλίψης" αρχίζει για τη γη (Απ ζ:14). 3) Μετά από τη μεγάλη θλίψη ο Χριστός γυρίζει με τους πιστούς μαζί, ένδοξα για να κάνει κρίση. Είναι η λεγόμενη "Αποκάλυψις" (Απ ιθ:11-16). 4) Η Αποκάλυψη ακολουθείται από τη χιλιετή βασιλεία του Χριστού (Απ κ:4-6).

Οι εναλλάξ χρησιμοποιούμενοι όροι "βασιλεία του Θεού" ή "βασιλεία του Χριστού" έχουν συχνά προβληματίσει τους πιστούς. Το βασιλείο Του αντιπροσωπεύει μια δική Του κυριαρχία πάνω στους δικούς Του ανθρώπους. Από μια τωρινή θεώρηση, οι πιστοί είναι @Βαπό τώρα@Α στη βασιλεία των ουρανών (Κολ α:13). Η βασιλεία ήταν προσωποποιημένη στο πρόσωπο του Χριστού, όταν ήρθε στη γη (Λκ ιζ:20-21, ια:20, Μτ ιβ:28). Υπάρχει και η μελλοντική θεώρηση σύμφωνα με την οποία περιμένουμε μια ορατή βασιλεία (Πραξ α:6, Απ ια:15). Θα υπάρξουν τότε νέοι ουρανοί και νέα γη (Απ κα:1, Ησ Ξε:17). Η γη τότε θα καλυφθεί από την επίγνωση του Κυρίου όπως η θάλασσα από τα νερά (Αβ β:14) και "παν γόνυ" θα κάμψει ενώπιόν Του (Φιλ β:10-11).

Προς το παρόν Εκείνος είναι το επίκεντρο της λατρείας στον ουρανό (Απ ε:8-14). Κάποια μελλοντική μέρα θα γίνει η τελική κρίση. Τα πάντα έχουν παραδοθεί στα χέρια του Υιού του Θεού (Ιω ε:22). Θα κρίνει τους αμετανόητους και ως εκ τούτου χαμένους εξαιτίας των αμαρτιών τους στο Μεγάλο Λευκό Θρόνο (Απ κ:11-15). Επίσης, θα κριθούν στο βήμα του Χριστού οι πιστοί για τη ζωή τους και το έργο τους (Β Κορ ε:10, Α Κορ γ:11-15).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Οι σκεπτικιστές επανειλημμένα έχουν θέσει σε αμφισβήτηση την αυθεντικότητα των αληθειών, που παραπάνω αναπτύξαμε. Ισχυρίζονται ότι δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την ιστορικότητα του Χριστού. Ωστόσο η προσωπικότητά Του καθώς και η επίγεια ζωή Του, συμπεριλαμβανομένων και των εκατό πρώτων χρόνων της ιστορίας μετά το θάνατο και την ανάληψή Του, έχουν καταγραφεί από τον Ιουδαίο ιστορικό Ιώσηππο και τους Ρωμαίους συγγραφείς Τάκιτο, Σουετώνιο και Πλίνιο. Η αξιοπιστία της Καινής Διαθήκης σαν γνήσιο αντίγραφο των πρωτότυπων κειμένων έχει επίσης αμφισβητηθεί. Κανένα, εντούτοις γραπτό του αρχαίου κόσμου δεν είναι σε θέση να την προσεγγίσει έστω στην τεκμηρίωση των γεγονότων. Υπάρχουν χιλιάδες χειρόγραφα και αποσπάσματα στη διάθεση των ερευνητών -και μερικά απέχουν μόλις λίγα χρόνια από τα πρωτότυπα (το απόσπασμα από το κατά Ιωάννην ευαγγέλιο το οποίο βρίσκεται στη βιβλιοθήκη του Μάντσεστερ Αγγλίας). Ένα όμως διάστημα χίλιων ετών χωρίζει την αρχική σύνθεση του κειμένου και το αρχαιότερο αντίτυπο συγγραμμάτων από κορυφαίους Έλληνες και Ρωμαίους συγγραφείς. Επί πλέον, αυτά τα γενικώς αποδεκτά ιστορικά και λογοτεχνικά κείμενα, έχουν ελάχιστα αντίγραφα τους. Κανένα όμως από τα αντίγραφα αυτά δεν έχει αμφισβητηθεί με σοβαρότητα. Η Καινή Διαθήκη υπήρξε το μόνο κείμενο το οποίο εξετάστηκε ποτέ με τόση κριτική διάθεση, τόση ένταση και ατέρμονη επιμονή. Υπήρξε επίσης και το μόνο λογοτεχνικό έργο το οποίο επιβεβαιώθηκε ποτέ, τόσο τέλεια, μέσα από ιστορικές έρευνες και την αρχαιολογία. Το θεμέλιο ωστόσο της εμπιστοσύνης μας, παραμένει ακλόνητο μέσα στον Ίδιο Λόγο του Θεού. Ο @Βγραπτός ΛόγοςBA έχει ήδη επιβεβαιωθεί μέσα από τις πολλαπλές Του προφητικές εκπληρώσεις. Ο @Βζωντανός Λόγος@A, ο Κύριός μας Ιησούς, μας κρατάει στην πίστη μέσα από τη μεγαλειότητα του προσώπου Του. Πέρα από Αυτόν δεν υπάρχει κανένας τόπος (Ιω ς:67-68). Εκείνος είναι ο πυρήνας της αληθινής Χριστιανικής πίστης.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 2

ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΙΣΗ

1. Πώς εκφράζεται η θέση του Ιησού, ο χαρακτήρας Του και το έργο Του, μέσα από τα ονόματα/τίτλους, όπως τα βρίσκουμε στις ακόλουθες περικοπές;

Ματθαίον α:21
Λουκάν β:11
Λουκάν ιθ:10
Ιωάννην α:1,14

Ιωάννην α:29
Ιωάννην ι:36
Αποκάλυψις ιθ:16
Αποκάλυψις κβ:13

Ποιο όνομα/τίτλο προτιμάς; Γιατί;

2. Γράψε με δικά σου λόγια το Κολοσσαείς α:16-17).

Από πότε υπήρχε ο Ιησούς Χριστός (Ιω α:3, 10, Ησ θ:6, Μιχ ε:2);

Σε περίπτωση, που κάποιος σου πει, ότι ο Χριστός ήταν το πρώτο δημιούργημα του Πατέρα Του, πώς θα απαντήσεις;

3. Διάβασε την Εβραίους α'. Εξήγησε πώς οι ακόλουθοι στίχοι φανερώνουν ότι ο Ιησούς είναι Θεός:

εδάφια 2, 3, 10

εδάφιο 6 (σύγκρινε με το Λκ δ:8)

εδάφιο 8

εδάφια 11-12

4. Ποια χαρακτηριστικά Θεού φαίνονται να αποδίδονται στον Ιησού μέσα από τους ακόλουθους στίχους;

Ματθαίον κη:18-10
Μάρκον β: 5-7
Ιωάννην α:1, ιζ:5

Ιωάννην ε:22, 27
Ιωάννην ς:64
Εβραίους ιγ:8

5. Για ποια καθήκοντα ήταν προορισμένος ο Χριστός (Δευτ ιη:18-19, Α Σαμ β:35, Β Σαμ ζ:12-13);

6. Εφόσον ο Ιησούς ήταν καθ' όλα άνθρωπος θα περίμενες να είναι όπως εσύ είσαι, και πώς;

Ματθαίον δ:2
Μάρκον δ:38

Λουκάν β:52
Ιωάννην δ:6

7. Σε τι διέφερε ο Ιησούς Χριστός από τους υπόλοιπους ανθρώπους;

Ματθαίον α:23
Λουκάν ζ:22

Ιωάννην ζ:46
Ιωάννην η:36

8. Ποιος ήταν ο σκοπός της ενανθρώπισης του Χριστού, και με ποιο τρόπο πραγματοποιήθηκε η προφητεία στο έργο Του (Μκ ι:45β, Ησ νγ);

Πότε σχεδιάστηκε ο θάνατος του Χριστού (Α Πε α:19-20); Ποιος ήταν σε τελευταία ανάλυση υπεύθυνος για το θάνατό Του (Πραξ β:23);

9. Ποια θα ήταν η έκβαση των γεγονότων αν ο Χριστός δεν ανασταινόταν από τους νεκρούς (Α Κορ ιε:14-19); Γράψε μια σύντομη παράγραφο εξηγώντας ποια ήταν η σπουδαιότητα, κατά τη γνώμη σου, της θανάτωσης του Χριστού και της ανάστασής Του και πόσο βαραίνει στη δική σου σωτηρία.

10. Ποια ελπίδα υπάρχει για τον Χριστιανό (Ιω ιδ:3, Α Θεσ δ:16-17, Απ ι:6-9);

Πώς θα δεχτεί ο Χριστός αυτούς οι οποίοι θα Τον έχουν απορρίψει (Ιω ε:22-23, Απ κ:11-15); ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ

Η ΚΥΡΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ποιος είναι για σένα προσωπικά ο Ιησούς Χριστός; "Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι ότι είμαι Εγώ;" (Μτ ις:13, κβ:41-42, Μκ ιβ:35-37). Αυτός, ο Ίδιος έθεσε την ερώτηση. Έπειτα όμως έκανε την ερώτηση προσωπική "υμείς δε τίνα με λέγετε είναι;" (Μτ ις:15, ΚΡΝ)

Είναι ο Κύριος. Μ' αυτήν την λέξη Τον έχουν προσφωνήσει οι μαθητές εκατοντάδες φορές στη Γραφή. Ποτέ δεν Τον φώναξαν "Ιησού". Θα ήταν τελείως αδιανόητο. Τον φώναζαν "Κύριο", όχι μόνο με την έννοια του δασκάλου (ραββί στα Αραμαϊκά), αλλά επίσης του αρχηγού (επιστάτη, δεσπότη). Άργησαν να συνειδητοποιήσουν την πραγματικότητα του Θείου Του χαρακτήρα, παρ' όλες τις ξεκάθαρες δηλώσεις Του (Ιω ιδ:8-11, Ιω η:24, 58) και όπως σημειώνεται σε στίχους τόσης σπουδαιότητας σαν τον Ψαλμό ρι:1 (Μτ κβ:41-45). Τους άφησε περιθώριο να γνωρίσουν Ποιος πραγματικά κρατούσε στα χέρια του το αιώνιο πεπρωμένο κάθε ανθρώπου (Μτ ζ:21-22). Ομολόγησαν, ότι ο Ιησούς ήταν ο Κύριος και Τον ακολούθησαν παρ' όλο που είχαν περιορισμένη αντιληπτική ικανότητα, όταν άλλοι Τον εγκατέλειπαν (Ιω ς:66-67).

Η λέξη "Κύριος" χρησιμοποιείται με τρεις έννοιες: θέση, κυριότητα και εξουσία. Ο προφήτης στην όρασή του είχε δει "τον Κύριον καθήμενον επί θρόνου υψηλού και επηρμένου" (Ησ ς:1). Ο στίχος αυτός εφαρμόζει στον Χριστό της Καινής Διαθήκης (Ιω ιβ:41). Η θέση του είναι θέση ενθρονισμένου Βασιλιά. Ο Παύλος γράφει: "διότι του Κυρίου είναι η γη, και το πλήρωμα αυτής" (Α Κορ ι:26). Έχει την κυριότητα πάνω σε ό,τι βρίσκεται σ' αυτόν τον πλανήτη. "Διδάσκαλε, δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες δεν επιάσαμεν ουδέν, αλλ' όμως επί τω λόγω σου θέλω ρίψει το δικτυον", ήταν η απάντηση του Πέτρου, όταν ο Κύριος τους διέταξε να ψαρέψουν στ' ανοιχτά της θάλασσας (Ακ ε:5). Η ισχύς της εξουσίας Του έκανε τον Πέτρο να υπακούσει.

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΩΣ ΚΥΡΙΟΣ

1. ΑΝΑΚΗΡΥΓΜΕΝΟΣ. "...δια Ιησού Χριστού, ούτος είναι ο Κύριος πάντων" (Πραξ ι:36), είπε ο Πέτρος στον Ρωμαίο αξιωματούχο ο οποίος μόλις είχε γνωρίσει το δρόμο προς τον αληθινό Θεό. Ο σταυρωμένος Ιησούς ήταν περισσότερο από ένας κεχρισμένος Ελευθερωτής. Αυτός είναι και τα δυο "Κύριος και Χριστός" (Πραξ β:36). Είναι ο δημιουργός των πάντων (Ιω α:3, Κολ α:16). Αρχές και άγγελοι υποτάσσονται σ' Αυτόν (Α Πε γ:22). Βασιλεύει "υπεράνω πάσης αρχής και εξουσίας, και δυνάμεως και κυριότητος, και παντός ονόματος ονομαζομένου" (Εφ α:21). Είναι ο ευλογητός "Κύριος των κυρίων και Βασιλεύς των βασιλέων" (Απ ιζ:14, ιθ:16). Πάντες θα προσκυνήσουν ενώπιον του Θρόνου του Θεού και θα Τον λατρεύσουν (Απ δ:10-11, ε:12-14).

2. ΑΠΟΡΡΙΜΕΝΟΣ. Αλήθεια αξιοθαύμαστο, ένας παντοδύναμος Δημιουργός να επιτρέψει οποιαδήποτε στασιαστική αντίδραση, κάτω από οποιοσδήποτε περιστάσεις. Παραμένει και θα παραμείνει, μυστήριο κρυμμένο στις ανεξιχνίαστες βουλές του Θεού. Η ανταρσία πρωτοξεκίνησε μέσα στον πνευματικό υπερβατικό κόσμο με το σατανά, ο οποίος θέλησε να εξισωθεί με

τον Θεό (Ησ ιδ:12-14), Ιεζ κη:13-17). Μεταδώθηκε και σ' άλλα αγγελικά όντα (Β Πε β:4). Μεταφέρθηκε στη γη ανάμεσα στους ανθρώπους (Γεν γ, Ρωμ ε:12). Ήταν η αιτία για το παράπονο του Θεού: "Υιούς έθρεψα και ύψωσα, αλλ' αυτοί απεστάτησαν απ' εμού" (Ησ α:2). Τη δυσαρέσκεια των ανθρώπων για τους διορισμένους από Θεού αρχηγούς, την είδε ως απόρριψη για το Ίδιο Του το πρόσωπο (Α Σαμ η:7). Όταν ο Θεός έστειλε τον "Υιόν Αυτού", τον περιφρόνησαν, τον απέρριψαν (Ησ νγ:3). Θανάτωσαν τον Αρχηγό της Ζωής (Πραξ γ:15).

3. ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΣ. Ο τελικός σκοπός του Θεού και η μέλλουσα ν' αποκαλυφθεί δόξα Του είναι ανεξάρτητα από την υποταγή του αμαρτωλού σ' Αυτόν. Μήπως το "άτομο", το μικρότερο στοιχείο της ύλης, υπάρχει επειδή εμείς πιστεύουμε ή δεν πιστεύουμε στην ύπαρξή του; Μέσα στην απεραντοσύνη της Δημιουργίας μόνον ένα ελάχιστο Τον απορρίπτει. Οι άνεμοι και τα κύματα Τον υπάκουαν πάνω στη γη (Μτ η:27). Τα δαιμόνια υποτάσσονταν στον Λόγο Του (Μκ α:27). Λεγεώνες αγγέλων περιμένουν μια Του διαταγή (Μτ κς:53). Εκατομμύρια άνθρωποι έχουν δεχτεί με τη θέλησή τους να γίνει Αρχηγός της Ζωής τους, από ευγνωμοσύνη προς τη θυσία αγάπης του σταυρού. Οι εχθροί Του θα αναγκαστούν να Τον δοξολογήσουν (Ψαλμ ος:10). Οι στρατιές της κόλασης κάποια μέρα θα ενωθούν με αυτούς που βρίσκονται στον ουρανό για να γονατίσουν ενώπιόν Του και να ομολογήσουν ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος (Φιλ β:10-11). "Σεις με φωνάζετε, Ο διδάσκαλος και ο Κύριος και καλώς λέγετε, διότι είμαι" (Ιω ιγ:13).

Η ΕΠΙΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΩΣ ΚΥΡΙΟΣ

1. ΕΙΝΑΙ ΔΗΛΩΜΕΝΗ. Τα πάντα ανήκουν στον Θεό (Ψαλμ ν:10-12), είναι δικαιωματικά δικά του επειδή τα δημιούργησε. Ο Κύριος είχε θρηνήσει, γιατί ο γαϊδάρακος και το βόδι γνώριζαν ποιος ήταν ο κύριός τους, ο λαός Του όμως δεν ήξερε σε ποιον ανήκε (Ησ α:3). Σαν τον πηλό στα χέρια του κεραμέα, ήταν ο λαός Του, για να τον "διαμορφώσει" όπως Εκείνος ήθελε (Ιερ ιη:6). Πολύ περισσότερο οι άνθρωποι είναι δικοί Του επειδή τους εξαγόρασε από την αμαρτία με το πολύτιμο αίμα του Χριστού (Α Πε α:18). Πέθανε για τις αμαρτίες όλου του κόσμου (Α Ιω β:2) συμπεριλαμβανομένων των ψευδοδιδασκάλων οι οποίοι Τον είχαν αρνηθεί (Β Πε β:1).

2. ΕΓΙΝΕ ΔΕΚΤΗ. Κάποιος γίνεται παδί του Θεού, με προσωπική του ελεύθερη επιλογή: αν δεχτεί τον Ιησού Χριστό Κύριο και Σωτήρα του (Ιω α:12). Από εκείνη τη στιγμή ο πιστός δεν είχε κανένα δικαίωμα στον εαυτό του αλλά είναι ήδη αγορασμένος με τιμή, αντίτιμο (Α Κορ ς:19-20). Έχει καταλάβει καλά πως δεν είναι ικανός να αφεντεύει τον ίδιο του τον εαυτό, πόσο μάλλον να τον σώζει. Ομολογεί τον Ιησού "Κύριο" όπως έκανε ο Θωμάς (Ιω κ:28). Πουθενά μέσα στη Βίβλο δε διαφαίνεται ο ισχυρισμός: "δέχτηκα τον Ιησού ως Σωτήρα μου, αλλά όχι σαν Κύριό μου". Η έκφραση "Κύριος Ιησούς Χριστός" ή "Ιησούς Χριστός ο Κύριος" συναντάται πολύ περισσότερο από την έκφραση "Ιησούς ο Σωτήρας μας". Δέχομαι τον Ιησού, Τον δέχομαι Κύριο. Κάποιος μπορεί να μην είναι σε θέση να δει όλες τις επιπτώσεις της Κυριότητας του Χριστού, τον πρώτο καιρό της σωτηρίας του. Μπορεί να παραλείψει την "εκτέλεση" του θελήματος του Διδασκάλου του. Κάποιος ίσως σκοντάψει και πέσει. Ένας αληθινός όμως πιστός θα γυρίσει πίσω κοντά Του, κι αυτό θα είναι μια απόδειξη της Κυριότητάς Του πάνω του. Δεν θα διαχωρίσει θεληματικά τον σωτήριο χαρακτήρα Του από τα δικαιώματά Του.

3. ΕΙΝΑΙ ΤΕΚΜΗΡΙΩΜΕΝΗ. Ο Δάσκαλος ρωτούσε: "γιατί με φωνάζετε, Κύριε,

Κύριε και δεν πράττετε όσα σας λέω;" (Λκ ς:46). Φαίνεται υποκρισία στα μάτια Του. Οι αποδείξεις από "έργα νόμου" στα χέρια και το να κράζουμε "Κύριε", με το στόμα, δε θα κερδίσουν τη θέση μας στην αιωνιότητα. Ο Θεός θα μας δεχτεί τότε μόνον: όταν δεχόμαστε να υπακούμε στο θέλημά Του. Θα απαντήσει: "Ποτέ δεν σας εγνώρισα" (Μτ ζ:21-23, Λκ ιγ:25-27). "Ψεύστης" γίνεται, όποιος ισχυρίζεται, ότι είναι πιστός και αρνείται να υπακούσει στο Λόγο του Θεού (Α Ιω β:3-4). Το παιδί του Θεού ομολογεί στους γύρω του, Ιησού Χριστό Κύριό του και αποδεικνύει με τη μαρτυρία της ζωής του, ότι είναι πραγματικότητα η ομολογία αυτή.

ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΟΥ ΩΣ ΚΥΡΙΟΣ@1

Τι θα πρέπει να κάνουμε;. Πολλοί έχουν δεχτεί τον Ιησού Κύριό τους μόνο στα χείλη. Άλλοι αυτοαποκαλούνται Χριστιανοί χωρίς ακόμα κι αυτή την "ομολογία πίστης". Πάντα υπήρχε αντίσταση στη βασιλεία Του (Λκ ιθ:14-27). Η κοινωνία έχει αναπτύξει την έννοια του αυτόνομου ατόμου, ανθρώπου αυτοδιαχειριζόμενου και ανεξάρτητου από κάθε εξωτερικό έλεγχο. Έχει κερδίσει αρκετό έδαφος μέσα από κανάλια επιρροής υπό τη μορφή ενός υπαρξιακού φιλοσοφικού κινήματος με το όνομα "εγωτισμός". Οι άνθρωποι έχουν μάθει ότι: "Είσαι τέλειος και σημασία έχει τι εσύ νομίζεις και τι εσύ αισθάνεσαι. Το σπουδαιότερο είναι να νιώθεις άνετα, να την βρίσκεις". Παρελαύνουν μπροστά στα αγωνιώδη βλέμματα της ανθρωπότητας, θεωρίες, όπως της αυτοπραγμάτωσης, αυτοανακάλυψης, αυτοεξέλιξης, φιλαυτείας, αυτοϊκανοποίησης, αυτοπροβολής και σχηματοποιούνται κάτω από πολλές μορφές.

Η Βίβλος μάς διδάσκει, ότι καλούμεθα να υπακούσουμε στο θέλημα του Θεού, όχι στο δικό μας "θέλω", στην διακυβέρνηση του Θεού, όχι στην αυτο-διακυβέρνηση, μας καλεί να ανακαλύψουμε τον Θεό, όχι τον εαυτό μας, ν' αγαπήσουμε τον Θεό και όχι να γίνουμε φίλαυτοι. Κέντρο της ζωής μας να τοποθετήσουμε τον Θεό και όχι το "εγώ" και τις επιθυμίες μας. Το Βιβλικό μοντέλο δεν είναι "πρώτα εγώ", αλλά "ο Θεός πρώτος, έπειτα οι άλλοι κι εγώ τελευταίος". Στις μέρες μας, πολλοί θυμίζουν το χαρακτήρα της Ελληνικής Μυθολογίας τον Νάρκισσο. Ερωτεύτηκε το είδωλό του όπως φανερώθηκε μέσα στο νερό και έχασε τη ζωή του μια και δεν μπορούσε να ολοκληρώσει την αγάπη για τον εαυτό του. Ο ηθικός ξεπεσμός των τελευταίων ημερών χαρακτηρίζεται από ανθρώπους οι οποίοι θα είναι "φίλαυτοι" (Β Τιμ γ:2). Σήμερα λατρεύεται περισσότερο η "κτίση" παρά ο "Κτίσας" (Ρωμ α:25).

Η ανάγκη να δεχτούμε τον Χριστό ως Κύριο θα πρέπει να γίνει ζωή, πράξη, βίωμα. Για να προοδεύσουμε στη Χριστιανική ζωή θα πρέπει να βιώσουμε την παραχώρηση της κυριότητας του εαυτού μας. Οι Μακεδόνες "εαυτούς έδωκαν εις Κύριον" (Β Κορ η:5). Αφού λογαριάσουμε τους εαυτούς μας "όντας" νεκρούς ως προς την αμαρτία (Ρωμ ς:11), να ετοιμαστούμε να παραδώσουμε τους εαυτούς μας στον Θεό (Ρωμ ς:13). Να παραστήσουμε τα σώματά μας "θυσία ζώσα" σ' Αυτόν (Ρωμ ιβ:1-2) για να μπορέσουμε να γευθούμε την μεταμόρφωση της ζωής την οποία δικαιοματικά καρπούται ο Θεός που την οδηγεί. Η επίγνωση της Μεγαλοσύνης Του θα πρέπει να μας φέρει αντιμέτωπους με τον πνευματικό στόχο: "δία να γίνει αυτός πρωτεύων εις τα πάντα" (Κολ α:18). Πρέπει να λέμε με τα λόγια της προσευχής του Κυρίου: "Γεννηθήτω το θέλημά σου" (Μτ ς:10). Να ζούμε για "τον αποθανόντα και αναστάντα" (Β Κορ ε:15-16). Οι παρακάτω είναι οι περιοχές της ζωής μας τις οποίες θα πρέπει να ελέγχει:

1. ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ. "Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην Αυτού" (Μτ ς:33). Ο Χριστός δε θα μπορέσει να ενεργήσει

αποτελεσματικά στη ζωή μας αν έρχεται πάντα στη δεύτερη θέση.

2. ΤΟ ΣΩΜΑ. Αγοραστήκαμε με κάποιο αντίτιμο και αυτή η εξαγορά περιλαμβάνει και αυτό ακριβώς το σώμα μέσα στο οποίο κατοικούμε (Α Κορ ς:19-20). Είναι ναός Του.

3. ΑΠΟΚΤΗΜΑΤΑ. Είναι Κύριος όλων όσων μας έχει δώσει (Α Χρον κθ:14). Εμείς είμαστε διαχειριστές ή οικονόμοι (Α Κορ δ:2). Υπάρχοντα, ταλέντα και χρόνος ανήκουν σ' Αυτόν, μας τα έχει δανείσει.

4. ΣΧΕΣΕΙΣ. Μας δίνει εντολή να αγαπάμε ο ένας τον άλλον όπως Εκείνος μας αγάπησε (Ιω ιε:12). Είναι το σημάδι το οποίο χαρακτηρίζει κάθε μαθητή του Κυρίου Ιησού (Ιω ιγ:35). Αγάπη που φτάνει στη θυσία, όχι αυτή η οποία μένει σκέτο συναίσθημα. Εκείνος νοιάστηκε για μας. Το ίδιο κι εμείς χρωστούμε να "φροντίζουμε περί αλλήλων" αποχωρισμένοι από τους αμαρτωλούς (Εβρ ζ:26). Εντούτοις κάθησε στο ίδιο τραπέζι μαζί τους (Λκ ιε:2). Η αγάπη και η αγιότητα, μαζί θα πρέπει να κυβερνούν τις συναλλαγές μας με τον κόσμο. Η Γραφή απαγορεύει "φιλία με τον κόσμο" (Ιακ δ:4), ή με ό,τι αντιπροσωπεύει (Α Ιω β:15-16). Θα πρέπει επίσης να έχουμε σωστή τάξη στις σχέσεις μας με τους οικείους (Εφ ε:22-25, ς:1-2).

5. ΕΡΓΑΣΙΑ, ΣΠΙΤΙ, ΣΧΟΛΕΙΟ. Είτε εργαζόμενος, είτε εργοδότης, καλούμεθα να είμαστε δίκαιοι και έντιμοι (Εφ ς:5, 9, Ιακ ε:4). Πρέπει να κάνουμε τα πάντα "ως εις Κύριον" (Κολ γ:23).

6. ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ. Αυτός θα πρέπει να είναι ο Κύριος της γλώσσας μας και του νου μας. Θέλει να μιλήσει μέσα από μας, εάν Τον αφήσουμε (Μτ ι:20). Μας προτρέπει να είμαστε γοργοί, έτοιμοι, διατεθειμένοι στο να ακούμε αλλά αργοί στο να μιλάμε (Ιακ α:19). Δεν θα πρέπει να μιλάμε πικρόχολα για τους άλλους (Ιακ δ:11). Διερευνά τις σκέψεις μας και γνωρίζει τη ρυπαρότητά μας (Μτ ιε:19-20).

7. ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΦΟΛΟΔΟΞΙΕΣ. Τι θα σταθεί στη δοκιμασία της αιώνιας αξιολόγησής Του (Α Κορ γ:11-15); "Τα άνω ζητείτε, όπου είναι ο Χριστός καθημένος εν δεξιά του Θεού" (Κολ γ:1). Ποια γήινα πράγματα έχουν αιώνια βαρύτητα;

Η ακόλουθη λίστα ελέγχου ίσως μας βοηθήσει να συγκεντρωθούμε στα σημεία όπου χρειαζόμαστε πρόοδο:

- Αρχίζει η κάθε μέρα με μια καινούρια αφιέρωση του σώματός μου σ' Αυτόν;
- Τα δικά Του ενδιαφέροντα έρχονται πρώτα απ' όλα τα άλλα;
- Κάθε μου απόφαση αφορά πρωταρχικά σ' Εκείνον;
- Κάθε μου δέσμευση ευθυγραμμίζεται με την αφιέρωσή μου σ' Αυτόν;
- Κάθε μου σχέση έχει την εγκρισή Του;
- Κάθε μου δραστηριότητα μπορεί να φιλοξενήσει την παρουσία Του;
- Είναι όλες οι περιοχές της ζωής μου κάτω από τη δική Του εξουσία;

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Δεν είναι δυνατόν να υπάρξει σωστή αύξηση σ' έναν πιστό μέχρις ότου πορευτεί έξω από τον εαυτό του, μέχρις ότου την "ενθρόνιση του εγώ" αντικαταστήσει η "ενθρόνιση του Χριστού". Μια χωλαίνουσα παραχώρηση ή ατελής αφιέρωση στον Θεό βρίσκεται στη ρίζα της αρρωστημένης ζωής πολλών πιστών και σε πολλές εκκλησίες. Ο Κύριος λέει: "Υιέ μου, δώσε μου την

καρδιά σου" (Παρ κγ:26). Αυτή είναι το διακυβερνητικό κέντρο της ύπαρξής μας. Εδώ πρέπει να κυβερνά ο Κύριος. Είναι η βάση, το "κλειδί" της Χριστιανικής ζωής, απαραίτητο για το βίωμα της άφθονης ζωής.

Πολύ καιρό πριν, ο μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου, άφησε να εννοηθεί ότι ο Θεός μάς στερούσε το καλύτερο προτάσσοντας τη δική Του θέληση (Γεν γ:5). Γενιές ολόκληρες πλήρωσαν ένα τρομερό τίμημα επειδή κάποιος έδωσε προσοχή σ' αυτή τη συκοφαντία ενάντια στον Μόνον, ο οποίος μας αγαπά με μια ατελείωτη αγάπη. Το μέλλον μας εξαρτάται από την πεποίθηση, ότι η υποταγή στο θέλημα του Θεού, στην κυριότητα του Χριστού, στη βασιλεία του Αιώνιου Μοναδικού, είναι αναγκαία για το αιώνιο καλό μας.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 3

Η ΚΥΡΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τι μαθαίνεις για τη θέση του Ιησού Χριστού στους ακόλουθους στίχους (Εφ α:20-21, Κολ α:18, Α Πε γ:22, Απ δ:10-11, ε:12-13);

2. Κάνε μια λίστα από πρόσωπα ή πράγματα τα οποία έχουν αναγνωρίσει ή θα αναγνωρίσουν την Κυριότητα του Χριστού:

Ματθαίον η:27

Ρωμαίους ιδ:9

Ματθαίον κς:53

Φιλιππισίους β:10-11

Μάρκον α:27

3. Πώς δέχτηκαν τον Κύριο, όταν ήρθε στη γη (Ιω α:10-12);

Ποια ήταν η βασική αντίρρηση των ανθρώπων στο Λουκά ιθ:14, 27, και πώς αυτό εφαρμόζει σ' αυτούς οι οποίοι απορρίπτουν τον Χριστό σήμερα;

4. Ποια είναι η σημασία της ομολογίας του Θωμά στο κατά Ιωάννην κ:28;

Τι θα πρέπει ν' αναγνωρίσει κάποιος για να σωθεί (Ρωμ ι:9-10);

Κατά τη γνώμη σου, είναι αρκετό για τη σωτηρία του, κανείς, να δεχτεί τον Ιησού ως σωτήρα, αλλά να τον απορρίψει ως Κύριο; Εξήγησε.

5. Είναι δυνατόν να @Βλέει@Α κάποιος τον Ιησού Κύριο και ακόμη να μην έχει σωθεί (Μτ ζ:21-23, Ακ ς:46, Ιγ:25-27, Α Ιω β:3-4); Εξήγησε.

6. Γράψε ξανά με δικά σου λόγια το Ρωμαίους ιβ:1-2.

Σ' αυτό το κομμάτι, ποια είναι τα βήματα για την αποδοχή της εφαρμόσιμης Κυριότητας του Χριστού;

7. Στην κάτω αριστερή στήλη φτιάξε ένα περίγραμμα κάποιου ο οποίος ζει την Κυριότητα του Χριστού.
Στη δεξιά στήλη δείξε τις πράξεις εκείνων οι οποίοι δε ζουν την Κυριότητά Του.

Γενικό περπάτημα
Κολοσσαείς β:6

Εφεσίους β:1-2

Σεξουαλικότητα
Α' Κορινθίους ς:18-20

Α' Κορινθίους ς:9-10

Λόγος-ομιλία
Κολοσσαείς δ:6

Κολοσσαείς γ:8-9

Εργασιακή συμπεριφορά
Κολοσσαείς γ:23-24

Κολοσσαείς γ:22

Οικογενειακές σχέσεις
Κολοσσαείς γ:18-21

Κολοσσαείς γ:18-21

8. Πώς θα απαντούσες σε κάποιον ο οποίος ισχυρίζεται ότι είναι Χριστιανός, η ζωή του όμως δε δείχνει κανένα στοιχείο πρακτικής υποταγής στην Κυριότητα του Χριστού;

9. Το Αποκάλυψις γ:20, μιλά για το Χριστό ο οποίος χτυπά την "πόρτα" της καρδιάς μας. Ποιο είναι το πρώτο βήμα για να γίνει ο Χριστός ο Κύριος της ζωής σου; Ποια "δωμάτια" του "σπιτιού" σου έχεις ν' ανοίξεις ακόμα στον Χριστό από μια πρακτική άποψη; Εξήγησε. Πώς θα ενεργήσεις;

10. Εξήγησε με δικά σου λόγια τι σημαίνει για σένα η "κυριότητα του Χριστού" στη ζωή σου.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΜΑΘΗΜΑ 4

ΘΑΜΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Υπάρχουν πολλές διαφορές μέσα στις εκκλησιαστικές παραδόσεις και εφαρμογές όσον αφορά το βάπτισμα. Οι άνθρωποι του Θεού διαφέρουν. Το βάπτισμα ωστόσο παραμένει μια θεμελιώδης εντολή του Κυρίου Ιησού για όλους τους μαθητές Του. Βαπτίζετέ τους "στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος", μας είπε (Μτ κη:19). Οι πιστοί πρέπει να βαπτίζονται από τη στιγμή που είναι σωσμένοι (Μκ ις:16). Οι πρώτοι Χριστιανοί διδάσκονταν πιστά αυτή τη διδασκαλία και την υπάκουαν (Πραξ β:38, 41, η:12, 36-39, θ:18, ι:47, ις:15,33, ιη:8, κβ:16). Αποτελούσε το πρώτο τους βήμα υπακοής. Εξαπτίας αυτού, οι καινούριοι στην πίστη ήταν συχνά εκτεθειμένοι σε διωγμό. Είχαν γίνει Χριστιανοί και ήσαν πρόθυμοι να κάνουν αυτό το βήμα της δημόσιας γνωστοποίησης της ταυτότητάς τους ανταποκρινόμενοι έτσι στην εντολή Εκείνου τον Οποίο ομολογούσαν Κύριο και Σωτήρα.

Υπάρχουν Άλλα Βαπτίσματα;

Οι παραπάνω παραπομπές της Γραφής αναφέρονται σ' αυτό το οποίο ονομάζεται βάπτισμα των πιστών, και που είναι το αντικείμενο αυτού του μαθήματος. Κι αυτό για να το διαφοροποιήσουμε από τις άλλες χρήσεις της λέξης "βάπτισμα" όπως είναι οι παρακάτω:

1. ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΚΟΙ ΒΑΠΤΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟ. (Λκ ια:38-39, Μκ ζ:4, Εβρ ς:2, θ:10). Στην Παλαιά Διαθήκη, οι ιερείς εξαγνίζονταν μ' αυτόν τον τρόπο. Αργότερα τα σκεύη που προορίζονταν για τροφή και πόση πλένονταν μ' αυτόν τον τρόπο και τα χέρια πριν από το φαγητό σύμφωνα με ένα τελετουργικό βυθίζονταν για καθαρισμό. Οι προσήλυτοι στον Ιουδαϊσμό, οι οποίοι ήταν ενθικοί μεταστραφέντες, βαπτίζονταν για να καθαριστούν από το μολυσμό των ειδώλων.

2. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ, ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ. (Μκ α:2-4, Λκ γ:3-4, Ιω α:31, Πραξ ιγ:24). Αυτό αποτελούσε την κλήση του Ισραήλ σε πανεθνική μετάνοια. Ο Ιωάννης, ως πρόδρομος του Μεσσία, επρόκειτο να "ετοιμάσει την οδό του Κυρίου". Αυτό το βάπτισμα δεν ήταν το ίδιο με το Χριστιανικό (Πραξ ιθ:3-5). Βεβαίως, απαιτούσε κατάδυση στο νερό (Μτ γ:16, Ιω γ:23). Ο Κύριος Ιησούς βαπτίστηκε από τον Ιωάννη, αν και Εκείνος δεν είχε ανάγκη να μετανοήσει, μόνο και μόνο για να "πληρωθεί πάσα δικαιοσύνη" (Μτ γ:14-15). Το βάπτισμα του Χριστού από τον Ιωάννη εγκαινίασε το ξεκίνημα της δημόσιας διακονίας Του.

3. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΟΝ ΠΟΝΟ. (Λκ ια:50, ι:38-39, Μτ κ:22). Ταλαιπωρήθηκε από την κρίση του Θεού για τις αμαρτίες (Ησ νγ:4, Α Πε γ:18). Όταν πέθανε πάνω στον σταυρό, καταποντίστηκε από τα κύματα της οργής του Θεού (Ψαλμ μβ:7).

4. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. (Μτ γ:11, Μκ α:8, Λκ γ:16, Ιω α:33, Πραξ α:5, ια:16). Αυτό είχε προφητευθεί από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και άρχισε την ημέρα της Πεντηκοστής (Πραξ β). Σκοπός του ήταν να τοποθετήσει πιστούς μέσα στο Σώμα του Χριστού (Α Κορ ιβ:13). Αν το πούμε διαφορετικά, μας ενώνει σε κοινωνία μαζί Του, τοποθετώντας μας "εν Χριστώ". Είναι το πνευματικό βάπτισμα της σωτηρίας και αναγέννησης.

Δε θα επιχειρήσουμε να πραγματευθούμε τις ποικίλες χρήσεις της λέξης "βάπτισμα" σε σχέση με τη @Βφωτιά@Α (Μτ γ:11-12, Λκ γ:16-17) τον "Μωυσή" (Α Κορ 1:2) και τους νεκρούς (Α Κορ 15:29) μια και είναι ξένα προς το αντικείμενό μας εδώ.

Ποιος θα πρέπει να Βαπτίζεται;

Δεν υπάρχει καμιά ένδειξη στην Καινή Διαθήκη με την οποία φαίνεται ότι το βάπτισμα του πιστού είναι ξέχωρο από την ομολογία πίστης του στον Χριστό. Πολλές εκκλησίες υιοθετούν το βάπτισμα ως πρώτο βήμα για τη σωτηρία και αυτό ισχύει για αιώνες, αλλά δε θα βρούμε μια τέτοια τακτική στη Γραφή. Στη Βίβλο η σειρά των πραγμάτων είναι: πρώτα η πίστη, ύστερα το βάπτισμα. Το βλέπουμε αυτό καθαρά στην εντολή του Χριστού "μαθητεύσατε...βαπτίζοντες" (Μτ κη:19), "ὅστις πιστεύσει και βαπτισθεῖ" (Μκ ις:16). Την Πεντηκοστή ο Πέτρος είπε σ' αυτούς οι οποίοι ενδιαφέρθηκαν για τη σωτηρία "μετανοήσατε και ας βαπτισθῆ ἕκαστος υμῶν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ" (Πραξ β:37-38). Ο Αιθίοπας ευνοῦχος ομολόγησε πίστη προτού ο Φίλιππος τον βαπτίσει (Πραξ η:36-37). Οι Κορινθιοί πρώτα πίστεψαν και ύστερα βαπτίστηκαν (Πραξ ιη:8). Ἔχουμε σωθεῖ ἐπειδὴ πιστέψαμε στο Ευαγγέλιο (Εφ α:13, Α Κορ ιε:1-4) του οποίου δεν είναι μέρος το βάπτισμα (Α Κορ α:17). Μετάνοια και πίστη στο Χριστό πρέπει να ἔρχονται πρώτα (Πραξ κ:21).

Σχετικά με το Νηπιοβάπτισμα.

Αν και δεν υπάρχουν σαφείς αναφορές για τη νηπιοβάπτισμα στην Καινή Διαθήκη, την εφάρμοσαν πολλές εκκλησίες στη διάρκεια των αιώνων. Από ιστορικής πλευράς, αυτές οι εκκλησίες εβάπτιζαν νήπια είτε, 1) για να εξασφαλίσουν τη σωτηρία του νηπίου από την κόλαση, 2) να ξεκινήσουν ἔτσι τη διαδικασία της σωτηρίας η οποία θα "σφραγίζοταν" από τη "επιβεβαίωση" σε μια μεταγενέστερη χρονική στιγμή, ή 3) για να τονιστεί μέσα από την τελετή της βάπτισης/αφιέρωσης στους γονεῖς ἢ "νονοὺς" του παιδιού, η σπουδαιότητα της ανατροφῆς του παιδιού κατὰ Χριστόν. Η ἰδέα, ὅτι η παράλειψη του βαπτίσματος θα καταδικάζε ἓνα νήπιο για την κόλαση είναι το δίχως ἄλλο μια φρικαλέα σκέψη για το πρόσωπο του Θεοῦ. Εξίσου βιβλικά ανυπεράσπιστη παραμένει ἡ ἔννοια της νηπιοβάπτισης, ως τμήμα μιας σωτηριακῆς διαδικασίας μέσω της οποίας το παιδί λαμβάνει Χάρη. Αν και ὁμορφη, ἡ τελετή της βάπτισης/αφιέρωσης, είναι ἐπίσης ξένη στην Καινοδιαθηκική πρακτική. Ωστόσο πολλά επιχειρήματα υπὲρ της νηπιοβάπτισης προβλήθηκαν μέσα στη Βίβλο.

1. ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΣΥΧΝΑ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ. Τα Μάρκον ι:13-16 και Ματθαῖον ιθ:13-15 συχνά συνδέονται με τη νηπιοβάπτισμα. Ὅταν μητέρες ἔφερναν τα παιδιά τους στον Ἰησοῦ, Εκείνος εἶπε: "Ἀφήσατε τα παιδιά, και μη ἐμποδίζετε αὐτὰ να ἔλθωσι πρὸς ἐμὲ, διότι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν". Ὅμως ὁ Ἰησοῦς δεν τα βάπτισε τα παιδιά. Τα εὐλόγησε. Σε περίπτωση που οι μαθητῆς, μαζί με τον Κύριό τους νηπιοβάπτιζαν για σωτηρία, γιατί να προσπαθοῦν να τα κρατήσουν μακριὰ Του; Ὅπως ἔχει πει κάποιος: "ἐδῶ βλέπουμε τον Ἰησοῦ, δε βλέπουμε ὅμως το νερό". Το κατὰ Ματθαῖον ιη:2-6 είναι μια ἄλλη δημοφυλῆς περικοπή. Ο Ἰησοῦς εἶπε: "ἐάν δεν ἐπιστρέψητε, και γείνητε ως τα παιδιά, δεν θέλετε εἰσελθεῖ εἰς τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν". Ἀντικείμενο της διδασκαλίας Του αποτέλεσε ἓνα μικρό παιδί το οποίο το ἔστησε ὁ Ἴδιος στη μέση. Το δίδαγμα ἦταν ὅμως ἡ ἀναγκαιότητα της ἀπλότητος, ὄχι το βάπτισμα. Ἐνα ἄλλο κείμενο εἶναι το Α' Κορινθίου ζ:14. Παιδιά πιστῶν ἐδῶ καλοῦνται "ἅγια". Η λέξη σημαίνει "κεχωρισμένα" και

αναφέρεται στην προνομιακή θέση στην οποία τοποθετείται ένα παιδί πιστών γονιών. Αυτή ωστόσο η θέση δεν εξασφαλίζεται με το βάπτισμα και ούτε απαιτεί βάπτισμα. Κανείς λέει η Γραφή, δε "γεννιέται στην εκκλησία" επειδή έχει Χριστιανούς γονείς. Η σωτηρία πηγάζει από τη νέα γέννηση όχι τη φυσική γέννηση (Ιω α:13, γ:5-7).

2. ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΤΟΜΗΣ. Τα Εβραίοπουλα περιτέμονταν την όγδοη μέρα από τη γέννησή τους (Λκ α:59). Εισάγονταν έτσι στο Εβραϊκό έθνος. Λόγω αυτού, επιχειρηματολογείται το δικαίωμα των Χριστιανών να βαπτίζουν τα νηπιά τους. Αναφέρεται το Κολοσσαείς β:11-12 για την περιτομή του Χριστού. Αυτό όμως, αποτελεί αναφορά στο θάνατό Του με τον οποίο στάθηκε ικανός ν' αφαιρέσει την αμαρτία. Δεν υπάρχει επικύρωση για τη νηπιοβάπτισμα σ' αυτήν την περικοπή.

3. ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ. Η σωτηρία της Λυδίας (Πραξ ις:14-15), ο φύλακας των Φιλιππων (Πραξ ις:30-33), ο Κρίσπος (Πραξ ιη:18), ο Στεφανός (Α Κορ α:16, ις:15), είναι παραδείγματα σπιτικών ολόκληρων τα οποία σώθηκαν και βαπτίστηκαν. Κάποιοι υπέθεσαν ότι "θα πρέπει να υπήρχαν και νηπια" σ' αυτά τα σπίτια ή μερικοί πολύ νέοι για να έχουν πίστη. Είναι καθαρά υποθετικό, ότι τέτοιοι συμπεριλαμβάνονταν στα βαπτίσματα αυτά, αν και δεν υπάρχει σχετική δήλωση στις περικοπές αυτές. Είναι εντούτοις κατά βάση λογικό να υποθέσουμε, ότι μόνον εκείνοι, οι οποίοι είχαν ικανοποιητική ηλικία, ώστε να κατανοήσουν και να πιστέψουν το μήνυμα του Χριστού, βαπτίζονταν (Πραξ ις:34).

Ποια είναι η σημασία του βαπτίσματος για τον πιστό;

Το νερό μερικές φορές έχει συνδεθεί με την καθαριότητα, ο πιστός όμως, με το μόνο που μπορεί να καθαριστεί είναι το αίμα του Χριστού. Η σημασιολογική παρομοίωση ή μεταφορά στο βάπτισμα είναι θάνατος, ταφή και ανάσταση (Ρωμ ς:3-5). Ο Χριστός όμως, "παρεδόθη δια τα παραπτώματα ημών και ηγέρθη δια την δικαιοσύνην ημών" (Ρωμ δ:25, ΚΡΝ). Στη σωτηρία, ο Θεός πιστώνει όλο το έργο του Υιού στο παθητικό μας και μας τοποθετεί "εν Χριστώ". Έχουμε πεθάνει μαζί Του και έχουμε αναστηθεί μαζί Του στα μάτια του Θεού (Κολ γ:1-3, Ρωμ ς:6-11). Επομένως το βάπτισμα αποτελεί μεταφορά ή εικόνα εκείνου το οποίο έχει ήδη λάβει χώρα όσον αφορά τον πιστό. Ο πιστός συμβολικά πια, περνά μέσα από το θάνατο, την ταφή και την ανάσταση στα νερά του βαπτίσματος. Έτσι, ο πιστός ταυτίζεται με τον Χριστό, του οποίου ο θάνατος, η ταφή και η ανάσταση έγιναν για δικό του λογαριασμό. Μ' αυτόν τον τρόπο, ομολογεί ότι είναι "ένα" με τον Χριστό. Το βάπτισμα καλείται "μαρτυρία της αγαθής συνειδήσεως εις Θεόν" (Α Πε γ:21). Ο πιστός λέει δημόσια: "ο Χριστός έκανε ό,τι ήταν αναγκαίο για τη σωτηρία μου πάνω στο σταυρό. Το έχω πιστέψει μέσα στην καρδιά μου. Το εκφράζω, εξωτερικεύοντάς το μ' αυτόν τον τρόπο, όπως Εκείνος διέταξε. Ταυτίζομαι μαζί Του". Αυτή η ταύτιση θα πρέπει να συνοδεύεται και με τη δέσμευση να ζήσουμε αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί "βαπτισμένη ζωή", δηλαδή τη ζωή της πίστης με τον Χριστό.

Ορισμένοι ονομάζουν το βάπτισμα "μυστήριο, τελετή, ιεροτελεστία, τελετή μύησης, διάταξη, σφραγίδα χάριτος, εξαγνιστικό σύμβολο, υπόσχεση, δέσμευση"...κ.λ.π. Δεν είναι απαραίτητο να ασχολούμαστε, ούτε να δινόμαστε σε συζητήσεις αντιπαράθεσης με άλλους, τη στιγμή που οι εκφράσεις αυτές δε χρησιμοποιούνται στη Γραφή, αλλά αποτελούν ανθρώπινα ιδιοσκευάσματα.

Το Βάπτισμα Σώζει;

Ένας απεριγράφτος μεγάλος αριθμός εκκλησιών διδάσκει τη λεγόμενη "βαπτισμακή αναγέννηση", εννοώντας, ότι το βάπτισμα στο νερό στην πραγματικότητα αναγεννά και φέρνει την άφεση αμαρτιών. Ποιες περικοπές επικαλούνται;

1. ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ γ:5. Η έκφραση "εάν τις δεν γεννηθεί εξ ύδατος και Πνεύματος" θα μπορούσε να υπονοεί ότι η αναγέννηση ήρθε λόγω του βαπτίσματος στο νερό. Πρώτον, σημειώστε ότι η λέξη "βάπτισμα" δεν αναφέρεται. Το νερό δε σημαίνει πάντα βάπτισμα. Στο Ιωάννην ζ:38-39, χρησιμοποιείται σαν σύμβολο για το Άγιο Πνεύμα. Η συνδυαστική λέξη @Bκαι@A ανάμεσα στο "νερό" και "πνεύμα" δεν είναι ένας οποιοδήποτε σύνδεσμος και μπορεί κατά βάση να μεταφερθεί ως "επιπλέον". Έτσι θα διαβαστεί: "ύδατος επί πλέον πνεύματος". Το Ιωάννην γ:6,8 δείχνει καθαρά ότι κάποιος "γεννιέται εκ Πνεύματος". Άλλοι πιστεύουν ότι το "νερό" αναφέρεται στο Λόγο του Θεού. Το Ιωάννην ιε:3, μιλά για τον καθαρισμό με το Λόγο. Το Εφεσίους ε:26, μιλά για το νερό του Λόγου και η Α' Πέτρου α:23 λέει ότι η νέα γέννηση είναι μέσω του Λόγου. Μια άλλη χρήση της λέξης είναι, όταν ο Κύριος μιλά για το νερό της αιώνιας ζωής Ιωάννην δ:14. Δυο περιγραφές της νέας γέννησης στο τρίτο κεφάλαιο του κατά Ιωάννην, αναφέρουν τον "άνεμο" και το "χάλκινο φίδι". Κανένα από τα δυο δεν είναι σαν το βάπτισμα στο νερό. Ο άνεμος όταν φυσά είναι αόρατος, απροσδόκητος και απροσδιόρητος. Τίποτε εδώ δεν υπονοεί μια βαπτισμακή διαδικασία.

2. ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ γ:5. Αυτός ο στίχος αναφέρεται στο "λουτρό της αναγέννησης", αλλά και πάλι δε χρησιμοποιείται η λέξη "βάπτισμα". Η παράλληλη έκφραση είναι: "λουτρόν...ανακαινώσεως Πνεύματος Αγίου" (ΚΡΝ). Επιπλέον η λέξη "λουτρόν" δεν έχει σχέση με την ελληνική λέξη βαπτισμός, αλλά είναι λέξη που αφορά στο σωματικό καθαρισμό.

3. Α' ΠΕΤΡΟΥ γ:21. Η δήλωση, "του οποίου αντίτυπον ον το βάπτισμα σώζει και ημάς" δείχνει να υποστηρίζει τη σωτηρία δια του βαπτίσματος. Η φράση που ακολουθεί μειώνει αυτή την ιδέα με το να προσθέσει ότι δεν καθαρίζει το βάπτισμα αλλά αποτελεί μάλλον μια ανταπόκριση συνειδήσεως. Το σκηνικό του στίχου, μιλά για τα ύδατα της κρίσεως, στις μέρες του Νώε, τα οποία κατέστρεψαν τη γη και σήκωσαν την κιβωτό της ασφάλειας (Α Πε γ:20). Εικονικά, ο Χριστός είναι η κιβωτός της ασφάλειας. Πέρασε μέσα από τα νερά του θανάτου στη δική μας θέση κι έτσι περάσαμε όμοια μαζί μ' Αυτόν. Αυτός, έτσι, είναι η μορφή, η παρομοίωση ή η εικόνα της ασφάλειας και της σωτηρίας από την καταδίκη. Είμαστε ασφαλείς "εν Χριστώ", και όχι από τα νερά της βάπτισης.

4. ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ις:16. Η έκφραση "όστις πιστεύσει και βαπτισθῆι θα σωθῆι" μοιάζει να κάνει ουσιώδες και απαραίτητο το βάπτισμα για τη σωτηρία. Αν όμως δεχτούμε κάτι τέτοιο, πώς θα δικαιολογήσουμε την απουσία της λέξης "βάπτισμα" από την επόμενη φράση "όστις όμως απιστήσει, θέλει κατακριθῆι;". Γιατί δε λέει "όστις δεν βαπτισθῆι θα κατακριθῆι;".

5. ΠΡΑΞΕΙΣ κβ:16. Αυτός ο στίχος λέει: "βαπτισθῆι και απολουσθῆι από των αμαρτιών σου". Φαινομενικά διδάσκει, ότι η άφεση των αμαρτιών προέρχεται από το βάπτισμα. Αν κι αυτό ήταν σωστό, θα ερχόταν σε αντίθεση με το ότι η άφεση γίνεται μόνο με το αίμα του Χριστού (Α Ιω α:7, Εβρ θ:22). Ο στίχος είναι μέρος της απολογίας του Παύλου σχετικά με την μεταστροφή του. Ο Ανανίας πρότρεψε τον Παύλο να βαπτιστεί, αλλά του είπε επίσης ότι θα έπρεπε να επικαλεστεί το όνομα του Κυρίου (εδάφιο κλειδί: Ρωμ ι:13). Τα

νερά του βαπτίσματος δεν καθαρίζουν τις αμαρτίες (Απ α:5).

Η Βίβλος, όπως μπορεί να φανεί στα παρακάτω παραδείγματα, μας διδάσκει ότι δεν είναι σωτήρας μας το νερό: 1) Ο ληστής πάνω στο σταυρό σώθηκε χωρίς αυτό (Λκ κγ:43). 2) Ο Παύλος δε βάπτισε πάντα όσους οδηγούσε στο Χριστό, μια ασυγχώρητη παράλειψη σε περίπτωση που το βάπτισμα έφερνε τη νέα γέννηση (Α Κορ α:14-17). 3) Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς δε βάπτισε, παρ' όλο που ήταν ο Σωτήρας (Ιω δ:2). 4) Οι εθνικοί σώζονταν και έπαιρναν το Πνεύμα το Άγιο πριν βαπτιστούν στο νερό (Πραξ ι:44-48).

Πώς βαπτίζεται κάποιος;

1. Ο ΤΡΟΠΟΣ. Οι πρώτοι Χριστιανοί βαπτίζονταν με κατάδυση στο νερό. Η συνήθεια της έκχυσης και ραντισμού με νερό φαίνεται, ότι εκδηλώθηκε το δεύτερο αιώνα και εξαπλώθηκε γύρω στον δεκατο-τρίτο αιώνα. Ωστόσο η πράξη του βαπτίσματος στη Γραφή, τείνει στην κατάδυση όπως φαίνεται στα παραδείγματα του Ιωάννη (Μτ γ:16, Ιω γ:23) και του Φιλίππου (Πραξ η:38-39). Ο συμβολισμός του βαπτίσματος απαιτεί την βύθιση. Η ταφή με το Χριστό (Κολ β:12, Ρωμ ς:4), αντικατροπτίζεται καλύτερα με το να χαθούμε τελείως κάτω απ' τα νερά από το να ραντίσουμε λίγες σταγόνες πάνω στο κεφάλι του βαπτιζόμενου. Λέγεται συνήθως ότι "μια σταγόνα είναι το ίδιο σαν έναν ωκεανό" αλλά μια σταγόνα δύσκολα αντιπροσωπεύει την ταφή. Η σημασία της λέξης βάπτισμα, υπονοεί τη βύθιση ή τη βουτιά κάτω από το νερό μια και η ερμηνεία της λέξης είναι πολύ απλά "βυθίζω", "βουτώ". Αν ήθελε το Πνεύμα του Θεού να υποδείξει το ράντισμα, θα είχε χρησιμοποιηθεί μια άλλη λέξη (ραντίζω). Άρα λοιπόν, εφαρμογή, συμβολισμός και σημασία επικεντρώνουν στο βάπτισμα με κατάδυση στο νερό.

2. Ο ΤΥΠΟΣ. Το βάπτισμα γίνεται "στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος" (Μτ κη:19). Τα λόγια: "στο όνομα του Ιησού" ή "στο όνομα του Κυρίου", ή άλλες άλλες μορφές χρησιμοποιούνται στις Πράξεις β:38, η:16, ι:48. Φαίνεται πως είναι μια συντετμημένη προσφώνηση ειδικά για να διαφοροποιηθεί από το βάπτισμα του Ιωάννη (Πραξ ιθ:3-5).

3. Ο ΒΑΠΤΙΖΩΝ. Ο βαπτίζων θα πρέπει να προέρχεται από τον κύκλο των πιστών, εκπροσωπώντας τον Κύριο και μετά την εκκλησία. Δεν δίνονται συγκεκριμένα προσόντα. Η χειροτονία των κληρικών, οι οποίοι αποτελούσαν μια τάξη προσώπων διαφοροποιημένη από τους λεγόμενους "λαϊκούς" δε βρίσκει εφαρμογή στην Καινή Διαθήκη.

Γιατί το βάπτισμα είναι τόσο σπουδαίο;

Σ' αυτό το σημείο θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε: "Αν το βάπτισμα δεν ξεπλένει τις αμαρτίες μας, ούτε μας ενώνει με την εκκλησία ή εξασφαλίζει τη σωτηρία μας, τότε γιατί είναι σε τέτοιο βαθμό σπουδαίο; Ας λάβουμε υπ' όψη μας τα εξής:

1. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΡΙΣΠΑΣΤΟ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΝΤΟΛΗΣ. Η προσωπική υποταγή στη Μεγάλη Εντολή, υπαγορεύει την υπακοή μας στο Κύριο με το βάπτισμα και το ότι το βάπτισμα θα διδαχθεί και θα εφαρμοστεί μεταξύ των μαθητών μας. Έτσι, υπακούμε στην εντολή την οποία μας άφησε να διδάξουμε, "να φυλάττωσι πάντα όσα παρήγγειλα εις εσάς" (Μτ κη:19-20).

2. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. Το βάπτισμα είναι ένας από τους πιο αποτελεσματικούς μάρτυρες της πίστης μας για την οικογένειά μας και τους φίλους μας.

3. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ. Εφόσον το βάπτισμα

είναι μια εξωτερική και δημόσια φανέρωση της ταύτισης του πιστού με το πρόσωπο και την υπόθεση του Χριστού, είναι συνεπώς και δείγμα ταύτισης με τους άλλους πιστούς. Σε μερικές χώρες όπου πιστοί διώκονται σκληρά για το πιστεύω τους, οι πιστοί ανησυχούν όταν ένας Χριστιανός δεν είναι πρόθυμος να δηλώσει δημόσια τη θέση του με το βάπτισμα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μας έχει δοθεί από τον Χριστό η εντολή να βαπτιζόμαστε. Από τις πρώτες μέρες της Χριστιανοσύνης, όσοι πίστευαν σ' Αυτόν, υπάκουαν στο βάπτισμα. Όπως έχουμε την παραγγελία να διάγουμε μια ηθική ζωή καλών έργων, να Τον θυμώμαστε στο Δείπνο, να μαρτυρούμε για την πίστη μας στον Χριστό και να έχουμε κοινωνία με άλλους αδελφούς, έτσι έχουμε την παραγγελία να βαπτιζόμαστε. Δεν είναι αναγκαίο για τη σωτηρία, αλλά είναι απαραίτητο για την υπακοή. Θα πρέπει να δείξουμε πόσο πραγματικά ζούμε την ομολογία πίστης, ζώντας μια "βαπτισμένη ζωή".

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 4

ΘΑΜΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

1. Ποια αξία έδωσε ο Χριστός στο βάπτισμα (Μτ κη:19-20);

Πώς σχετίζεται το Ιω ιδ:21, με την παραπάνω περικοπή;

(Μελέτησε Πραξ β:41, η:12, 36-39, ι:47-48, ις:14-15, 30-33, ιη:8, για τις ερωτήσεις 2-4).

2. Στους χρόνους της Καινής Διαθήκης, ποια ήταν η φυσιολογική ανταπόκριση ενός νέου Χριστιανού;

3. Ποια δέσμευση προηγείται του βαπτίσματος του πιστού;

4. Στους χρόνους της Καινής Διαθήκης, πόσο γρήγορα από τη μεταστροφή τους βαπτίζονταν οι πιστοί;

Για ποιούς λόγους κάποιος θα @Βκαθυστερούσε@Α τη συμμόρφωσή του μ' αυτήν την εντολή του Κυρίου;

5. Αμέτρητα επιχειρήματα έχουν διατυπωθεί όσον αφορά τον τρόπο του βαπτίσματος που θα πρέπει ν' ακολουθηθεί (κατάδυση/βύθιση, ραντισμός ή λούσιμο). Από την περικοπή Πράξεις η:36-39, ποιος τρόπος βαπτίσματος ήταν κοινά διαδομένος στους χρόνους της Καινής Διαθήκης;

6. Σύμφωνα με το Α Κορ ιε:3-4, ποιο είναι το βασικό μήνυμα του ευαγγελίου;

Συγκρίνοντας αυτό το κομμάτι με το Ρωμ ς:3-6 και Κολ β:12, πώς σκιαγραφεί η τελετή του βαπτίσματος, το βασικό μήνυμα του ευαγγελίου;

7. Γράψε με δικά σου λόγια το Γαλ β:20. Τι λέει αυτός ο στίχος για το πώς ζούμε την "βαπτισμένη ζωή";

8. Σύμφωνα με τις ερωτήσεις 3 και 6, το βάπτισμα ενός νηπίου ή ενός μη πιστού θα είχε κάποια αξία; Γιατί; ή γιατί όχι;

Κοίταξε σ' ένα Ταμείο της Αγίας Γραφής τη λέξη "βάπτισμα".
Χρησιμοποιείται πουθενά το "βάπτισμα" αναφορικά με παιδιά;

Αν κάποιος έχει βαπτιστεί νήπιο ή πριν δεχτεί το Χριστό Σωτήρα, θα πρέπει να ξαναβαπτιστεί όταν πιστέψει; Εξήγησε.

9. Μερικές ομάδες διδάσκουν ότι το βάπτισμα του πιστού είναι απαραίτητο για τη σωτηρία του, επικαλούμενοι το Μκ ις:16. Πώς θα αντέκρουες αυτή τη διδασκαλία χρησιμοποιώντας τα: Πραξ ι:44, 47-48 (σύγκρινε με Ρωμ η:9);

Τι ξεπλένει ολοκληρωτικά και μόνο τις αμαρτίες μας (Εβρ θ:14, 22, Α Ιω α:7, Απ α:5);

10. Σημείωσε (ν), σε μια από τις παρακάτω απαντήσεις.
- α. βαπτίστηκα τότε που δέχτηκα τον Ιησού Χριστό Κύριο και Σωτήρα μου.
  - β. δε βαπτίστηκα όταν έγινα Χριστιανός και θα ήθελα να μιλήσω σ' έναν από τους πρεσβυτέρους για την βάπτισή μου.
  - γ. έχω ακόμα μερικές ερωτήσεις για το βάπτισμα του πιστού και θα ήθελα περισσότερες πληροφορίες.
  - δ. άλλα σχόλια.

ΑΙΩΝΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ

"Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΟΥ ΘΕΛΕΙ ΕΙΣΘΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ", δηλώνει ο Κύριος (Ησ να:6β). Ο μεγάλος Θεός και Σωτήρας έχει αρχίσει ένα θαυμαστό έργο μέσα στο λαό Του και "θέλει επιτελέσει αυτό μέχρι της ημέρας του Ιησού Χριστού" (Φιλ α:6). Ο Κύριος Ιησούς έχει κερδίσει αιώνια λύτρωση για λογαριασμό μας (Εβρ θ:12). Η ζωή η εκ Θεού είναι αιώνια (Ιω α:4, ε:26, Α Ιω α:2). Πρόκειται για ζωή που μεταβιβάζεται στον άνθρωπο δια της σωτηρίας (Α Ιω ε:11-12). Η Αιώνια ζωή δίνεται δωρεάν σε όσους ακούνε το Λόγο Του (Ιω ε:24), πιστεύουν στον Υιό (Ιω γ:15-16) και "τρώνε από τη σάρκα Του και πίνουν από το αίμα Του" (εννοώντας την οικειοποίηση της αξίας του έργου Του στο σταυρό, Ιω ς:56). Η αιώνια ζωή είναι το δώρο του Θεού (Ρωμ ς:23, Ιω ιζ:2). Αυτό ήταν ένα δώρο, το οποίο κόστισε ακριβά στον Θεό, επειδή απαίτησε τα πάθη και το θάνατο του Υιού Του. Δεν μπορεί να κερδηθεί με αφοσίωση ή πιστή μαθητεία, γιατί τότε δε θα είναι δώρο, αλλά υποχρέωση του Θεού απέναντι σ' αυτόν που το αξίζει (Ρωμ δ:4). Δεν υπάρχει κανένα σημείο σ' αυτές τις Γραφές, όπου να φαίνεται ότι η αιώνια ζωή είναι μια ζωή την οποία κανείς περιστασιακά γεύεται, εξαρτώμενη από την καλή του συμπεριφορά. Δεν υπάρχει δόγμα "προσωρινής" αιώνιας ζωής -πράγμα από μόνο του αντιφατικό.

Είναι εντυπωσιακό πόσοι στίχοι μιλούν για τη σωτηρία του πιστού, ως μια σίγουρη και αδιάκοπη συνέχεια. Έχουμε γεννηθεί ξανά "εις κληρονομίαν άφθαρτον και αμίαντον και αμάραντον, πεφυλαγμένη εν τοις ουρανοίς δι' ημάς, οίτινες με την δύναμιν του Θεού φυλαττόμεθα δια της πίστεως, εις σωτηρίαν ετοιμην να αποκαλυφθή εν τω εσχάτω καιρῷ" (Α Πε α:4-5). Προσέξτε την αλυσιδωτή συνέχεια: "όσους δε προώρισε, τούτους και εκάλεσε και όσους εκάλεσε, τούτους και εδικαίωσε, τούτους και εδόξασε" (Ρωμ η:30). Ακόμα και "παρόντα" ή "μέλλοντα" δεν είναι ικανά να μας χωρίσουν από την αγάπη του Θεού (Ρωμ η:38-39). Όταν ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς μας έχει δώσει την αιώνια ζωή, τίποτα δεν μπορεί να μας χωρίσει από το κραταιό χέρι Του. Δεν υφίσταται καμιά προϋπόθεση όπως: "εάν το ποίμνιο ακολουθεί" ή "εάν μείνουν κοντά Του" ή "Του κρατούν το χέρι". Κανείς άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να προσθέσει τέτοιου είδους προϋποθέσεις σ' αυτή τη διακήρυξη του Λόγου του Θεού. Η κραταιά δύναμη ανήκει στον Θεό και όχι στον άνθρωπο. Αυτός είναι ικανός να "προφυλάξει" (Ιουδα 24. ΝΜΔ). Αυτός είναι δυνατός να στηρίξει έως τέλους (Α Κορ α:8). Αυτός είναι ικανός να φυλάξει (Β Τιμ α:12). Είναι ικανός να σώσει ολοκληρωτικά και για πάντα (Εβρ ζ:25). Η σωτηρία είναι παντοτινή γιατί ο ολοκληρωτής και τελειωτής της είναι ο Παντοδύναμος Θεός μας.

Η τελειοποίηση της Αιώνιας Σωτηρίας

Ας αναλογιστούμε το σωτηριακό έργο Αυτού, ο οποίος είναι "ο αρχηγός και τελειωτής της πίστεως" (Εβρ ιβ:2).

1. ΤΕΛΕΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗ. Όταν γεννιόμαστε μέσα στην οικογένεια του Θεού η σωτηρία πρέπει να είναι για πάντα. Ο Κύριος Ιησούς είπε στον Νικόδημο, ότι κανείς θα πρέπει να "γεννηθεί ξανά" για να εισέλθει στη βασιλεία του Θεού

(Ιω γ:3-7). Γεννιώμαστε ξανά, όταν αληθινά πιστεύουμε στο όνομα του Υιού του Θεού (Ιω α:12-13). Δεν υπάρχει καμιά βιβλική διδαχή, βάσει της οποίας χρειάζεται να γεννηθούμε ξανά και ξανά προκειμένου να γίνουμε μέλη της οικογένειας του Θεού. Όπως μια φορά συμβαίνει η σωματική γέννηση, το ίδιο συμβαίνει και με την πνευματική γέννηση.

2. ΤΕΛΕΙΑ ΘΥΣΙΑ. Η επιστολή προς Εβραίους κάνει σαφές, ότι, σε αντίθεση με τις πολλές θυσίες της Παλαιάς Διαθήκης, το έργο του Κυρίου Ιησού στον σταυρό τακτοποιεί "διαπαντός" το θέμα της αμαρτίας καθενός που πιστεύει. Αυτό το έργο είναι τέλειο "άπαξ" και για πάντα, στο οποίο τίποτα δεν μπορεί ούτε θα έπρεπε να προστεθεί από τη μεριά μας. "Είμεθα ηγιασμένοι δια της προσφοράς του σώματος του Ιησού Χριστού άπαξ γενομένης" (Εβρ ι:10). "Αλλ' αυτός αφού προσέφερε μίαν θυσίαν υπέρ αμαρτιών, εκάθισεν διαπαντός εν δεξιά του Θεού" (Εβρ ι:12). "Διότι με μίαν προσφοράν ετελειοποίησε διαπαντός τους αγιαζομένους" (Εβρ ι:14). Δεν υπάρχει τίποτα σ' αυτούς τους στίχους να δείχνει, ότι η εφαρμογή αυτού του τέλειου έργου στις ψυχές μας προϋποθέτει τη συνεχή καλή συμπεριφορά ή κάποια καλά έργα. Ο πιστός ξεκουράζεται στο τετελειωμένο έργο του Χριστού, τίποτα περισσότερο.

3. ΤΕΛΕΙΑ ΕΝΩΣΗ. Η σωτηρία δε μας κάνει μέλη μια τοπικής εκκλησίας. Μας φέρνει πνευματικά μέσα στο ίδιο το Σώμα του Χριστού, σε ένωση με τον Υιό του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα μάς βαπτίζει μέσα στο σώμα του Χριστού (Α Κορ ιβ:13) και μας καθιστά μέλη Του (Α Κορ ιβ:27, Εφ ε:30). Τόσο στενή είναι αυτή η ένωση ώστε όταν διώκονται οι πιστοί είναι σαν να διώκεται ο Χριστός (Πραξ θ:4-5). Η ταύτισή μας μαζί Του, στον νου του Θεού είναι σε τέτοιο βαθμό, ώστε έχουμε ζωοποιηθεί μαζί Του, αναστηθεί μαζί Του και καθήσει μαζί Του από τώρα στα επουράνια (Εφ β:4-6). Η ύπαρξή μας ενωμένη με το Χριστό είναι η πνευματική απεικόνιση του γαμήλιου δεσμού (Ρωμ ζ:4, Εφ ε:31-32). Τίποτα δεν μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη Του και την φροντίδα Του (Ρωμ η:35-39). Μας έχει πει: "δε θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω" (Εβρ ιγ:5, ΝΔΜ).

4. ΤΕΛΕΙΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Το έργο του Αγίου Πνεύματος στους χρόνους της Παλαιάς Διαθήκης και κατά τη διάρκεια της περιόδου των ευαγγελίων ήταν διαφορετικό από το σημερινό έργο Του μέσα στο Σώμα του Χριστού. Το Πνεύμα ερχόταν πάνω στους ανθρώπους και απεσύρετο (Α Σαμ ις:14). Η απομάκρυνση του Πνεύματος Του τρόμαζε τον Δαβίδ (Ψαλμ να:11). Ο Κύριος ενθάρρυνε την προσευχή με αίτημα τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος (Ακ ια:13). Ο Κύριος όμως είχε ξεκαθαρίσει, ότι ένα καινούριο και διαφορετικό έργο θα άρχιζε από το Πνεύμα μετά την αναχώρησή Του. "Δεν ήτο έτι δεδομένον" (Ιω ζ:39) διότι ο Χριστός δεν είχε ακόμη δοξασθεί. Το Πνεύμα θα δινόταν από τον Κύριο Ιησού Χριστό για να μένει αιώνια μέσα στον πιστό (Ιω ιδ:16-17). Αυτό πραγματοποιήθηκε τη μέρα της Πεντηκοστής, που σήμανε την αρχή μιας καινούριας εποχής (Πραξ α:4-5, β:1-18, 33). Κάθε αληθινός Χριστιανός τώρα έχει το Πνεύμα του Χριστού (Ρωμ η:9β). Αφ' ότου πιστέψαμε αληθινά στο μήνυμα του ευαγγελίου, σφραγιστήκαμε με το Άγιο Πνεύμα το οποίο είναι "ο αρραβών" ή "η εγγύηση" ή και "η προκαταβολή" της απολύτρωσής μας (Εφ α:13-14, δ:30, Β Κορ α:22). Αυτό το χρίσμα του Πνεύματος παραμένει σε όλους τους αληθινά πιστούς (Α Ιω β:27). Άρα λοιπόν κάθε πιστός είναι σφραγισμένος από τον Θεό και έχει βεβαία την αιώνια απολύτρωση και κληρονομιά του.

5. ΤΕΛΕΙΟΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ. Δεν έχουμε κανένα στοιχείο για κανέναν μέσα στη Βίβλο, ο οποίος να είναι αναμάρτητος και ακαίρεος, εκτός για τον Κύριο

Ιησού. Τι συμβαίνει όταν ένας αναγεννημένος πιστός αμαρτήσει; Οπωσδήποτε θα πρέπει να ομολογήσει και να εγκαταλείψει την αμαρτία του (Παρ κη:13, Α Ιω α:9). Χρειάζεται επίσης έναν εκπρόσωπο μπροστά στον Άγιο Θεό. Ο ρόλος του Κυρίου Ιησού ως ο Μεγάλος Αρχιερέας συνίσταται στο να παρουσιάζεται μπροστά στον Πατέρα ως Συνήγορός μας (κατά λέξη, κάποιος στο πλάι μας για βοήθεια, υπερασπιστής). Μ' αυτό το ρόλο, σαν τέτοιος Παράκλητος, μιλά στον Πατέρα για την υπεράσπισή μας (Α Ιω β:1). Είναι διαρκώς Αυτός στα δεξιά του Θεού μεσολαβώντας για μας (Ρωμ η:34, Εβρ θ:24). Είναι σε θέση να σώσει για πάντα (ή ολοκληρωτικά) αυτούς για τους οποίους μεσολαβεί (Εβρ ζ:25-28). Δεν αναφέρεται πουθενά ότι προϋπόθεση για την υπεράσπιση του πιστού είναι η καλή του συμπεριφορά. Πώς είναι ποτέ δυνατόν να καταδικαστούμε στο δικαστήριο τ' Ουρανού με τέτοιο σπουδαίο συνήγορο;

6. ΤΕΛΕΙΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ. Κάθε σωτηρία η οποία θα στηριζόταν στην πιστότητα του ανθρώπου θα ήταν απ' αρχής καταδικασμένη σε αποτυχία. Είναι πολύ καλά γνωστή η αδυναμία της σάρκας (Ρωμ ς:19). Αυτό το οποίο ξεκίνησε με το Πνεύμα δε θα τελειωποιηθεί με τη σάρκα μας (Γαλ γ:3). Είναι παρήγορος ο απόηχος των λόγων του Σωτήρα μας: "Τούτο είναι το θέλημα του πέμψαντός με Πατρός, παν ότι μοι έδωκε να μη απολέσω ουδέν εξ αυτού αλλά ν' αναστήσω αυτό εν τη εσχάτη ημέρα. Και τούτο είναι το θέλημα του πέμψαντός με, πας όστις βλέπει τον Υιόν και πιστεύει εις αυτόν, να έχη ζωή αιώνιον, και εγώ θέλω αναστήσω αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα" (Ιω ς:39-40). Ο Κύριος είναι ο φρουρός των ψυχών μας. Αυτό τονίζεται παντού μέσα στην Καινή Διαθήκη (Ιω ι:27-30, Α Κορ α:8, Φιλ α:6, Ιουδα 24-25, Α Πε α:5). Κανένας από αυτούς τους στίχους δε δείχνει εξάρτηση από την ανθρώπινη πιστότητα.

Προβλήματα της Αιώνιας Σωτηρίας

Είναι ευνόητο, ότι πολλοί αφοσιωμένοι πιστοί, δυσκολεύονται να δεχτούν το δόγμα της αιώνιας σωτηρίας. Οι αντιρρήσεις τους ταξινομούνται σε τρία κεφαλαία σημεία.

1. Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΩΝ "ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΩΝ". Μερικοί υποστηρίζουν, ότι η σωτηρία θα πρέπει να είναι "υπό όρους" διότι κάποια άτομα, τα οποία ομολόγησαν το όνομα του Χριστού απέτυχαν ηθικά, στράφηκαν μακριά από τον Θεό και ακόμα κατέληξαν και σε κατηγορηματική απόρριψη του Κυρίου. Αν οι άνθρωποι ξαναγυρνούν στην παλιά τους ζωή, ή επαναστατούν, πώς μπορούν να ελπίζουν για σωτηρία; Για ν' απαντηθεί αυτή η ερώτηση θα πρέπει να ρωτήσει κανείς αν ο καθένας ο οποίος επαγγέλεται, ομολογεί, ότι είναι Χριστιανός, έχει πράγματι σωθεί. Η πιθανότητα της νεκρής Χριστιανικής ομολογίας χειλέων διαφαίνεται στην Καινή Διαθήκη. Ο Ιησούς είπε την παραβολή του σιταριού και των ζιζανίων που μεγαλώνουν μαζί (Μτ ιγ:24-30, 36-42). Τα ζιζάνια ποτέ δεν ήταν παιδιά του Θεού. Η επιστροφή σε μια αμαρτωλή ζωή μετά τη γνώση "του δρόμου της δικαιοσύνης", παρομοιάζεται με το σκυλί που επιστρέφει πίσω στο ξέρασμά του και το χοίρο που επιστρέφει στο "κύλισμα του βορβόρου" (Β Πε β:20-22). Ο τύπος των ανθρώπων που αντιπροσωπεύουν οι λέξεις "σκύλος" και "χοίρος" επέστρεψαν σε φυσικές συνήθειες γιατί ποτέ δεν έγιναν τα πρόβατα του Χριστού μέσω του Πνεύματος του Θεού. Ο Κύριος Ιησούς, μια μελλοντική μέρα, θ' αρνηθεί όσους έρχονται κοντά Του, απαιτώντας σύνδεση μαζί Του, με "συνήγορο" τις αγαθοεργίες τους. Αυτός θα πει: "Ποτέ δεν σας εγνώρισα. Φεύγετε απ' εμού" (Μτ ζ:23). Είναι σημαντικό, ότι δε θα πει: "Κάποτε με γνώρισατε αλλά φύγατε από κοντά μου". Πίστη προς σωτηρία διαφέρει από την ψευδοπίστη. Άλλο η ουσία κι άλλο η προσποίηση. Μια παιδική προσευχή,

κάποιο σηκωμένο χέρι, ένα βήμα μπροστά σε μια συνάθροιση, ένα βάπτισμα ή ένας ενεργητικός ρόλος σε μια εκκλησία δε δίνει σε κάποιον τη σωτηρία του. Βέβαιη και ασφαλής δεν είναι η σκέτη ομολογία αλλά η γνήσια σωτηρία. Καθ' ἑξιν αμαρτίες, όπως ανηθικότητα, διαμάχη, θυμός, μέθη και φθόνος, είναι προειδοποιητικά σημάδια. "Οι τα τοιαύτα πράττοντες βασιλείαν Θεοῦ δεν θέλουσι κληρονομήσει" (Γαλ ε:19-21). Ἐγκυρος ἔλεγχος για την πραγματική "σώζουσα πίστη" υπάρχουν σε στίχους ὅπως: Α Ιω β:3-6, 15, γ:6-10, 14, ε:2-4. Αν δεν είμαστε υποταγμένοι στον Κύριο Ἰησοῦ και στον Λόγο Του, αν εντρυφούμε σε αμαρτία, αν αγαπάμε τον κόσμο και ὄχι τους ανθρώπους του Θεοῦ, τότε, εἰς μάτην λέμε ὅτι Τον γνωρίζουμε. Ο Θεός μάς αποκαλεῖ "ψεῦστες" (Α Ιω α:6, β:4). Η αναγέννηση δεν ἔλαβε χώρα ποτέ.

2. ΤΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ" ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ. Ορισμένοι ισχυρίζονται ὅτι στην περίπτωση που οι πιστοὶ σιγουρευτοῦν για τη σωτηρία τους τότε θα αισθανθοῦν πνευματικὴ ἱκανοποίηση. Τότε, θα αισθάνονταν ελεύθεροι να "αμαρτάνουν μ' ὅποιο τρόπο θα ἤθελαν". Αυτό είναι μια σοβαρὴ παρεξήγηση και αλλοίωση του δόγματος αὐτοῦ. Κάθε αληθινὸ πρόβατο του Χριστοῦ επιθυμεῖ ν' ἀκολουθεῖ τον ποιμένα του και ὄχι να εκμεταλλεύεται την χάρη και ἀγάπη Του. Το παιδί του Θεοῦ ἔχει διδαχθεῖ ἀπὸ τη Γραφή, ὅτι ο Θεός ἔχει τρόπους ἀντιμετώπισης των ἀπρόσεκτων παιδιῶν Του. Ἐνας τρόπος είναι η "παιδεία" του Κυρίου (Εβρ ἰβ:5-11). Η ἐπίπληξη διαφέρει ἀπὸ της ἀποκήρυξης ἀπὸ την οἰκογένεια του Θεοῦ. Ο Θεός ἐπίσης χειρίζεται τα περιπλανώμενα παιδιά Του ἐπιτρέποντας την ἀπώλεια της χαράς, εἰρήνης, μαρτυρίας δύνάμης στην προσευχὴ και καρποφόρας πνευματικῆς ζωῆς καθὼς και ἀπώλεια των ἀμοιβῶν στο βῆμα της Κρίσης του Χριστοῦ. Κανένα πρόβατο του Χριστοῦ δεν πρέπει να ἀρέσκειται σε καταστάσεις ἀπομάκρυνσης και ἀνυπακοῆς.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ "ΑΝΤΙΜΑΧΟΝΤΑΙ" ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ.

Μερικοὶ προσπαθοῦν ν' ἀνασκευάσουν το δόγμα της αἰώνιας σωτηρίας παραθέτοντας περικοπές οι οποίες φαίνεται να διαψεύδουν μια τέτοια διδασκαλία. Ἐνα δόγμα ὅμως, είναι θεμελιωμένο κύρια πάνω στο σύνολο της Γραφῆς και ὄχι σε "ἐπὶ μέρους" ἢ ἀπομονωμένους στίχους. Ο Λόγος του Θεοῦ δεν είναι δυνατόν ν' ἀναιρεῖ τον εαυτό του τη στιγμή, που ὅλοι οι στίχοι σωστά ἐναρμονίζονται ἀναμεταξύ τους. Πολλοὶ ἀπὸ τους στίχους που φαινομενικὰ διδάσκουν, ὅτι, άτομα που κάποτε συναναστράφηκαν με Χριστιανούς ἀργότερα "ἔπεσαν" κι ἔχασαν και τη σωτηρία τους, θα πρέπει να ἐπαναξεταστοῦν. Θα δούμε τα κυριώτερα χωρία τα οποία ἐκ πρώτης ὄψεως ἀντικρούουν το δόγμα της αἰώνιας σωτηρίας.

α. "Αποστασία". Μερικὲς φορές, περικοπές που μιλοῦν για άτομα "ἀποστάτες", ἀποδίδονται στους αληθινὰ πιστοὺς, υποστηρίζοντας ὅτι ὑπάρχει πιθανότητα να χάσουν τη σωτηρία τους. Παρ' ὅλα αὐτὰ, ἀποστασία κυρίως είναι η ἀποσκίρτηση ἀπὸ την πίστη ἀτόμων που εἶχαν ομολογήσει κάποτε πως είναι Χριστιανοί. Εἰδικότερα ἔχει να κάνει με την ἀποκήρυξη της Θεότητος του Χριστοῦ και της λύτρωσης η οποία ἐπιτελεῖται ἀποκλειστικὰ μέσα ἀπὸ το χυμένο αἷμα Του στον σταυρό. Τέτοια άτομα δεν ἐγκαταλείπουν ἀναγκαστικὰ την ἐκκλησία. Πολλοὶ παραμένουν και γίνονται "δασκαλοὶ", μέσα στους ἰδίους της τους κόλπους. Ἄλλοι την ἐγκαταλείπουν. "Ἐξ ἡμῶν ἐξήλθον, ἀλλὰ δεν ἦσαν ἐξ ἡμῶν" (Α Ιω β:19). Η ἐπιστολή του Ἰουδα περιγράφει τέτοια άτομα τόσο καλά, ὥστε να ονομαστῆι: "οι Πράξεις των Αποστατῶν". Τέτοιοι ἀνθρώποι εἰσχωροῦν ἀνεπαίσθητα. Είναι "οὐκ ἐκ Θεοῦ" (στιχ.4), "ἀνυδρα νέφη" (στιχ.12), "πνεῦμα μὴ ἔχοντες" (στιχ.19). Ἀπλὰ δεν είναι αληθινὰ πιστοὶ, ἀν και μπορεῖ

έργο, που αποτελεί τη μοναδική ελπίδα για τον άνθρωπο. Μια σωστή ζωή και όχι αμαρτωλή, θα είναι αποτέλεσμα αυτής της πίστης. Δεν είναι σωσμένος όποιος απλοϊκά "λέει" πως έχει πίστη, αλλά εκείνος ο οποίος εξωτερικεύει την πραγματικότητα της πίστης με τη ζωή του (Ιακ β:14-24). Αυτός ο οποίος ομολογεί πίστη χωρίς αυτή την πραγμάτωση δεν είναι δυνατόν να έχει εξασφαλισμένο "εισητήριο" για τον ουρανό. Αντίθετα, θα βρεθεί αντιμέτωπος με τον Κύριο, σε κάποια μελλοντική μέρα και θα ακούσει τα φοβερά Του λόγια: "Φύγετε απ' εμού, ποτέ μου δεν σας γνώρισα". Το αληθινό πρόβατο του Χριστού όμως, μπορεί και λέει: "Και θέλει με ελευθερώσει ο Κύριος από παντός έργου πονηρού, και θέλει με διασώσει δια την επουράνιον βασιλείαν αυτού" (Β Τιμ δ:18).

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 5

ΑΙΩΝΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ

1. Ως πιστοί, από ποια πράγματα μας έχει σώσει ο Χριστός (Μτ α:21, Ρωμ ε:9, ς:14, 17-18, Γαλ γ:13, Εφ β:1-6);

2. Τι έκανε ο Θεός για τις αμαρτίες μας (Ησ α:18, Ψαλμ ργ:12);

Πού βασίζεται η συγχώρεση των αμαρτιών (Εφ α:7);

3. Πότε και πού απομακρύνθηκαν οι αμαρτίες μας (Α Πε β:24);

Αυτό το έργο συμπεριέλαβε όλες τις αμαρτίες μας, ή μονάχα αυτές που διαπράξαμε πριν σωθούμε (Εβρ θ:24-28, ι:10-14);

4. Τι λαμβάνουμε όταν πιστεύουμε στον Υιό (Ιω ε:24); Είναι κάτι που το παίρνουμε αμέσως ή μόνον όταν πεθάνουμε; Εξήγησε.

Όρισε τη λέξη "αιώνιος" και περιγράψε τα όριά της.

5. Άπαξ και σωθούμε, πώς διατηρούμεθα στη σωτηρία (Ιω ς:39-40, Α Πε α:4-5, Ιουδα 24);

Στο "Ασφάλεια Βεβαιότητα και Χαρά", (βλέπε παράρτημα Α), πώς ο συγγραφέας αποδεικνύει με βάση τη Γραφή, ότι η ασφάλειά μας εξαρτάται από τον Θεό και όχι από εμάς;

6. Ποια είναι η σχέση μας με τον Θεό ως Χριστιανοί (Α Ιω γ:1-2)

Πώς αποκτήσαμε αυτή τη σχέση (Ιω α:12-13);

Τι μπορεί να μας χωρίσει από αυτή τη σχέση (Ιω ι:28-29, Ρωμ η:35-39);

7. Πώς φαίνεται ότι η σωτηρία του πιστού είναι αιώνια, μέσα από τη διακονία του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του πιστού (Ιω ιδ:16-17, Ρωμ η:9β, Εφ α:13-14, δ:30);

8. Γράψε με δικά σου λόγια το στίχο: Β Τιμ α:12β.

Από τον παραπάνω στίχο και από το δ:7-8, 18, ποια πεποίθηση είχε ο Παύλος όσον αφορά την αιώνια σωτηρία του;

9. Τι φαίνεται, σχετικά με την ικανότητά μας να γνωρίζουμε ότι έχουμε την αιώνια σωτηρία, από την Α Ιω ε:11-13;

10. Πώς θα απαντούσες στις παρακάτω δηλώσεις και ποιες περικοπές της Γραφής θα χρησιμοποιούσες;

"Δεν μπορείς να ξέρεις για τη σωτηρία σου παρά μόνον όταν πεθάνεις".

"Γνωρίζω ότι η ζωή μου δεν το αποδεικνύει αλλά γνωρίζω ότι έχω σωθεί επειδή, όταν ήμουν οχτώ χρονών προσευχήθηκα να λάβω τον Χριστό".

"Εάν δεν πρόκειται να χάσω τη σωτηρία μου, υποθέτω πως μπορώ ελεύθερα να αμαρτάνω".

"Αυτή η διδασκαλία περί αιώνιας σωτηρίας δεν μπορεί να αληθεύει γιατί ξέρω έναν κήρυκα που το 'σκασε με μια νεότερή του και κατέστρεψε την οικογένειά του".

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΜΑΘΗΜΑ 6

Η ΖΩΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Προκαλεί βαθιά συγκίνηση να διαβάζουμε στη Γραφή την αλήθεια, ότι ο Παντοδύναμος Θεός αγαπά και φροντίζει για κάθε έναν άνθρωπο μέσα στην απέραντη δημιουργία. Ο Ψαλμωδός περιέγραψε τη χαρά του με τη σκέψη ότι ο Θεός τον γνώριζε προσωπικά και ιδιαίτερα πριν ακόμα γεννηθεί (Ψαλμ ρλθ:13-17). Αυτή η αγάπη κόστισε στον Θεό τη δωρεά του μονογενή Του Υιού για να σωθεί ο κάθε ένας από την απώλεια (Ιω γ:16). Ως ξεχωριστά άτομα θα πρέπει να δεχτούμε τον Κύριο Ιησού (Ιω α:12). Η καινούρια γέννηση, η πνευματική, είναι τόσο μοναδικό και ανεπανάληπτο γεγονός όσο και η φυσική γέννηση (Ιω γ:5). Ακόμα και η αύξηση και η πρόοδος εξαρτώνται από την προσωπική ανταπόκριση προς τον Θεό. Αυτές οι σκέψεις ίσως μας βάλουν στον πειρασμό να θεωρήσουμε, ότι είμαστε μοναχικοί πιστοί στα μάτια του Θεού, ζώντας ατομιστικά την πνευματική μας ζωή. Αυτό το σκηνικό απέχει πολύ από εκείνο της Βίβλου.

Το να είσαι παιδί του Θεού σημαίνει να είσαι μέλος της οικογένειάς Του (Α Ιω γ:1, Εφ γ:15). Συλλογικά είμαστε "ο λαός του Θεού" (Α Πε β:9-10, Απ κα:3). Ο Θεός μάς βλέπει σαν μια αποικία του ουρανού πάνω στη γη, μια και ο Λόγος του Θεού μας ονομάζει πολίτες άλλου βασιλείου (Φιλ γ:20). Οι Βιβλικές αναφορές για τους μαθητές του Ιησού Χριστού πλημμυρίζουν τις σελίδες σε πληθυντικού αριθμού τύπους. Εδώ υπάγονται όροι όπως: "πιστοί" (Πραξ ε:14), "μαθητές" (Πραξ θ:1), "άγιοι" (Εφ α:1), "αδελφοί" (Ιακ β:1) και λιγότερο συχνά "Χριστιανοί" (Πραξ ια:26). [Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι στη Βίβλο ποτέ δεν καλούμεθα "λαϊκοί" ή "λαός" εννοώντας "κοινούς ανθρώπους", διαφορετικούς από αυτούς τους οποίους ονομάζουν "κλήρο" (ιερατείο)]. Οι περισσότερες επιστολές της Καινής Διαθήκης απευθύνονται σε ομάδες πιστών. Βλέπουμε ότι ζούμε σαν ολότητα ο ένας με τον άλλον και με τον Χριστό (Εφ β:5-6, 21-22). Σκοπός του Θεού να εργαζώμαστε "εν συνοχή" και όχι σαν ξέχωρα εξαρτήματα (Α Κορ ιβ:12-27). Στους αποστολικούς χρόνους ο Κύριος προσέθετε καθημερινά στην κοινωνία των πιστών αυτούς οι οποίοι σώζονταν (Πραξ β:47). Αυτή η κοινωνία ονομάστηκε εκκλησία το οποίο μεταφέρθηκε στα Ελληνικά ως "εκκλησίασμα". Ήταν ένα δραστήριο, τοπικό και ενεργητικό σώμα πιστών. Το σχέδιο και ο στόχος του Θεού είναι κάθε πιστός να συμμετέχει σε τέτοιου είδους κοινωνία.

Ο Ορισμός της Εκκλησίας

Η λέξη "εκκλησία" είναι επηρεασμένη από έναν ολόκληρο κόσμο λέξεων οι οποίες απέχουν από την αληθινή έννοια της εκκλησίας. Μερικοί τη θεωρούν σαν κτίριο. Συχνά ακούμε, "η εκκλησία είναι πιο κάτω, στη δεξιά γωνία...". Έχει εννοηθεί υπό τον τύπο υπηρεσιών ή ενός συνόλου διαφόρων συναντήσεων. "Πηγαίνουμε στην Εκκλησία την Κυριακή". Κάποτε θεωρείται και σαν καθοδηγούμενη δραστηριότητα ή ένα σύνολο λειτουργιών. "Πάντα είμασταν πολύ δραστήριοι μέσα στην Εκκλησία". Πολλές φορές εκλαμβάνεται σαν ένα σωματείο ή οργάνωση. "Ανήκουμε στην Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία". Τέτοιες ιδέες ξεφύτρωσαν γύρω από την λέξη Εκκλησία χωρίς καμιά

σχέση με το Βιβλικό νόημα.

Το πρώτο συνθετικό της λέξης εκκλησία δηλαδή το "εκ", σημαίνει "από" και το δεύτερο προέρχεται από το ρήμα "καλώ". Στην κυριολεξία σημαίνει συνέλευση συγκαλουμένων ή συνάθροιση. Η ίδια η λέξη χρησιμοποιείται στις Πράξεις 1θ:32, 39, 41 για έναν όχλο συγκεντρωμένο ο οποίος θα δυσφημούσε το κήρυγμα των μαθητών. Τότε ήταν μια καθημερινή λέξη η οποία σήμαινε τη συνέλευση ή συγκέντρωση ανθρώπων. Την υιοθέτησε ο Κύριος και τη χρησιμοποίησε για τη συνάθροιση του λαού του Θεού στον εαυτό Του. Μας καλεί "εκ του σκότους στο θαυμαστό του φως" (Α Πε β:9). Είμαστε καλεσμένοι "εις την βασιλείαν" του αγαπητού Υιού του Θεού (Κολ α:13). Η λέξη "εκκλησία" όπως χρησιμοποιείται για τους πιστούς του Χριστού μέσα στη Βίβλο αναφέρεται στα παιδιά του Θεού, όχι σε κτίρια, υπηρεσίες, μηχανισμούς ή οργανώσεις.

Δυο όψεις της Εκκλησίας

Στη Γραφή βρίσκουμε δυο έννοιες της εκκλησίας -εκκλησία παγκόσμια και τοπική. Η παγκόσμια εκκλησία περικλείει το σύνολο εκείνων οι οποίοι ανήκουν στον Χριστό, είτε επιζώντες είτε νεκροί, οποιασδήποτε φυλής ή έθνους. Όταν λέει η Βίβλος, "ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησία και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ αυτής" (Εφ ε:25), αναφέρεται στο σύνολο. Επίσης το ίδιο εννοείται και στις παραπομπές για την εκκλησία ως το σώμα Του (Εφ α:22-23, δ:4), του οποίου Εκείνος αποκλειστικά είναι Κεφαλή (Εφ ε:23, Κολ α:18). Γίνεται σαφές τέτοιου είδους "σώμα" δεν υπήρξε ενωμένο πουθενά σ' έναν τόπο ή σ' ένα τμήμα μιας γήινης επιγείου οργάνωσης. Ως Θεϊκή ενότητα, υπάρχει στον νου του Θεού τώρα, ωστόσο αποκαλείται πολλές φορές "μυστική". Αυτή είναι η μοναδική, αληθινή εκκλησία βασισμένη στους Αποστόλους και προφήτες, της οποίας "ακρογωνιαίος λίθος" είναι ο Ίδιος ο Ιησούς, Χριστός (Εφ β:20). Μέλη, μάς καθιστά αποκλειστικά το Πνεύμα το Άγιο, δένοντάς μας σε κοινωνία με το Χριστό (Α Κορ ς:17, Εφ ε:30). Τέτοια αντίληψη ήταν μυστήριο στους χρόνους της Παλιάς Διαθήκης και των Ευαγγελίων (Εφ γ:4-5). Οι Εβραίοι και οι Εθνικοί βρίσκονταν σε δυο διαφορετικά στρατόπεδα, δυο αντιμαχόμενους κόσμους (Εφ β:11-16, γ:6). Η εκκλησία του Χριστού επρόκειτο να οικοδομηθεί (Μτ ις:18). Διαμορφώθηκε από το βάπτισμα του Πνεύματος το οποίο ένωσε τους πιστούς με τον Χριστό (Α Κορ ιβ:13), αρχίζοντας την ημέρα της Πεντηκοστής (Πραξ α:5, β:4, ε:11). Η εκκλησία του Χριστού διαφέρει από την "συναγωγή" του Ισραήλ στην έρημο (Πραξ ζ:38). Ο Ισραήλ, οι Εθνικοί και η Εκκλησία του Χριστού σήμερα έχουν διαφοροποιηθεί μεταξύ τους (Α Κορ ι:32). Το έθνος του Ισραήλ περιγράφεται τώρα από τον Θεό ως "οι @Βόχι@Α λαός μου" (Ρωμ θ:15, Ωσηέ β:23). Κανείς άλλος παρά μόνον όλοι οι πιστοί του Χριστού είναι με τη Βιβλική έννοια ο λαός του Θεού τώρα.

Αν κάποιος ανήκει στην Παγκόσμια Εκκλησία δε σημαίνει ότι απαλλάσσεται από το να είναι ενεργό μέλος σε μια τοπική εκκλησία. Εκείνοι οι οποίοι πίστεψαν πρώτοι στον Χριστό βαπτίστηκαν και προσκολλήθηκαν στην τοπική αδελφότητα της Ιερουσαλήμ (Πραξ β:41). Μαζί με τους υπόλοιπους πιστούς συμμετείχαν στην κοινή ζωή (Πραξ β:42-44). Ιδρύθηκαν ραγδαία κι άλλες εκκλησίες σε γειτονικές περιοχές (Πραξ θ:31, ιε:41), ις:5). Εξαπλώθηκαν και σ' άλλες επαρχίες του τότε Ρωμαϊκού κόσμου όπως ήταν η Ασία (Α Κορ ις:19), Μακεδονία (Β Κορ η:1) και Γαλατία (Γαλ α:2). Ονομάστηκαν "εκκλησίες του

Χριστού" (Ρωμ ις:16), "του Θεού εκκλησίαι" (Α Κορ ια:16) και "των αγίων εκκλησίαι" (Α Κορ ιδ:33). Μερικές φορές έπαιρναν το όνομα της πόλης όπου συναθροίζονταν, όπως για παράδειγμα η Κόρινθος (Α Κορ α:2) ή σύμφωνα με τους κατοίκους εκείνης της πόλης, "εκκλησία των Θεσσαλονικέων" (Α Θεσ α:1). Για δυο αιώνες τουλάχιστον δε φαίνεται να είχαν δημόσια κτίρια για τη λατρεία και απλά συναθροίζονταν σε σπίτια (Ρωμ ις:5, Κολ δ:15). Είχαν μια απλή δομή διακυβέρνησης ανάμεσα στους αγίους, τους λεγόμενους "επισκόπους" και "διακόνους" (Φιλ α:1, Α Τιμ γ, Τιτ α) και τα δυο στον πληθυντικό αριθμό. Η αρχηγία του ενός δεν ήταν το πρότυπο ανάμεσα σ' αυτές τις πρώτες εκκλησίες, με την έννοια της συνεχούς διακυβέρνησης. Οι ηγέτες έπρεπε να εκτιμούνται και να χαιρούν εκτίμησης και υπακοής (Εβρ ιγ:17, Α Θεσ ε:12). Δεν θα πρέπει να υπακούμε μόνο στον Χριστό. Πρέπει επίσης να υπακούμε και στην ηγεσία της επιμέρους εκκλησίας.

Όλα τα μέλη της παγκόσμιας εκκλησίας είναι αληθινά πιστοί και το ίδιο πιστοί θα πρέπει να είναι και της τοπικής εκκλησίας. Αυτό, ωστόσο είναι δύσκολο πολλές φορές να συμβεί, επειδή η ομολογία πίστης στον Χριστό δεν ισοδυναμεί πάντα με ειλικρινή επιστροφή. Ο Κύριος Ιησούς διδάξε ότι τα ζιζάνια θα συνυπάρξουν με το "σιτάρι" όσον αφορά τη σφαίρα της ομολογίας (Μτ ιγ:24-30, 36-43). Ομολογία χωρίς εφαρμογή θ' απορριφθεί από Αυτόν σε μια μελλοντική μέρα, είτε ανήκαν είτε όχι τα άτομα, που ομολόγησαν πίστη, σε μια τοπική εκκλησία (Μτ ζ:21-23).

Χαρακτηριστικά γνωρίσματα της Εκκλησίας

Οι άνθρωποι συχνά αντιλαμβάνονται την Εκκλησία με την έννοια ενός αμφιθεάτρου με έναν ομιλητή ή μιας οργάνωσης με επιτελείο και ιεραρχία. Η Βιβλική διδαχή τονίζει τελείως διαφορετικές έννοιες.

1. ΕΝΟΤΗΤΑ (Εφ δ:3-6). Η εκκλησία είναι μία και δε θα έπρεπε να υπάρχει διαίρεση ή φατρία στην τοπική εκδήλωση αυτού του συνόλου. Πρέπει να καταβάλλεται κάθε προσπάθεια προκειμένου να διατηρηθεί αυτή η πνευματική ενότητα (Εφ δ:3). Ακόμη, ό,τι διχάζει τους πιστούς μέσα στην κοινωνία πρέπει ν' αποφεύγεται (Α Κορ α:10, ια:18, ιβ:25, Β Κορ ιβ:20). Αυτό ιδιαίτερα αφορά σε περιπτώσεις ετεροδιδασκαλίας (Β Πε β:1). Όσοι προκαλούν διχόστας θα πρέπει να προειδοποιούνται και έπειτα να απομακρύνονται (Τιτ γ:10).

2. ΠΟΙΚΙΛΟΜΟΡΦΙΑ (Εφ δ:7, Α Κορ ιβ:11). Κάθε μέλος έχει να προσφέρει κάτι, έστω μ' ένα διαφορετικό τρόπο ίσως. Η συμβολή των διαφόρων μελών τονίζεται με την παρομοίωση της εκκλησίας με το ανθρώπινο σώμα (Α Κορ ιβ:12-27, Ρωμ ια:4-5). Ο κάθε πιστός, ενσωματωμένος στην ενότητα της εκκλησίας είναι σαν ένα μέλος του σώματος. Ο Χριστός είναι η κεφαλή του σώματος. Αποδίδει πνευματικά χαρίσματα σύμφωνα με τη δική Του κρίση (Α Κορ ιβ:13). Όταν η Γραφή μιλάει για την επιθυμία συγκεκριμένων χαρισμάτων, αναφέρεται στην ιδιαίτερη έκφραση και αξία που η επιμέρους εκκλησία δίνει σε κάποιο ή κάποια χαρίσματα μέσα στους κόλπους της " (Α Κορ ιβ:31, ιδ:1) και όχι για εκπλήρωση των προσωπικών φιλοδοξιών κάποιου ατόμου. Το κυριότερο είναι ότι κάθε μέλος έχει ένα χάρισμα και μια ιδιαίτερη λειτουργία μέσα στο σώμα (Α Κορ ιβ:27). Κάθε μέλος έχει αξία. Κάθε μέλος θα πρέπει να έχει ευκαιρίες για να λειτουργήσει. Κάθε μέλος θα πρέπει να χαιρεί εκτίμησης. Δεν έχουν όλα τα μέλη το ίδιο χάρισμα.

3. ΑΛΛΗΛΟΕΞΑΡΤΗΣΗ (Εφ δ:11-12, Α Κορ ιβ:21-24). Έχουμε ανάγκη ο ένας τον άλλο και δεν έχουμε προοριστεί να λειτουργούμε μεμονωμένα. Ο στόχος των

χαρισμάτων είναι η οικοδομή των πιστών ώστε να μπορέσουν να ενταχθούν στις διακονίες της επιμέρους εκκλησίας. Δεν θα πρέπει να μείνουν θεατές, ατομιστές ή παράλυτα μέλη. Καλούνται όλοι οι πιστοί να υπηρετήσουν στις τοπικές εκκλησίες.

4. ΛΑΤΡΕΙΑ (Α Πε β:4-5). Υψηλό και πρώτο καθήκον μας είναι να δοξάζουμε και να λατρεύουμε τον θαυμαστό Θεό μας (Ιω δ:23). Αυτή η έκφραση τονίζεται στην εικόνα της εκκλησίας ως Ναό ή Οίκο Θεού (Α Κορ γ:9, 16-17, Α Τιμ γ:15, Εφ β:22). Ο λαός του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη πρόσφερε λατρεία μέσα σε μια ειδική σκηνή τη λεγόμενη "Σκηνή του Μαρτυρίου" στην έρημο και αργότερα στο ναό της Ιερουσαλήμ. Αργότερα θα έπαυε να κατοικεί σε χειροποίητους ναούς (Πραξ ς:48) μια σημαντική διαφοροποίηση ανάμεσα στο έθνος του Ισραήλ και στην εκκλησία του Χριστού. Ο οίκος του Θεού είναι τώρα πνευματικός, οικοδομημένος από ζωντανούς λίθους, το οποίο σημαίνει, πιστούς εν Πνεύματι Αγίω. Οι θυσίες μας δεν είναι πια ζώα. Είναι αφιερωμένα σώματα, υλικά δώρα και προσωπική δοξολογία. Όλοι οι εν Χριστώ πιστοί είναι "ιερείς" (Α Πε β:5, 9). Η εκκλησία του Θεού θα πρέπει να έχει τη λατρεία πρώτο καθήκον και αυτό σημαίνει έκχυση δοξολογίας στον Θεό και όχι απλά το άκουσμα ενός κηρύγματος ή την αρμονική επανάληψη λόγων ή του "πιστεύω" από κάποιο βιβλίο.

5. ΔΕΣΜΟΣ ΑΓΑΠΗΣ (Εφ ε:23-27, Β Κορ ια:2). Αυτό τονίζεται με την προσωποποίηση της εκκλησίας ως νύμφη. Ο λαός του Θεού από την Πεντηκοστή παρομοιάζεται στο σύνολό του με μια όμορφη γυναίκα, αρραβωνιασμένη μ' ένα Νυμφίο, τον Κύριο Ιησού Χριστό, ο οποίος την αγαπά με μια ανυπέρβλητη στοργή και προσδοκά να την παραστήσει σ' Αυτόν άμωμη. Σε αντίθεση με το λαό Ισραήλ, ο οποίος παρομοιάζεται με διαζευγμένη γυναίκα (Ησ ν:1), η εκκλησία θα πρέπει να κατανοήσει, ότι αυτή έχει μια στενή και ανεκτίμητη σχέση με τον Κύριο Ιησού και ότι αποτελεί το επίκεντρο στα τωρινά και μελλοντικά Του σχέδια. Δεν σκέπτεται παρά το καλύτερο για τη Νύμφη Του. Η εκκλησία πρέπει να στερεώνει το βλέμμα της στο Νυμφίο της.

6. ΑΛΛΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ που μπορούν ν' αναφερθούν. Είναι το γνώρισμα της αύξησης όχι της παράλυσης ή παρακμής (Πραξ ς:1,7, ιβ:24, ιθ:20). Υπάρχει ζωή και όχι νέκρα, διαφθορά (Α Κορ γ:17, Α Πε α:15-16). Υπάρχει δογματική διαύγεια όχι αποστασία (Α Τιμ α:3, 10, Τιτ α:9-10, Β Πε β:1-3. Απ β:13-14, 20). Οι διδασκαλίες της αγάπης, ζωής και διαφάνειας, με τις οποίες ομολογούμε τον Χριστό θα πρέπει να αντανakλούν από μια αληθινά βιβλική τοπική εκκλησία.

Λειτουργικότητα της Εκκλησίας

Τι καλείται να επιτελέσει η εκκλησία μέσα από την τοπική λειτουργία της; Σίγουρα θα πρέπει να πάρει στα σοβαρά το έργο το οποίο ονομάζεται η Μεγάλη Εντολή (Μτ κη:19-20). Αυτό σημαίνει πως αποστολή της είναι το κήρυγμα του ευαγγελίου παντού και η μαθήτευση πιστών. Το πρότυπο φαίνεται στις Πραξ β:40-42. Άνθρωποι άκουσαν να διακηρύσσεται το ευαγγέλιο, πίστεψαν, βαπτίστηκαν και έπειτα πήραν ενεργό μέρος στην εκκλησιαστική ζωή. Αυτή η ζωή και ενεργής δραστηριοποίηση ξεδιπλωνόταν σε τέσσερα σημεία: Την αποστολική διδασχή, την κοινωνία, το Δείπνο (κλάση του άρτου) και προσευχές. Θα το λέγαμε με την έννοια του ακλόνητου Βιβλικού δόγματος, της συνάντησης πιστών στις συνάξεις της εκκλησίας, της ανάμνησης του Κυρίου στο Δείπνο και της ομαδικής προσευχής με αδελφούς πιστούς. Γιατί το Δείπνο ή κοινωνία

αναφέρονται εδώ; Επειδή αποτελούσε το επίκεντρο κάθε σύναξης πιστών στους πρωτοχριστιανικούς αιώνες (Πραξ κ:7, Α Κορ ια:23-33). Αυτό το καλούπι δε θα πρέπει να δίνει την εντύπωση, ότι ο Θεός ενδιαφέρεται για τον τύπο και όχι για πνευματική ζωή. Οι θρησκευτικές τελετές των Εβραίων αν και βιβλικές, αποδοκιμάστηκαν από τον Θεό ακριβώς γιατί είχαν πάψει να έχουν αληθινή ζωή και νόημα.

Η πρώτη εκκλησία κέρδισε ανθρώπους από τη θρησκευτική νέκρα της εποχής με την έμπρακτη αγάπη (Πραξ β:45) και με τολμηρή διακήρυξη του Λόγου του Θεού (Πραξ δ:13, 29, 31). Καθώς οι πιστοί σκορπίστηκαν, κάτω από την πίεση των διωγμών, η πίστη τους εξαπλώθηκε λόγω του δυναμικού χαρακτήρα της ζωής και της μαρτυρίας τους. Αυτό δε σήμαινε ότι ήσαν τέλειοι. Σε ορισμένες περιπτώσεις κατακρίθηκαν για σαρκικό φρόνημα ή πτώση σε ανθρώπινες επιθυμίες (Α Κορ γ:1-4). Από μερικούς ζητήθηκε να εξετάσουν τις ίδιες τους τις ζωές και να βεβαιωθούν αν είναι του Χριστού (Β Κορ ιγ:5). Κάποιοι άλλοι δέχτηκαν επίπληξη για λανθασμένη διδασχή (Γαλ α:6-9, γ:1-3). Όταν βλέπουμε τον Χριστό να περπατά ανάμεσα στις εκκλησίες, διέταξε και έλεγξε (Απ β-γ). Ωστόσο οι εκκλησίες εξαπλώθηκαν μέσα στον πολιτισμένο κόσμο και η Χριστιανική πίστη κυριάρχησε. Σε ο,τιδήποτε και να υστερούσαν, υπήρχε ζωή στις εκκλησίες. Και πολύ περισσότερο ο Θεός επιτελούσε το σχέδιό Του.

Το Μέλλον της Εκκλησίας

Το ένδοξο μέλλον της εκκλησίας του Χριστού είναι η αρπαγή και η συνάντησή της με τον Κύριο στον αέρα, όταν Εκείνος θα έρθει (Α Θεσ δ:16-17). Τότε θα αλλαχτούμε σωματικά (Α Κορ ιε:51-54), θα είμαστε μαζί Του και θα είμαστε, πνευματικά, όπως Αυτός (Α Ιω γ:2-3). Θα είμαστε χωρίς "κηλίδα" ούτε "ρυτίδα" ή ψεγάδι (Εφ ε:27). Η εκκλησία θα είναι το αιώνιο παράδειγμα της χάρις του Θεού σε φτωχά πλάσματα τα οποία Εκείνος ύψωσε σε τέτοια εκθαμβωτικά επίπεδα δόξας (Εφ β:7).

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 6

Η ΖΩΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

1. Στην Καινή Διαθήκη ο όρος "εκκλησία" χρησιμοποιείται και με την παγκόσμια έννοια, αναφερόμενη σ' όλους τους Χριστιανούς στον κόσμο μέσα από την ιστορία, και με την τοπική έννοια, δηλαδή μιας συγκεκριμένη ομάδα Χριστιανών μιας γεωγραφικής περιοχής. Ποια από τις παρακάτω περικοπές αναφέρονται στην παγκόσμια εκκλησία και ποια στην τοπική;

Α' Κορινθίους ι:32

Προς Γαλάτας α:1-2

Προς Εφεσίους ε:25

Προς Κολοσσαείς α:18

Α' Θεσσαλονικείς α:1

2. Περιγράψε την παγκόσμια εκκλησία και τα μέλη της (Εφ α:22-23, δ:15-16).

3. Γράψε με δικά σου λόγια το Πράξεις β:42.

Ποιες είναι οι κυριότερες δραστηριότητες της τοπικής εκκλησίας σύμφωνα με το στίχο αυτό και το Μτ κη:19-20;

4. Ποιος ο σκοπός της Χριστιανικής κοινωνίας (Παρ κζ:17, Εκκλ δ:9-10, Εβρ ι:24-25);

5. Πώς θ' απαντήσεις σε κάποιον ο οποίος ισχυρίζεται ότι: "Δεν χρειάζεται να πάω στην εκκλησία. Μπορώ να λατρεύω τον Θεό το ίδιο στο σαλόνι μου ή στο εξοχικό μου στη θάλασσα με την οικογένειά μου";

6. Ποιους πνευματικούς ηγέτες προνόησε ο Θεός για την τοπική εκκλησία (Φιλ α:1) και ποια προσόντα πρέπει να έχουν (Α Τιμ γ:1-13);

Ποιες είναι οι ευθύνες των πνευματικών ηγετών στην τοπική εκκλησία (Εβρ ιγ:17, Α Πε ε:1-5);

7. Ποια είναι η ευθύνη του πιστού ως άτομο απέναντι στους πνευματικούς πρεσβυτέρους της συνάθροισής του (Εβρ ιγ:7, 17, Α Πε ε:5);

Με ποιους τρόπους υπακούς σ' αυτές τις Βιβλικές εντολές;

8. Ποια είναι η προσωπική συμμετοχή κάθε πιστού στην εκκλησία (Α Κορ ιβ:12-17);

Γιατί ο Θεός έχει δώσει σε κάθε πιστό πνευματικά χαρίσματα (Εφ δ:11-16);

Ποια χαρακτηριστικά συμπεριφοράς αρμόζουν στην τοπική εκκλησία (Εφ δ:2-3, Ιω ιγ:34-35);

9. Κατά τη γνώμη σου πότε κάποιος σταματά να είναι απλός παρατηρητής και αρχίζει να είναι ένα ενεργό μέλος της τοπικής εκκλησίας; Τι από τα δυο είσαι; Εξήγησε.

10. Εάν μετακόμιζες σε μια άλλη πόλη, με ποια κριτήρια θα διάλεγες την τοπική εκκλησία; Ποιες Γραφές θα έπαιρνες υπ' όψην σου;

ΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟ

Μια από τις συνηθισμένες εμπειρίες της ανθρωπότητας σε ηθικό επίπεδο, είναι η αναγνώριση μιας ισχυρής έλξης προς την κατεύθυνση της πραγματοποίησης αυτού το οποίο ξέρουμε ότι είναι λάθος. Κάποτε, κάποτε, αντιστεκόμαστε σ' αυτήν την έλξη μ' επιτυχία. Άλλοτε ενδίδουμε. Αυτή η παρόρμηση ή έφεση να κάνουμε το κακό ονομάζεται πειρασμός. Η ικανότητά μας να τον κατανοούμε και να τον αντικρούμε επιτυχώς, με τη δύναμη του Θεού, έχει σοβαρές συνέπειες στην πρόοδό μας ως πιστοί. Αποτελεί τον καθοριστικό παράγοντα της ηττημένης ή νικηφόρας ζωής.

Η Έννοια του Πειρασμού

Στη Βιβλική ορολογία ο πειρασμός έχει παραπάνω από μία σημασία.

1. ΕΛΕΓΧΟΣ ή δοκιμασία του ανθρώπου από τον Θεό στον τομέα της πίστης είναι μια από τις σημασίες (Γεν κβ:1, Εξ ιε:25, ις:4). Η κρίση της πίστης μπορεί να είναι άμμεση, όπως στην περίπτωση της εντολής του Θεού στον Αβραάμ να προσφέρει τον Ισαάκ. Μπορεί να είναι και έμμεση, με δυσκολίες και διωγμούς στη ζωή (Ιακ α:2-3, Α Πε α:6, δ:12). Ο έλεγχος ή η δοκιμασία δεν αποσκοπεί στο να πληροφορήσει τον Θεό αλλά περισσότερο να αποδείξει τη γνησιότητα της πίστης μας.

2. ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ή πρόκληση του Θεού από τον άνθρωπο είναι μια αρνητική χρήση της λέξης "πειρασμός" (Εξ ιζ:7, Πραξ ιε:10, Α Κορ ι:9, Εβρ γ:8). Κάποιος πειράζει τον Θεό με το να εκφράζει αμφιβολίες για την αγάπη Του ή τη δύναμή Του, με πράξεις που η Βίβλος καταδικάζει και που γίνονται για να εκβιάσουν το χέρι Του κάνοντας κατάχρηση της χάρης Του και με το να καταχράται της χάρης Του με συνεχή αποστασία και ανυπακοή. Τέτοιου είδους ενέργειες μπορούν να προκαλέσουν την οργή του Θεού (Ψαλμ ρς:29, Ησ ε:25).

3. ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΗ ή έλξη στο να κάνουμε αυτό το οποίο στα μάτια του Θεού είναι πονηρό, δεν είναι ευθές, είναι μια σημασία η οποία συχνότερα έρχεται στο νου μας (Ιακ α:14, Γαλ ς:1, Α Τιμ ς:9, Α Θσ γ:5). Αυτό αποτελεί και το θέμα του μαθήματος αυτού. Ο Θεός ποτέ δε βάζει τον άνθρωπο σε πειρασμό μ' αυτόν τον τρόπο απ' ευθείας (Ιακ α:13), επιτρέπει όμως στον διάβολο να το κάνει. Επιτρέπει επίσης, κατά περιόδους, οι πιστοί να δοκιμαστούν ή και να ενοχληθούν από τον διάβολο (Ιωβ α:12, β:3-6).

Όταν ο Ψαλμωδός εκλιπαρεί τον Θεό να τον δοκιμάσει και να δει εάν υπάρχει μέσα του "οδός ανομίας" φαίνεται να αποδίδει την πρώτη έννοια της λέξης "πειρασμός" (Ψαλμ ρλθ:23-24). Όταν ο εχθρός υπέδειξε στον Κύριο Ιησού να γκρεμιστεί από το πτερύγιο του ναού υποστηρίζοντας ότι θα Τον διασώσουν οι άγγελοι, πείραξε τον Θεό (Λκ δ:12). Αυτή είναι η δεύτερη έννοια του πειρασμού. Η επονομαζόμενη "Κυριακή προσευχή" περιλαμβάνει και τη φράση: "μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν" (Μτ ς:13) και ακολουθεί η

φράση "αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού". Φαίνεται λοιπόν εδώ ξεκάθαρα ότι πρόκειται για την τρίτη έννοια. Κάθε εφαρμογή της λέξης θα πρέπει να διαφοροποιείται προσεκτικά. Είναι ενθαρρυντικό να το διαβάσει κανείς μέσα στο Λόγο του Θεού: "Πειρασμός δεν σας κατέλαβε ειμή ανθρωπίνος, πιστός όμως είναι ο Θεός όστις δεν θέλει σας αφήσει να πειρασθήτε υπέρ την δύναμιν σας αλλά μετά του πειρασμού θέλει κάμει και την έκβαση ώστε να δύνασθε να υποφέρετε" (Α Κορ 1:13). Ο Θεός χρησιμοποιεί τον πειρασμό για τους δικούς Του σκοπούς και για το καλό του ανθρώπου. Μέσα απ' αυτόν φέρνει στο φώς την πίστη και την ακαιριότητα, αναπτύσσει χαρακτήρα όπως υπομονή και συχνά κλείνει τα στόματα των εναντίων του Θεού.

Τρεις Πηγές Αποπλάνησης

Η επίθεση στον άνθρωπο έρχεται από τρεις κατευθύνσεις. Βοηθάει, αν δεν τις συγχέουμε και δεν παραβλέπουμε τους τομείς όπου ίσως να είμαστε ευάλωτοι.

1. Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ, είναι ένας προσωπικός, δραστήριος πράκτορας του κακού, ο οποίος ξελογιάζει ή αποπλανά τον άνθρωπο από το μονοπάτι της οδηγίας του Θεού. Ονομάζεται "ο πειράζων" (Μτ δ:3, Α Θεσ γ:5). Η λέξη "διάβολος" σημαίνει "συκοφάντης" ή "κατήγορος". Συκοφαντεί τον Θεό στον άνθρωπο (Γεν γ:5) και συκοφαντεί τον άνθρωπο στον Θεό (Απ ιβ:10). Η λέξη "σατάν" σημαίνει "εχθρός" ή "ενάντιος", γιατί είναι εχθρός και του Θεού και του ανθρώπου (Α Πε ε:8). Η προέλευση του πονηρού αυτού όντος υπονοείται στον Ιεζεκιήλ κη:12-19 και στον Ησαΐα ιδ:12-14. Ο διάβολος εργάζεται με το να σπέρνει αμφιβολίες για το Λόγο του Θεού (Γεν γ:1), με το να καταπιέζει τους ανθρώπους σωματικά, διανοητικά και πνευματικά (Πραξ 1:38) αφήνοντας πίσω του τα σημάδια της καταστροφής, γι' αυτό και δίκαια λέγεται Απολλύων ή Αβαδδών, δηλαδή "καταστροφέας" (Απ θ:11). Αυτή η θανάσιμη δραστηριότητά του μπορεί να επηρεάσει τον άνθρωπο σε τέτοιο βαθμό ώστε να χάσει την ψυχή του. Ο διάβολος είναι φονιάς ψυχών (Ιω η:44).

2. Ο ΚΟΣΜΟΣ, είναι εκείνο το δελεαστικό σύστημα αξιών, ηθών και ασεβών επιρροών, το οποίο παρασέρνει τον ανέμελο μακριά από τον Θεό και μέσα στη δική του τροχιά, στα δικά του γρανάζια. Αυτή η χρήση της λέξης "κόσμος" δε θα πρέπει να συγχέεται με την ίδια λέξη η οποία χρησιμοποιείται για να περιγράψει τον πλανήτη γη ή τους κατοίκους της. Το πονηρό κοσμικό σύστημα έχει για πρίγκιπα και αρχηγό του τον σατάν (Ιω ιβ:31, Εφ β:2). Αυτό το σύστημα κρατιέται μέσα στα χέρια του όπως η μητέρα αγκαλάζει το μωρό της (Α Ιω ε:19). Το να είσαι φίλος του κόσμου αυτόματα θα σε κάνει εχθρό του Θεού (Ιακ δ:4). Οι πιστοί βρίσκονται σ' αυτό το σύστημα υπό την έννοια ότι απλώς ζουν εκεί (Ιω ιγ:1), αλλά όχι ότι είναι εκ του κόσμου ή μέρος του κόσμου με προσωπική συμμετοχή ή συμμόρφωση (Ιω ιε:19). Όσοι είναι αναγεννημένοι έχουν νικήσει τον κόσμο (Α Ιω ε:4).

3. Η ΣΑΡΚΑ, χρησιμοποιείται για να εκφράσει τρία διαφορετικά πράγματα μέσα στη Βίβλο. Αναφέρεται γενικά στο ανθρώπινο είδος (Πραξ β:17), στο ανθρώπινο σώμα (Ιω α:14, γ:6, ς:51) και στις σαρκικές επιθυμίες, πόθους ή τάσεις τα οποία ξεπερνούν τα καθορισμένα από τον Θεό όρια (Γαλ ε:16, 24, Ιακ α:14, Εφ β:3). Αυτή η τρίτη σημασία εξετάζεται εδώ. Κάθε φορά που η

σάρκα αναλαμβάνει τον έλεγχο, οι φυσικές επιθυμίες οδηγούνται έξω από τα προκαθορισμένα όρια. Για παράδειγμα, το σεξ, το οποίο είναι νόμιμο μέσα στο γάμο, μετατρέπεται σε πορνεία έξω από το γάμο. Το φαγητό το οποίο αποτελεί βασική ανάγκη του σώματος, γίνεται λαιμαργία όταν ζούμε για να τρώμε, καταβροχθίζοντας τα πάντα χωρίς έλεγχο, σε σημείο να γίνουμε παχύσαρκοι. Τα έργα της σάρκας περιγράφονται ως "μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρεία, φαρμακεία, έχθραι, έριδες, ζηλοτυπίαι, θυμοί, μάχαι, διχοστασίαι, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κώμοι" (Γαλ ε:19-20). Η εμμονή σε τέτοιου είδους έργα είναι το χαρακτηριστικό σημάδι εκείνων οι οποίοι δε θα κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού (Γαλ ε:21).

Οι δυο Φύσεις -η Σάρκα ενάντια στο Πνεύμα

Ο εν Χριστώ πιστός είναι αρκετά ενήμερος για μια προσωπική πάλη, συχνά έντονη, ανάμεσα στην επιθυμία να κάνει το σωστό και στον πειρασμό να πράξει το κακό. "Διότι η σαρκ επιθυμεί ενάντια του Πνεύματος, το δε Πνεύμα ενάντια της σαρκός, ταύτα δε αντίκεινται προς άλλα ώστε, εκείνα τα οποία θέλετε, να μη πράττετε" (Γαλ ε:17).

Ο πιστός έχει σωθεί αλλά δυστυχώς η φύση του όχι. Δεν έχει αλλάξει από την καινούρια γέννηση. "Φύση" είναι η ροπή, η διάθεση, ο χαρακτήρας ή η ικανότητα να κάνουμε κάτι. Η παλαιά φύση ρέπει στην αμαρτία τόσο ακλόνητα, όσο ο σκύλος στο γαύγισμα, είναι η προδιάθεση του ανθρώπου από τότε που γεννιέται. Είναι κληρονομιά από τον Αδάμ (Ρωμ ε:12). Εκ φύσεως ο άνθρωπος ρέπει στην ασέλγεια και στο να ικανοποιεί τις επιθυμίες της σάρκας και του νου (Εφ β:3). Μερικές φορές αυτή η φύση ονομάζεται "ο παλαιός άνθρωπος" (Εφ δ:22, Κολ γ:9), ή "φρόνημα της σαρκός" (Ρωμ η:7). Αυτή η φύση είναι μια πηγή πονηρού (Μκ ζ:21-23). Συλλαμβάνεται εν ανομία (Ψαλμ να:5). Είναι εχθρική προς τον Θεό και αδυνατεί να Τον ευαρεστήσει (Ρωμ η:7-8). Δεν μπορεί να βγει τίποτα καλό απ' αυτήν (Ρωμ ζ:18).

Όταν ξαναγεννιώμαστε παίρνουμε τη νέα φύση, όχι αναμορφωμένη την παλαιά (Β Πε α:4). Γινόμαστε "νέο κτίσμα" (Β Κορ ε:17), και "νέος άνθρωπος" (Εφ δ:24). Ένας θεϊκός σπόρος έχει φυτευθεί, ο οποίος δεν μπορεί να αμαρτήσει διότι είναι εκ του Θεού (Α Ιω γ:9). Εφ' όσον όμως, η παλαιά φύση ούτε έχει αφαιρεθεί ούτε έχει βελτιωθεί είναι ευνόητος ο πόλεμος ανάμεσα στις δυο φύσεις όπως συμπεραίνεται στην προς Ρωμαίους ζ:15-23. Είναι σπουδαίο για την καινούρια φύση να κερδίσει υπεροχή πάνω στην παλαιά. Για να το επιτύχουμε θα πρέπει να αντλούμε από τη δύναμη του Θεού, να θρέψουμε τη νέα φύση με κάθε τρόπο και να υποσιτίζουμε την παλαιά μη υποκύπτοντας στα καμώματα και τις ορέξεις της. Ο απόστολος Παύλος μιλά για "δουλαγώγηση" του σώματός του προκειμένου να το κρατήσει υποταγμένο (Α Κορ θ:27). Είναι αυτό μια έκφραση αυτοπειθαρχίας.

Δυο Παραδείγματα Αποπλάνησης

Ο πειρασμός των πρωτοπλάστων αποτελεί υπόδειγμα επίθεσης που ο άνθρωπος δέχτηκε από τρεις διαφορετικές κατευθύνσεις (Α Ιω β:16). Όταν ο απαγορευμένος καρπός λικνίστηκε μπροστά στα μάτια της Εύας από τον πειραστή (Γεν γ:6), θεωρήθηκε ότι ήταν "καλός για τροφή" (η επιθυμία της σάρκας), "ευχάριστος στα μάτια" (η επιθυμία των οφθαλμών), και "επιθυμητός ώστε να κάνει κάποιον σοφό" (η αλαζονεία του βίου ή αμαρτία του διαβόλου).

Οι πειρασμοί του κυρίου Ιησού ακολούθησαν ακριβώς το ίδιο σχέδιο. Πειράστηκε πρώτα όταν πεινούσε, να κάνει ψωμί τις πέτρες, μια κρούση στη σάρκα (Μτ δ:3). Έπειτα προσκλήθηκε να ρίξει τον εαυτό Του από το περύγιο του ναού προκειμένου να διασωθεί από αγγέλους, μια κρούση στην αλαζονεία του βίου (Μτ δ:5-6) και τέλος του προσφέρθηκε όλος ο κόσμος στο μεγαλείο του, σαν ανταμοιβή για να λατρέψει το διάβολο, δηλαδή, η έλξη του κόσμου, η επιθυμία των οφθαλμών (Μτ δ:8).

Νίκη πάνω στην Αποπλάνηση -Αυτό που έχει κάνει ο Θεός για μας

Ο άνθρωπος δεν αντιμετωπίζει κανένα πειρασμό τον οποίον ο Κύριος Ιησούς δεν έχει ήδη υπερνικήσει, εξασφαλίζοντας έτσι τη νίκη μας.

1. Η ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ επιτεύχθηκε πάνω στο σταυρό (Ιω Ιβ:31, Ις:11). Η δύναμη του σατανά πάνω στους πιστούς έχει κατακερματιστεί (Κολ β:15, Εβρ β:14). Δε θα πρέπει να φοβώμαστε τον διάβολο. Μάλλον να αντιστεκώμαστε και αυτός θ' απομακρυνθεί από μας (Ιακ δ:7). Βέβαια δε θα έκανε κάτι τέτοιο σε περίπτωση που είχε εξουσία ακόμα πάνω στον πιστό. Έχουμε όμως οδηγία να μην του δίνουμε ευκαιρία, ούτε τόπο, γιατί είναι βέβαιο ότι έξυπνα θα το εκμεταλλευτεί και θα το αξιοποιήσει (Εφ δ:27). Αν και μπορεί να πειράξει, να εξαπατήσει και να επιτεθεί στους πιστούς μπορούμε να τον αντιμετωπίσουμε με τη δύναμη του Θεού μέσα από το αίμα του Κυρίου Ιησού (Απ Ιβ:10-11).

2. Η ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ είναι άλλο ένα επίτευγμα του Κυρίου μας. Είπε: "θαρσείτε. Εγώ ενίκησα τον κόσμο" (Ιω Ις:33). Ο Κύριος τον καταδίκασε τελεσίδικα (Ιω Ιβ:31, Α Κορ Ια:32). Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να τηρούμε ηθική απόσταση από αυτόν (Β Κορ ς:14-17). Αυτό δε σημαίνει ν' απομονώσουμε τους εαυτούς μας από τους μη πιστούς (Μτ Ια:19). Μάλλον σημαίνει να απέχουμε από βεβηλώσεις, συμβιβασμούς και άνισες ομοζυγίες. Δεν πρέπει ν' αγαπάμε τον κόσμο (Α Ιω β:15), αλλά αντιθέτως να τον νικάμε δια πίστεως (Α Ιω ε:4).

3. Η ΗΤΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΚΑΣ εξασφαλίστηκε όταν ο Κύριος Ιησούς την αποδυνάμωσε πάνω στον σταυρό (Ρωμ ς:6). Εκεί καταδίκασε την αμαρτία "εν σαρκί" (Ρωμ η:3, ΚΡΝ). Κάποτε είμασταν σκλάβοι της αμαρτίας, τώρα όμως είμαστε ελεύθεροι (Ρωμ ς:20-22). Ο Χριστός είναι η "διπλή θεραπεία" της αμαρτίας στον πιστό. Μας σώζει και από την ενοχή αλλά και από την καταδυνάστευσή της. Δεν είμαστε αβοήθητα θύματα της ακαταμάχητης λαγνείας. Έχουμε τη δύναμη του Θεού για να νικήσουμε σαρκικές επιθυμίες, οι οποίες θα μας έκαναν ν' αμαρτήσουμε.

Νίκη πάνω στον Πειρασμό -Τι πρέπει να κάνουμε

Το βίωμα της ζωής νίκης που ο Κύριος προσφέρει, απαιτεί πάντα την προσωπική μας ταύτιση μαζί Του. Αυτό δε σημαίνει ότι οι εχθροί παύουν να επιτίθενται. Για κάθε πειρασμό υπάρχει έκβαση (Α Κορ Ι:13). Είναι, κατά κανόνα, καλό να προσευχόμαστε σε καιρό πειρασμού, αναγνωρίζοντας την αδυναμία της σάρκας (Μτ κς:41). Έχουμε ανάγκη ν' ακουμπάμε πάνω στην ενδυναμωτική εξουσία του Πνεύματος για να νικούμε. Σοφές ενέργειες θα μας βοηθήσουν ν' αποφύγουμε συγκεκριμένους πειρασμούς (Α Κορ ζ:5).

Υπερεμπιστοσύνη στη δική μας σάρκα αποτελεί επικίνδυνη συμπεριφορά και θα πρέπει ν' αποφεύγεται (Φιλ γ:3). Η Γραφή σχεδιάζει για μας το μονοπάτι της νίκης.

1. ΑΝΑΛΟΓΙΣΤΕΙΤΕ ή "φρονείτε εαυτούς ότι είσθε νεκροί μεν κατά την αμαρτία ζώντας δε εις τον Θεό δια Ιησού Χριστού Κυρίου ημών" (Ρωμ ς:11). Οι διαλογισμοί μας θα πρέπει να προσανατολίζονται στην αναγνώριση, ότι έχουμε πεθάνει μαζί με τον Χριστό, το Μεγάλο Αντικαταστάτη, πάνω στον σταυρό και όλα όσα ανήκαν στην παλιά ζωή πέθαναν μαζί Του εκεί (Κολ γ:3). Ένας νεκρός δεν έλκεται από την αμαρτία.

2. ΠΑΡΑΔΩΣΤΕ ή "παραστήσατε εαυτούς εις τον Θεό ως ζώντας εκ νεκρών και τα μέλη σας όπλα δικαιοσύνης" (Ρωμ ς:13). Θα πρέπει, λέει η Γραφή, να δώσουμε τα σώματά μας ζωντανές θυσίες στον Θεό (Ρωμ ιβ:1). Τότε ο ποταμός του Πνεύματος θα μπορεί να ρέει μέσα από μια ζωή ελεγχόμενη (Ιω ζ:38-39). "Να καθορίζει το Πνεύμα τη διαγωγή σας και τότε δε θ' ακολουθείτε τις αμαρτωλές επιθυμίες σας" (Γαλ ε:16, ΝΔΜ).

3. ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ στο διάβολο μάς προτρέπει ο Λόγος του Θεού (Ιακ δ:7). Πρέπει να προσευχόμαστε και να κάνουμε χρήση του Λόγου του Θεού (Μτ δ:1-11). Ο ενεργός πνευματικός πόλεμος, στον οποίο θα πρέπει όλοι να συμμετέχουμε, αποτελεί τμήμα της νικηφόρας ζωής και είναι εξίσου σπουδαίος όσο η επανάπαυσή μας στη νίκη που ο Κύριος Ιησούς κέρδισε για λογαριασμό μας και την οικειοποίηση της δύναμής Του. Και τα δυο δραστικά αλλά και παθητικά μέτρα θα πρέπει να εφαρμόζονται.

Μέριμνα σε περίπτωση αποτυχίας

ΖΗΤΗΣΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Ένας Χριστιανός δεν είναι ούτε γίνεται αναμάρτητος, ακόμα κι αν αμαρτάνει λιγότερο. Γι' αυτό η Βίβλος λέει: "Και αν τις αμαρτήσει έχομεν παράκλητον προς τον Πατέρα τον Ιησούν Χριστόν τον Δίκαιον" (Α Ιω β:1). Ο επόμενος στίχος δηλώνει, ότι ο Ιησούς τακτοποίησε το ζήτημα της αμαρτίας όταν πέθανε πάνω στον σταυρό για @Βόλες μας τις αμαρτίες@Α -παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος. Τώρα ο Ιησούς είναι ο μεσίτης, ο Δικηγόρος και ο Συνήγορός μας μπροστά στον Πατέρα να ικετεύει για την υπόθεσή μας, όταν αμαρτάνουμε.

2. ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΟΥ ΣΤΟΝ ΘΕΟ. Η επικοινωνία μας με τον Θεό αποκαθίσταται με το να εξομολογούμαστε την αμαρτία μας (Α Ιω α:9). Η λέξη "ομολογώ" σημαίνει "λέω το ίδιο πράγμα με κάποιον άλλο" ή "συμφωνώ με κάποιον", "εξωτερικεύω". Όταν εξομολογούμαστε μιαν αμαρτία, συμφωνούμε με τον Θεό ότι αυτό που έχουμε διαπράξει είναι λάθος. Δεν είναι αρκετό να συμφωνήσουμε απλά με το γεγονός ότι έχουμε αμαρτήσσει, αλλά θα πρέπει επίσης, να δηλώσουμε ποια συγκεκριμένη αμαρτία έχουμε πραγματικά διαπράξει.

3. ΣΤΑΣΟΥ ΣΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Δέξου την τέλεια συγχώρεση και καθαρισμό του Θεού. Από τη στιγμή που μια αμαρτία έχει αναγνωριστεί και εγκαταλειφθεί, αποτελεί σφάλμα η μη αποδοχή της συγχώρεσης του Θεού. Είναι σαν να Τον λέμε ψεύτη, τη στιγμή που Αυτός υποσχέθηκε συγχώρεση κάτω από τέτοιους όρους. Συνεχής εμμονή σε μια παλιές καταστάσεις

αμαρτίας μπορεί να γίνει αιτία για παραπατήματα στο μέλλον.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ο πειρασμός είναι γεγονός στη ζωή κάθε Χριστιανού. Αντιμετωπίζει το "αριστουργηματικό" τρίο του διαβόλου, του κόσμου και της σάρκας. Σε πείσμα αυτής της σύνθεσης ο Κύριος Ιησούς μάς έχει καλέσει από το σκοτάδι να περπατήσουμε στο φως, να ζήσουμε στην νίκη, να καρποφορήσουμε "αφθόνως" και να ζήσουμε τη μεταφορτωμένη ζωή. Ο Χριστός το έκανε αυτό δυνατό κατανικώντας τους εχθρούς μας πάνω στο σταυρό και γενόμενος ο Αρχηγός της σωτηρίας μας (Εβρ β:10). Σαν τέτοιος, επιθυμεί να μας οδηγήσει στο θρίαμβο και μέσα από μας, να εξαπλώσει "την οσμήν της γνώσεως αυτού" παντού (Β Κορ β:14). Επιπλέον, ο Χριστός μάς έχει προμηθεύσει με τέσσερα ανεκτίμητα όπλα για να αντιμετωπίσουμε τις μεγάλες προκλήσεις της πνευματικής μάχης: το Άγιο Πνεύμα το οποίο ζει μέσα μας (Ρωμ η:9, 11), τον ίδιο Του τον Εαυτό ο οποίος μεσολαβεί στον ουρανό για μας (Εβρ ζ:25), τον Λόγο του Θεού ο οποίος μας τρέφει και πολεμά στο μέρος μας (Εφ ς:17) και την προσευχή η οποία ανοίγει τη ζωντανή της επικοινωνίας προς τον Θεό για μας (Εβρ δ:16).

Ακόμα και αν έχουμε έναν τόσο μεγάλο αρχηγό και τέτοια όπλα, η πνευματική νίκη απαιτεί τη μαθητεία και την υπακοή μας στην αλήθεια. Δεν ξεπηδά μια τέτοια νίκη από τη διανοητική γνώση της Βιβλικής πληροφόρησης. Δεν έχει τις ρίζες της σε υποκειμενικές πνευματικές εμπειρίες ξέχωρα από την οδηγία Λόγου του Θεού. Το να αποκαλούμε τον Ιησού "Κύριο" και να μη νιώθουμε την ευθύνη να εφαρμόζουμε αυτά που διδάσκει, αποτελεί ψευδή ομολογία στην χειρότερη περίπτωση και υποκρισία στην καλύτερη (Α Ιω β:3-4). Η υπακοή είναι η δοκιμή της πνευματικής πραγματικότητας (Α Ιω β:3-4), η δοκιμή για την αγάπη μας στο πρόσωπό Του (Ιω ιδ:15-21) και ο δρόμος για την πνευματική αύξηση.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 7

ΞΕΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟ

1. Αντιπαράθεσε την προέλευση, τη φύση και το σκοπό των δοκιμασιών (Ιακ α:2-12) με την προέλευση, φύση και σκοπό των πειρασμών (Ιακ α:13-15).
2. Αναγνώρισε την πηγή του πειρασμού στους επόμενους στίχους και τα χαρακτηριστικά κάθε πηγής.
Εφεσίους ς:11-12, Α' Πέτρου ε:8
Ρωμαίους ιβ:2, Β' Τιμόθεον δ:10, Α' Ιωάννην β:15-16
Μάρκον ζ:21-23
3. Ποια είναι η τέλεια βάση για την προσωπική μας νίκη πάνω στον πειρασμό (Ιω ιβ:31-33, Ρωμ ς:6);
4. Δυο φημισμένες περικοπές πάνω στον πειρασμό είναι: Γένεσις γ:1-6 και Ιησούς του Ναυή ζ:20-21. Κατά τη γνώμη σου πού σταματά ο πειρασμός και αρχίζει η αμαρτία σε κάθε χωρίο; Ποια πρόοδο παρατηρείς σε κάθε περίπτωση;
5. Αντιπάρβαλε Γένεσις γ:1-6 με Ματθαίον δ:1-11. Ποιες ομοιότητες και ποιες διαφορές βλέπεις αναφορικά με τον πειρασμό και τις συνέπειες;
6. Γράψε με δικά σου λόγια το: Α' Κορινθίους ι:13
Τι μαθαίνεις για όρια και εφόδια σ' αυτόν το στίχο; Πώς λογαριάζεις τις δυνάμεις σου μπροστά σε πειρασμούς οι οποίοι φαίνονται ασήκωτοι σε σένα;
7. Μελέτησε Ρωμαίους ς. Πρέπει ένας Χριστιανός να αμαρτάνει; Ποια είναι η ευθύνη σου;

8. Ποια είναι μερικά προληπτικά μέτρα τα οποία μπορείς να πάρεις για να ξεπεράσεις τον πειρασμό;

Ψαλμός ριθ:9-11
Ματθαίον κς:41
Β' Τιμόθεον β:22
Ιακώβου δ:7

9. Ποιο θα ήταν ένα παράδειγμα "εκτέλεσης της επιθυμίας της σάρκας" (Ρωμ ιγ:13-14); Ποια αρχή διακρίνεις στο Πράξεις ιθ:19; Πώς έχεις εφαρμόσει αυτή την αρχή στη δική σου ζωή; Ποιο ήταν το αποτέλεσμα της ενέργειας αυτών των πιστών (Πραξ ιθ:20);

10. Τι θα πρέπει να κάνουμε όταν πέφτουμε (Α Ιω α:9); Τι συνεπάγεται αυτό (Ψαλμ λβ:1-5); Είναι αυτό το μέτρο, άδεια για αμαρτία (Ρωμ ς:1-2);

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΜΑΘΗΜΑ 8

ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

"ΚΑΘΩΣ Η ΕΛΑΦΟΣ ΕΠΙΠΟΘΕΙ ΤΟΥΣ ΡΥΑΚΑΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ, ούτως η ψυχή μου σε επιποθεί Θεέ. Διψά η ψυχή μου τον Θεό, τον Θεό τον ζώντα" (Ψαλμ μβ:1-2).
"Θεέ συ είσαι ο Θεός μου. Από πρωίας σε ζητώ. Σε διψά η ψυχή μου, σε ποθεί η σαρξ μου" (Ψαλμ ξγ:1). Δίψα για τον Θεό και πόθος για κοινωνία μαζί Του ήταν η συνταρακτική κραυγή του Ψαλμωδού στην λατρεία του προς τον Άγιο Θεό. Ποια θα ήταν μεγαλύτερη επικοινωνία από εκείνη με τον Κύριο της ζωής και της δόξας; Ποιο ανώτερο προνόμιο θα μπορούσαμε να έχουμε από μια θεϊκή συνάντηση-ώρα με τον Θεό; Πολύ σωστά έχει ειπωθεί, ότι αν αγαπάς κάποιον θα περάσεις, σίγουρα, ώρες μαζί του. Εμείς, οι οποίοι ομολογούμε ότι αγαπούμε τον Κύριο μόλις και αφιερώνουμε χρόνο να είμαστε μαζί Του. Η βιασύνη της καθημερινής ζωής αργά αλλά σταθερά συνθλίβει τις ζωές μας μπροστά στις κραυγαλέες απαιτήσεις. Αναλωνόμαστε στην "υπεραπασχόληση" και έτσι αποτυγχάνουμε να κρατήσουμε τα εν Χριστώ πλούτη μας. Το καθημερινό μας περπάτημα απαιτεί ένα ραντεβού με τον Θεό, ξεχωρισμένο σαν μια άγια συνθήκη και όχι για να το ξεχάσουμε με ελαφριά καρδιά. Εάν το έχουμε κάνει, Εκείνος θα περιμένει.

Χρόνος και Τόπος

1. ΠΟΤΕ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΥΜΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥ; Σε κάθε πρόβλημα είναι Εκείνος κοντά (Ψαλμ κ:1 μς:1). Δεν υπάρχει στιγμή όπου να μην μπορούμε να επικαλεστούμε το όνομά Του. Για πολύ καιρό καθορισμένες ώρες εφαρμόζονταν από τους πιστούς. Αυτές μπορούν να είναι συχνές όπως πρωί, μεσημέρι και βράδυ (Ψαλμ νε:17, Δαν ς:10). Ίσως να τύχει και μεσάνυχτα (Ψαλμ ριθ:62). Παρ' όλα αυτά αποκτούμε έγνοιες την ημέρα και η σκνηρία απορροφά από τη δύναμή μας τη νύχτα. Η καλύτερη προετοιμασία για μια μέρα είναι να βεβαιώσουμε ότι έχουμε δει το πρόσωπο του Θεού πριν να δούμε το πρόσωπο του ανθρώπου. Οι άνθρωποι του Θεού συχνά Τον αναζητούσαν από νωρίς: "Κύριε, το πρωί θέλεις ακούσει την φωνή μου, το πρωί θέλω παρασταθή εις σε και θέλω προσδοκά (Ψαλμ ε:3). "Εγείρει από πρωί εις πρωί, εγείρει το ωτίον μου δια να ακούσω ως οι πεπαιδευμένοι" (Ησ ν:4β). "Προέλαβον την αυγήν και έκραξα ήλπισα επί τον λόγον σου" (Ψαλμ ριθ:147). Το πρωί συγκέντρωνε ο Κύριος τα παιδιά του Ισραήλ για να πάρουν το μάννα, το ουράνιο ψωμί το οποίο θα τους έτρεφε για όλη τη μέρα (Εξ ις:21). Το καλύτερο ξεκίνημα είναι εκείνο που συντροφεύει ο Θεός.

2. ΠΟΥ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΣΥΝΑΝΤΑΜΕ; Ο Θεός είναι προσιτός όπου και να βρισκόμαστε. Μέλημα δικό μας είναι να βρούμε ένα μέρος, όπου θα Τον συναντήσουμε χωρίς διακοπή ή απόσπαση της προσοχής μας. Στην επίγεια ζωή Του ο Κύριός μας, αναζητούσε ένα τέτοιο μέρος. "Και το πρωί ενώ ήτο όρθρος βαθύς, σηκωθείς εξήλθε και υπήγεν σε έρημον τόπον και εκεί προσήυχετο" (Μκ α:35). Συχνά προσευχόταν μόνος στους λόφους (Μτ ιδ:23). Όσον αφορά εμάς,

ένα δωμάτιο ή μια γωνιά στην κουζίνα είναι το ίδιο σαν μια βουνοκορφή. Αυτό που έχει σημασία είναι να βρεθούμε μόνοι μαζί Του για ν' απορροφήσει όλη μας την προσοχή.

Σκοπός της Συνάντησης

Τι θα πρέπει ν' αναζητούμε; Πρώτιστα θέλουμε να γυρέψουμε τον Ίδιο. Η επικοινωνία με τον Θεό γίνεται πρωταρχικά για να βαθύνουμε τις ρίζες μας εν Αυτώ περισσότερο, παρά για να συμπληρώσουμε προσπάθειες μελέτης. Το ιδανικότερο θα ήταν να υπάρχει εκείνη την ώρα μια επανεκτίμηση, κοινωνία και αναθέρμανση της καρδιάς μας όσο και οδηγία. Μπορεί αυτή η ώρα να μας ενδυναμώσει δίνοντάς μας σπουδαίες σκέψεις για τον Θεό. Μπορεί να μας προμηθεύσει με οδηγίες οι οποίες αφορούν το θέλημά Του για τις ζωές μας. Είναι ωραίο να εντρυφούμε στην παρουσία Του και ν' αρνούμαστε να φύγουμε μέχρι να Τον συναντήσουμε αληθινά και να πάρουμε την ευλογία Του (Γεν λβ:26). Τίποτε δεν αντικαθιστά την ευλογία Του, είτε κάτι που κάνουμε γι' Αυτόν, είτε για τους άλλους. Εντούτοις δε θα πρέπει να ερχόμαστε βιαστικά στην παρουσία Του και να αποχωρούμε το ίδιο βιαστικά. Ο εχθρός της ψυχής μας θα το εκμεταλλευτεί και θα παρεμποδίσει τις προσπάθειές μας να διατηρήσουμε μια πειθαρχημένη αφοσιωμένη ζωή. Γνωρίζει πόσο όφελος είναι για τη ζωή των αφιερωμένων και πόσο επιζήμιο είναι για την ζωή των πνευματικών οδοιπόρων.

Κοινωνία με τον Θεό είναι μια αμφίδρομη κατεύθυνση. Όταν συλλογιζόμαστε πάνω στο Λόγο του Θεού, Αυτός μας μιλά. Όταν σηκώνουμε τα χέρια σε προσευχή μιλάμε εμείς σ' Αυτόν. Και τα δυο είναι μέρος της ώρας μας με τον Θεό. Ακόμα και η σιωπηλή αναμονή στην παρουσία Του μπορεί να βοηθήσει για το άκουσμα της φωνής Του.

1. ΑΚΟΥΣΕ ΤΟΝ ΘΕΟ. Ο Κύριος Ιησούς είπε ότι ο άνθρωπος θα ζήσει με κάθε λόγο "εξερχόμενο" από το στόμα του Θεού (Μτ δ:4). Εάν αυτό αληθεύει, τότε ο Θεός θα πρέπει να έχει την ευκαιρία να μιλήσει στις ψυχές μας, και να ταιριάξει τα ενδόμυχα μέρη μας μαζί Του, με το θέλημά Του, με τους δικούς Του τρόπους. Για ν' αποφύγουμε απειθάρχητα και ακανόνιστα χάσματα από τμήμα σε τμήμα της Βίβλου χρειάζεται να διαβάζουμε κεφάλαια και βιβλία της Γραφής με συνέχεια. Πρέπει να μελετούμε αργά, στοχαστικά, με προσεκτική θεώρηση των χωρίων όσο και του συνόλου. Είναι ιδιαίτερα χρήσιμο το να αφιερώνουμε χρόνο σε στοχασμό πάνω σε κάποια σκέψη ή στίχο μέσα από τον οποίο ο Θεός μάς μιλά (Ψαλμ ριθ:15, 23, 38, 78, 97). Αν διαβάσουμε μια περικοπή με αργό ρυθμό, ακόμα και δυο φορές απ' την αρχή, θα βοηθήσει να τοποθετηθεί καλά στο νου μας. Αυτό θα μας προετοιμάσει να θέσουμε διάφορες ερωτήσεις σχετικά με το κείμενο: Τι λέει το κείμενο; (Παρατήρηση). Τι εννοεί; (Ερμηνεία). Ελέγχουμε το νόημα των δύσκολων λέξεων που δεν καταλαβαίνουμε. Πώς αυτό το απόσπασμα εφαρμόζει στη ζωή μου; (Εφαρμογή). Να θυμάστε πάντα, ότι η συμμόρφωση με τον χαρακτήρα του Χριστού είναι ο αντικειμενικός στόχος του Θεού στις ζωές μας (Ρωμ η:29).

Ο Stephen Olford σημειώνει τέσσερις σημαντικούς σκοπούς της καθημερινής λατρευτικής ώρας(1). Αυτοί είναι: πνευματική υγεία (Α Πε β:2), πνευματικός καθαρισμός σ' ένα κόσμο αποσύνθεσης (Ψαλμ ριθ:9, Ιω ιε:3, ιζ:17), πνευματική νουθεσία (Β Τιμ γ:16, Ψαλμ ογ:24) και πνευματική διαμάχη (Εφ ς:17). Η αποτελεσματική οικειοποίηση του Λόγου και η προσωπική εφαρμογή

Του συμπληρώνονται με ένα σημειωματάριο λατρείας όπου σημειώνουμε την ημερομηνία, το κείμενο και το στίχο κλειδί μέσα από τον οποίο ο Θεός μάς μίλησε και έπειτα την εφαρμογή της πνευματικής ενόρασης στη ζωή μας. Είναι πολύ χρήσιμο κάτι τέτοιο όταν περιγράφεται συγκεκριμένα καλύτερα παρά σε γενικότατες. Ο Θεός ανοίγει τα μάτια εκείνων οι οποίοι είναι έτοιμοι να υπακούσουν ο,τιδήποτε τους υποδείξει (Ψαλμ ριθ:18).

2. ΜΙΛΗΣΕ ΣΤΟΝ ΘΕΟ. Προσευχή είναι η απομόνωση, το πλησίασμα στην παρουσία του Θεού δια πίστεως για να μιλήσουμε μαζί Του ειλικρινά και απλά. Δε θα πρέπει να είναι τθπική ή μια στεγνή επανάληψη ορισμένων λέξεων και προτάσεων (Μτ ς:7). Όταν στα λόγια και στις εκφράσεις μας χρησιμοποιούμε απλή γλώσσα η επικοινωνία μας με τον Θεό είναι και ρεαλιστική αλλά και ειλικρινής. Ένα πολύ σωστό ξεκίνημα για προσευχή είναι να ευλογούμε και να δοξολογούμε τα μεγαλοσύνη του χαρακτήρα του Θεού. (Λατρεία). Αυτό θα μας θυμίσει την ανάγκη μας να μάθουμε περισσότερα για τις ιδιότητές Του. Μπορούμε να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας για τις πολλές Του ευλογίες και πνευματικές αλλά και υλικές. (Ευγνωμοσύνη). Έχουμε δικαίωμα να θέσουμε ενώπιόν Του ανάγκες τρίτων. (Μεσιτεία). Θα ήταν χρήσιμο να έχουμε ένα ημερολόγιο προσευχής για να θυμώμαστε αιτήματα που θέλουμε να έχουμε ενώπιόν Του. Μπορεί να διαιρεθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να μην καλύπτει κάθε μέρα όλα τα αιτήματα. Ένα σύστημα (από τον Olford) χρησιμοποιεί το πρώτο γράμμα κάθε μέρας της εβδομάδας σαν "κλειδί". Δευτέρα για διακονίες (ιεραποστόλους, ευαγγελιστές). Τρίτη για εκδόσεις, χριστιανικά έντυπα. Τετάρτη για ευχαριστία, συμμελέτες, Πέμπτη για προσευχές, απαντήσεις και ευλογίες. Παρασκευή για περιθωριακά άτομα. Σάββατο για συνάθροιση, τους πιστούς. Κυριακή για κυριακό σχολείο. Μερικοί πιστοί κρατούν χώρο για να καταχωρούν τις απαντήσεις στις προσευχές τους. Πολλές φορές χρειάζεται να εξομολογηθούμε. Τέλος, μην ξεχνάμε να ζητάμε για προσωπικές ανάγκες άσχετα πόσο μικρές ή μεγάλες φαίνονται να είναι σε μας (Φιλ δ:6-7).

Σημεία να Θυμάστε

1. Να έχετε μια τακτή ώρα και ένα ήσυχο μέρος. Ρυθμίστε την ώρα και μην ξεφεύγετε απ' αυτή. Μπορείτε να προσεύχεστε δυνατά εφόσον δεν ενοχλείτε τους άλλους. Αρχίστε με είκοσι λεπτά και σταδιακά αυξήστε το χρόνο.

2. Να έχετε όλα τα απαραίτητα (Βιβλο, σημειωματάριο, μολύβι) έτοιμα, προτού ν' αποσυρθείτε. Βιβλία λατρείας βοηθούν αλλά δε θα 'πρεπε να χρησιμοποιούνται αντί για τη συνεχή και ανεξάρτητη μελέτη της Γραφής. Να έχετε ένα σχέδιο για το διάβασμα της Βίβλου. Μην επιχειρήσετε να διαβάσετε περισσότερο απ' ό,τι είστε ικανοί ν' αφομοιώσετε. Δώδεκα στίχοι ή και ένα ολόκληρο κεφάλαιο είναι συνήθως αρκετό.

3. Κοιμηθείτε νωρίς. Οι προχωρημένες ώρες μάς αποστερούν τη φρεσκάδα μας από το πρωινό ξύπνημα. Σηκωθείτε από το κρεβάτι γρήγορα. Μην στριφογυρίζετε για άλλα λίγα λεπτά ύπνου. Σηκωθείτε, πλυθείτε, να είστε σε συναγερμό.

4. Ζητείστε από τον Θεό να σας μιλήσει και να δηλώσει την παρουσία Του.

5. Αναμένετε, πιστεύοντας και δίνοντας προσοχή στη φωνή Του. Κλείστε έξω την περιπλάνηση του μυαλού με μια αποφασιστική πράξη της θέλησης. Σκεφτείτε τον Κύριο περισσότερο παρά την απασχόληση με τον εαυτό σας.

6. Μη βιάζετε τον Θεό. Στοχαστείτε πάνω σ' αυτό που διαβάσετε. Κάνετε

παύσεις στις προσευχές σας και περιμένετε για τον Θεό.

7. Κρατείστε σημειώσεις στο τετράδιο λατρείας. Σημειώστε για παραπάνω μελέτη ή για ένα κατάλογο προσευχής. Σχεδιάστε να μοιραστείτε τις σκέψεις σας μ' ένα φίλο ή σύντροφο προσευχής.

Ο Olford λέει ότι η λατρευτική ώρα με τον Θεό "είναι απολύτως ζωτικής σημασίας για μια ζωή διαρκούς καρποφορίας και αγάπης. Είναι το βαρόμετρο της Χριστιανικής ζωής"(2). Μπορούμε να ρωτήσουμε: Κλείσατε ραντεβού να συναντάτε τον Θεό κάθε μέρα; Το τηρείτε πιστά; Μπορείτε να έχετε νικηφόρα πνευματική ζωή χωρίς να αφιερώνετε κάποια ώρα με τον Θεό;

1. "Μάνα το πρωί" Stephen Olford. Moody Press, Moody Bible Institute of Chicago. Χρησιμοποιήθηκε κατόπιν αδείας.

2. "Μάνα το πρωί". Χρησιμοποιήθηκε κατόπιν αδείας.

10. Έχεις μια τακτική ώρα για καθημερινή επικοινωνία με τον Θεό;

Πόση ώρα θα εκτιμούσες ότι περνάς μόνος με τον Θεό λατρευτικά; Κάθε μέρα; Κάθε βδομάδα;

Ποιες είναι οι καλύτερες ώρες της ημέρας για σένα ώστε να συναντάς τον Θεό;

"Με τη βοήθεια του Θεού, επιθυμώ να αφιερώσω τουλάχιστον _____ λεπτά κάθε μέρα μόνος μαζί Του από _____ έως _____ (γράψε την ώρα της μέρας)".

ΥΠΟΓΡΑΦΗ _____

ΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ

"Με ἄρτον μόνον δεν θέλει ζήσει ο ἄνθρωπος ἀλλὰ με πάντα λόγο εξερχόμενο δια του στόματος του Θεοῦ" (Μτ δ:4). Αυτή είναι μια καταπληκτική δὴλωση του Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπαναλαμβάνοντας ἀκριβῶς ἀπὸ το Δευτερονόμιο η:3. Το θέμα είναι ἡ φροντίδα του Θεοῦ γιὰ τα παιδιά Του. Ο Θεός ἔχει φροντίσει παραπάνω ἀπὸ το γῆινο φαγητό. Μας ἔχει δώσει τις Γραφές. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἀπ' ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἀνέφερε τόσο συχνὰ καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἐκπλήρωση τῆς Παλαιᾶς, ἔχουμε τὴ Βίβλο ὡς τὸν ολοκληρωμένο Λόγο του Θεοῦ (Β Τιμ γ:16, Β Πε α:19-21). Εἶναι ἓνα βιβλίο ὅπου "οὕτω λέγει Κύριος" καὶ παρόμοιες ἐκφράσεις ἐπανερχοῦνται ἀδιάκοπα. Ο Θεός μιλά στο πρῶτο πρόσωπο ἢ μέσα ἀπὸ τους ἐκπροσώπους Του. Ο Λόγος του Θεοῦ εἶναι ζωντανός καὶ ἐνεργῆς (Εβρ δ:12). Ζεὶ καὶ μένει στὸν αἰῶνα (Α Πε α:23). Τα μεγαλεῖα του ὑμνοῦνται στὸν Ψαλμὸ ριθ. Εφόσον ἡ Βίβλος εἶναι τὸ ἐπικοινωνιακό μέσο του Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ὁ "ὁδηγὸς ἐπιμόρφωσης" ἀπὸ τὸν Κυρίαρχο καὶ Δημιουργὸ του ἀνθρώπου, οφείλουμε νὰ τὴν συμβουλευόμαστε με ἐπιμέλεια κάθε μέρα, που ζοῦμε πάνω στὴ γῆ. Αυτὴ ἡ ἀδιάκοπη προσοχὴ καὶ υπακοὴ εἶναι ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ὁποῖο ἡ Βίβλος ἐπιτάσσει (Δευτ ς:6-9).

Τα οφέλη τῆς Βίβλου

Ἡ Μεταμορφωτικὴ δύναμη του Λόγου του Θεοῦ στὶς ζωές ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὴν μελετοῦν ταπεινὰ ὑποταγμένοι, εἶναι φανερὴ σε ἀναρίθμητα παραδείγματα. Σκεφτεῖτε τους πολλοὺς τρόπους με τους ὁποίους αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ βιβλίο ἐργάζεται στὶς ζωές ὅσων ἀντλήσαν ἀπὸ τα ἀποθέματά του:

1. ΣΩΤΗΡΙΑ. Ἡ νέα γέννηση συμβαίνει μέσω του Λόγου του Θεοῦ (Α Πε α:23). Ὅταν ἐμφυτευθεῖ, ὁ Λόγος, μας φέρνει σε μιὰ σωτηρία, ἡ ὁποία πραγματώνεται "διὰ τῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦ Χριστόν" (Β Τιμ γ:15). Ο Λόγος του Θεοῦ θα πρέπει νὰ γίνῃ πιστευτός καὶ νὰ τὸν μοιραστοῦμε με ἄλλους.

2. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ. Ο προφήτης εἶπε ὅτι "ἐφαγε" τὸ Λόγο, ὅτι τὸν δέχτηκε ἐσωτερικά, στὴν ψυχὴ του (Ἰερ ιε:16). Ἀντιπαραβάλλεται με τὸ γάλα (Α Πε β:2), τὸ μέλι (Ψαλμ ιθ:10, ριθ:103) καὶ τὸ δυναμωτικὸ φαγητὸ ἢ κρέας (Εβρ ε:12,14). Ἡ πνευματικὴ ζωὴ συντηρεῖται ἀπὸ τὴν τροφὴ του Λόγου.

3. ΑΥΞΗΣΗ. Καθὼς διακονεῖ τις ψυχές μας ὁ Λόγος μᾶς οἰκοδομεῖ στὴν τέλεια καὶ ἅγια πίστη (Πραξ κ:23). Ἡ πνευματικὴ ἐξέλιξη, ἀπαιτεῖ τὴν τροφὴ του Λόγου (Α Πε β:2).

4. ΣΟΦΙΑ. Ἡ ἀξία τῆς μόρφωσης ἐξυψώνεται ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι ἐλπίζουν νὰ κερδίσουν σοφία. Οἱ Γραφές ὠστόσο, μποροῦν νὰ μας καταστήσουν σοφώτερους ἀπὸ τους ἐχθροὺς μας καὶ νὰ μας δώσουν υψηλότερη ἀντιληπτικὴ ικανότητα ἀπὸ τους κοσμικοὺς δασκάλους (Ψαλμ ριθ:99-100).

5. ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ. Ο κόσμος είναι γεμάτος ηθική μόλυνση. Το μεγαλύτερο απολυμαντικό του νου και της καρδιάς είναι ο Λόγος (Ψαλμ ριθ:9, Ιω ιε:3). Μας προφυλάσσει από την αμαρτία (Ψαλμ ριθ:11).

6. ΟΔΗΓΙΑ. Ένας επίμονος βραχνάς είναι το πού να στραφούμε και το "πώς να ενεργήσουμε το σωστό". Ο Λόγος είναι φως πάνω στο μονοπάτι μας (Ψαλμ ριθ:105).

7. ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ή ενθάρρυνση στις δυσκολίες μας και στις θλίψεις έρχεται από αυτή την αστείρευτη πηγή (Ψαλμ ριθ:28, 50, 76, Ρωμ ιε:4).

8. ΧΑΡΑ σ' ένα κόσμο θλίψεων μπορούμε να την έχουμε μέσα από το Λόγο του Θεού (Ιω ιε:11).

9. ΕΥΛΟΓΙΕΣ σ' όσους δίνουν προσοχή στο να υπακούνε το Λόγο είναι ολοφάνερές μέσα στη Γραφή (Δευτ κη:1-8). Η επιτυχία, με τις προϋποθέσεις του Θεού θα είναι το μερίδιο όσων συνεχίζουν να μελετούν και να τηρούν τους κανόνες του (Ιησ Ναυή α:8).

Τρόποι Βιβλικής Διατροφής

Σωστή διαίτα του Λόγου μπορεί να γίνει σε πολλές μορφές. Όταν προσευχόμαστε στον Θεό ν' ανοίξει τα μάτια μας (Ψαλμ ριθ:18) και το Άγιο Πνεύμα είναι ο Θεϊκός δάσκαλός μας (Ιω ιδ:26) μπορούμε να "φάμε" τον άρτο του Θεού παίρνοντάς τον μέσα στο άδυτο του είναι μας. Ο πιστός που αυξάνει είναι εκείνος που εφαρμόζει τους κανόνες που ακολουθούν:

1. ΑΚΟΥΕΙ το Λόγο (Παρ κη:9, Ακ ιθ:48). Πριν από την εφεύρεση της τυπογραφίας και την εύκολη διάθεση των Βιβλίων οι περισσότεροι άνθρωποι μόνο στην ώρα της συνάθροισης μπορούσαν να ακούνε τις Γραφές. Θα πρέπει να καλλιεργήσουμε τη συνήθεια ν' ακούμε προσεκτικά όταν κηρύσσεται ο Λόγος του Θεού. Θα πρέπει να σκεφτόμαστε με προσοχή αυτό που ακούγεται. Μπορούμε να βελτιώσουμε το ποσοστό αφομοίωσής μας κρατώντας σημειώσεις κι ύστερα ελέγχοντας τι γράψαμε ή αλλιώς συζητώντας το περιεχόμενο των σημειώσεων με άλλους.

2. ΔΙΑΒΑΖΕΙ το Λόγο (Δευτ ιζ:19, Απ α:3). Προτιμότερη είναι η χρήση ενός συστηματικού πλάνου, παρά μια τυχαία επιλογή. Διαβάζετε τη Βίβλο με συγκεκριμένο ρυθμό, κάθε μέρα. Είναι μαζί ευλογία, προνόμιο και καθήκον να γνωρίζουμε τι περιέχει ολόκληρη η Βίβλος, παρά να γνωρίζουμε κομμάτι εδώ κι εκεί. Και η Παλαιά Διαθήκη και η Καινή θα πρέπει να γίνουν κτήμα μας.

3. ΜΕΛΕΤΑ το Λόγο (Πραξ ιζ:11, Παρ β:1-5). Είναι κάτι περισσότερο από το απλό διάβασμα μιας περικοπής. Σημαίνει να εμβαθύνεις σ' αυτό. Γράψτε σκέψεις κλειδιά. Ρωτήστε ή μοιραστείτε σκέψεις με άλλους. Ψάξτε για πράγματα που δε γνωρίζετε. Συγκεκριμένα, εφαρμόστε τα σε προσωπικό επίπεδο. Αν η βιβλική μελέτη προσανατολίζεται προς την "εφαρμογή", τότε καθίσταται αποτελεσματική.

4. ΑΠΟΣΤΗΘΙΖΕΙ το Λόγο (Δευτ ς:6-7, Ψαλμ λζ:31, Παρ ζ:1-3). Ο ασφαλέστερος τρόπος να κρύψουμε το Λόγο του Θεού στις καρδιές μας είναι να τον αποστηθίσουμε. Θα ξεχάσουμε όλα σχεδόν που ακούμε και τα περισσότερα απ' όσα διαβάζουμε, αλλά θα συγκρατήσουμε 100% απ' ό,τι αποστηθίζουμε αν κάνουμε συχνές επαναλήψεις. Ο Λόγος στο μνημονικό μας είναι ανεκτίμητος πλούτος όταν χρειαζόμαστε να θυμηθούμε ένα στίχο-κλειδί για καλό και προκοπή δική μας ή για να διακονίσουμε άλλους. Ο Κύριος Ιησούς μετέφερε από μνήμης στίχους στην αντιμετώπιση του πειρασμού (Μτ δ:1-11). Μικρές κάρτες με στίχους κλειδιά θα βοηθήσουν στην εύκολη αποστήθιση της Γραφής.

5. ΣΤΟΧΑΖΕΤΑΙ πάνω στο Λόγο (Ψαλμ ριθ:15, 23, 48, 78, 148, Φιλ δ:8). Να στοχάζεσαι θα πει να συλλογιέσαι, να αναπολείς και να συνομιλείς με τον εαυτό σου σιωπηλά ή έκφωνα. Είναι μια ώρα περισυλλογής πάνω σε μια αλήθεια ή κάποια διάσταση του προσώπου του Θεού. Έχει παρομοιαστεί με τον ήσυχο και αργό τρόπο με τον οποίο τα μηρυκαστικά αναμασούν την τροφή της. Στοχασμοί μπορούν να ακολουθήσουν την πρωινή μας μελέτη στην οποία νιώσαμε ότι κάποιος συγκεκριμένος στίχος έχει ιδιαίτερα μιλήσει στην καρδιά μας. Γράψτε τις σκέψεις σας. Μοιραστείτε αυτές τις σκέψεις με κάποιον άλλο.

Ο τρόπος μας, το πώς δηλαδή προσεγγίζουμε το Λόγο είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με την πνευματική ικανοποίηση που θα νιώσουμε. Ο αφοσιωμένος μελετητής του Λόγου δεσμεύεται ενώπιον του Κυρίου Ιησού Χριστού, όχι μόνο για τακτική μελέτη αλλά και για την εφαρμογή αυτού του Λόγου στην καθημερινή του ζωή. Αξίζει ακόμα τον κόπο να σημειώσουμε ότι η αύξηση στην πνευματική ζωή είναι συνδεδεμένη με τη σταθερή, προοδευτική και συστηματική εμμονή στη μελέτη του Λόγου του Θεού παρά με την περιστασιακή μελέτη, η οποία τις περισσότερες φορές είναι συνδεδεμένη με καταστάσεις ανάγκης. Θα πρέπει επίσης να κατανοήσουμε ότι η διαδικασία της αντίληψης και της αφομοίωσης του Λόγου είναι συνδεδεμένη με την κοινωνία του πιστού μελετητή με τον Θεό και όχι με μια μηχανική, ακαδημαϊκή, ως από καθέδρας κριτική του Λόγου του Θεού Μέθοδος Βιβλικής Μελέτης.

Δεν προτείνεται κάποιος συγκεκριμένος τρόπος μέσα στον ίδιο το Λόγο του Θεού. Παρ' όλα αυτά ο πιστός ο οποίος έχει μια δυναμική σχέση με το Λόγο, συνήθως έχει τα ακόλουθα:

MIAN ΩΡΑ ξεχωρισμένη σε καθημερινή βάση.
ENA ΜΕΡΟΣ για μελέτη, χωρίς περισπασμούς.
ENA ΣΧΕΔΙΟ ώστε να διαβάσει ολόκληρη τη Γραφή.
ENA ΣΤΟΧΟ προσωπικής συμμόρφωσης με τον Χριστό.

Υποταγή στον Χριστό, ζήλος να μάθουμε και τακτική μελέτη του Λόγου θα φέρουν στις περισσότερες περιπτώσεις αποτελέσματα. Είναι χρήσιμο να εφαρμόσουμε τις τρεις παρακάτω ερωτήσεις κάθε φορά που προσεγγίσουμε το Λόγο Του. Απαντήστε όπως θα διαβάζετε το κείμενο.

1. ΤΙ ΛΕΕΙ; Παρατηρείστε με προσοχή τα γεγονότα της περικοπής. Σημειώστε τους χαρακτήρες, λεπτομέρειες, ενέργειες και τη δογματική χροιά. Υπογραμμίστε σπουδαίες λέξεις πάνω στο κείμενο και κρατείστε σημειώσεις σε ξεχωριστό χαρτί. Μη βιάζεστε και συγκεντρωθείτε.

2. ΤΙ ΕΝΝΟΕΙ; Για να ερμηνεύσετε σωστά θα πρέπει να εννοείτε το νόημα αυτού που διαβάσατε. Εξακριβώστε ορισμούς λέξεων και αν έχετε αμφιβολία αναρωτηθείτε γιατί αυτό το επεισόδιο συμπεριλαμβάνεται στο Γραφικό κείμενο. Σημειώστε την εντύπωση που κάνουν μερικές πράξεις ή λέξεις. Ποια είναι η θέση του Θεού σ' αυτό; Ποιο δόγμα παρουσιάζεται; Ποια είναι η σπουδαιότητα αυτής της διδασκαλίας για τη ζωή των πιστών; Τι υπάρχει πριν απ' αυτό το τμήμα και τι έπεται; Αυτό ονομάζεται επισκόπηση του κειμένου, δηλαδή θεώρηση του συνόλου των περιστάσεων που πλαισιώνουν ένα γεγονός. Δε θέλουμε να εισάγουμε μια ιδέα η οποία θα είναι άσχετη με το πλαίσιο αυτό, δηλαδή ανεδαφική. Προσπαθείστε να μη μένετε υπερβολικά πάνω σε ό,τι δεν καταλαβαίνετε. Αν θέλετε, σημειώστε ερωτήσεις για μελλοντική μελέτη. Ύστερα βάλτε το κατά μέρος και συγκεντρωθείτε σε ό,τι πραγματικά καταλαβαίνετε.

3. ΠΩΣ ΘΑ ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΩ; Αυτή η ερώτηση έχει να κάνει με την εφαρμογή του Λόγου στην προσωπική ζωή ή στην προσωπική σας αντίληψη του Θεού. Η εφαρμογή είναι ο καρπός της μελέτης σας. Σας φέρνει αντιμέτωπους με το τι σκοπεύετε να κάνετε με όσα έχετε διαβάσει. Η Βιβλική μελέτη σκοπό έχει να μας αλλάξει, να μας συμμορφώσει με τον Χριστό και να μας φέρει σε μια πιο ολοκληρωμένη εκτίμηση του Θεού. Σκέτη πληροφόρηση χωρίς εφαρμογή αποτελεί απόκλιση από το σκοπό και το πνεύμα της Γραφής. Ψάξτε για υποσχέσεις, προειδοποιήσεις, εντολές, παραδείγματα, αμαρτήματα, ενθαρρυντικά λόγια ή αλήθειες σχετικά με το χαρακτήρα του Θεού. Ζητήστε μ' όλην σας την καρδιά από τον Θεό να σας μιλήσει, μέσα από το Λόγο Του ενώ θα μελετάτε. Περιμένετε τον Θεό αν είναι απαραίτητο και μην "πηγαινοέρχεστε" μέσα έξω από την παρουσία Του. Γράφετε κάθε μέρα τι μάθατε σ' ένα τετράδιο ή λατρευτικό ημερολόγιο για μελλοντική μελέτη και αναφορά. Χρησιμοποιήστε την προσωπική αντωνυμία "Εγώ" όταν γράφετε μια εφαρμογή. Χρησιμοποιήστε το ενεργητικό ρήμα για να δείξετε τι πρόκειται να κάνετε. Εγκαταλείψτε αδύναμες και απρόσωπες παρατηρήσεις σχετικά με τη Γραφή, από τη μελέτη σας. Μην είστε υπεκφυγείς. Ο Θεός έχει τη διάθεση να είναι ο Δάσκαλός σας, αν πράγματι θέλετε να μάθετε στα πόδια τα δικά Του.

Βιβλικά εγχειρίδια και βοηθήματα

Σήμερα υπάρχουν πολλά περισσότερα βοηθήματα από κάθε άλλη εποχή στην ιστορία. Η Βίβλος μόνη της είναι αρκετή, όταν το Πνεύμα είναι ο οδηγός μας, αλλά μπορούμε να επωφεληθούμε από βοηθήματα μελέτης. Να μερικά σύντομα λόγια για λίγα από αυτά.

1. ΒΑΣΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ. Επιδίωξε να καθορίσεις με προσοχή εκείνο που η Βίβλος διδάσκει, χρησιμοποιώντας λέξεις που κατανοείς. Για την Ελληνική γλώσσα πολλοί μελετητές ακόμα προτιμούν την μετάφραση του Ν. Βάμβα. Είναι αλήθεια πως η μετάφραση αυτή διευκόλυνε και βοήθησε ήδη δυο γενιές πιστών. Θα πρέπει όμως να σημειωθεί ότι αφενός μεν η μετάφραση αυτή έγινε από το αρχαίο κείμενο στην καθαρεύουσα γλώσσα, αφ' ετέρου παρουσιάζει ορισμένες μικρές αποκλίσεις από το κριτικό κείμενο. Προτιμότερη και ασφαλέστερη, για το σοβαρό μελετητή, είναι η χρήση του κριτικού κειμένου, γνωστού ως *Novum Testamentum Graece* (Nestle-Aland), το οποίο είναι γραμμένο στην κοινή

Ελληνική διάλεκτο, που αποτελούσε την καθομιλουμένη γλώσσα στους χρόνους της Καινής Διαθήκης. Η χρήση όμως του κριτικού κειμένου δεν είναι πάντοτε δυνατή, επειδή πολλοί μελετητές δεν έχουν γνώση της αρχαίας γλώσσας.

Μια άλλη εξαιρετική μεταφραστική προσπάθεια έφερε στο φως την μετάφραση του Β. Βέλλα, γνωστή σε πολλούς ως "μετάφραση των Τεσσάρων". Δυστυχώς όμως, η μετάφραση αυτή καλύπτει μονάχα την Καινή Διαθήκη. Η πιο σύγχρονη μεταφραστική προσπάθεια είναι η πρόσφατη μετάφραση στη δημοτική γλώσσα, γνωστή ως "μετάφραση των Έξη". Καλύπτει ολόκληρη την Αγία Γραφή κι ακολουθεί μια μεταφραστική μεθοδολογία, την "εννοιολογική αντιστοιχία". Η Γραφή αυτή, ενώ είναι πολύ καλή, δεν ενδύκνεται για σοβαρή και σε βάθος μελέτη, επειδή η μεταφραστική μεθοδολογία που χρησιμοποιήθηκε δεν διευκολύνει πάντοτε λεξιλογικές μελέτες. Άλλοι, προτιμούν γραφές που ανήκουν στην κατηγορία των λεγόμενων "καταλεξικών" μεταφράσεων, εκείνων δηλαδή που αποδίδουν τα νοήματα του κειμένου μένοντας σε απλές και κατά λέξη μεταφορές λέξεων και όχι εννοιών. Οι μεταφράσεις όμως αυτές παρά το ότι μπορεί από πρώτη ματιά να φαίνονται πιστές στο κείμενο, είναι δυνατόν άλλες φορές να διαστρεβλώνουν το βιβλικό νόημα και τις περισσότερες φορές να καθιστούν τη μελέτη της Γραφής εξαιρετικά επίπονη. Για τον καινούριο στην πίστη, που δεν έχει τα κατάλληλα εφόδια για μελέτη από το κείμενο, ενδύκνεται η μετάφραση των "Τεσσάρων", Β. Βέλλα.

2. ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ. Υπάρχουν κι άλλες Γραφές οι οποίες δεν είναι πιστές μεταφράσεις, αλλά παραφράσεις. Ο Λόγος Ζωντανός ανήκει στην κατηγορία αυτή. Η μελέτη μιας καλής μετάφρασης και η αναφορά μας σε παραφράσεις ή άλλες μεταφράσεις για σύγκριση όταν μελετάμε βοηθάει στην καλύτερη κατανόηση του περιεχομένου.

3. ΤΑΜΕΙΟ. Αυτό είναι ένα αλφαβητικό ευρετήριο λέξεων της Βίβλου το οποίο βοηθάει να εντοπίζεις περικοπές και παραπομπές πάνω σε οποιοδήποτε θέμα μελέτας. Υπάρχουν Ταμεία γνωστά και ως Concordances στηριγμένα στο κριτικό κείμενο, αλλά και στη μετάφραση του Ν. Βάμβα. Το Ταμείο του Κωνσταντινίδη είναι αρκετά εύχρηστο, όπως και το γνωστό ως LaCle.

4. ΛΕΞΙΚΑ. Ένα κοινό λεξικό βοηθά ν' αποκτήσεις βαθύτερη αντίληψη των άγνωστων ή και λέξεων "κλειδιά" μέσα απ' το κείμενο. Βιβλικά λεξικά όπως το "Νέο Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό της Αγία Γραφής", του Γ. Ζ. Κωνσταντινίδη και η τετράτομη "Βιβλική Εγκυκλοπαιδεία" του Μ.Δ. Αγγελάτου, αποτελούν χρήσιμα βοηθήματα για μελέτες πλαισίου και επεξηγήσεις τοπωνυμίων, βιβλικών ονομάτων, εισαγωγές βιβλίων και διάφορες ιστορικής φύσης λεπτομέρειες.

Έτσι λοιπόν, με μια καλή εύχρηστη μετάφραση της Βίβλου και λίγα απλά βοηθήματα μελέτης μπορεί κάποιος να ξεκινήσει μια συστηματική και σε βάθος μελέτη του θεόπνευστου Λόγου. Όταν αγοράζει κανείς οποιοδήποτε βοηθητικό υλικό για βιβλική μελέτη, θα πρέπει να είναι πολύ προσεκτικός και ν' αποφεύγει βιβλία που προέρχονται από αιρετικούς κύκλους και βιβλία γραμμένα από φιλελεύθερους ή αρνητικά κριτικούς απέναντι στη Βίβλο συγγραφείς. Ζήτησε τη συμβουλή και την οδηγία κάποιων έμπειρων αδελφών εάν βρίσκεσαι σε απορία αναφορικά με το τι βιβλίο θα πρέπει να συμβουλευθείς.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Σε ποιο στάδιο αντιληπτικής ικανότητας του Λόγου του Θεού θα 'θελες να βρίσκεσαι σ' ένα χρόνο, πέντε ή δέκα χρόνια από τώρα; Θες να παραμείνεις νήπιος, έφηβος ή να φτάσεις στο πνευματικό επίπεδο του πατέρα; Θα είσαι ικανός να τρως τη στερεά τροφή του Λόγου, ή θα πίνεις ακόμα γάλα (Α Κορ γ:1-3);

"Διότι πας ο μετέχων γάλακτος είναι άπειρος του λόγου της δικαιοσύνης επειδή είναι νήπιος. Των τελείων όμως είναι η στερεά τροφή, οίτινες δια την έξιν έχουσι τα αισθητήρια γεγυμνασμένα εις το να διακρίνωσι το καλόν και το κακόν" (Εβρ ε:12-14).

Η επιλογή είναι στο χέρι μας. Αν είμαστε νέοι στην πίστη ή ανώριμοι, ας "επιποθήσουμε το άδολο γάλα του Λόγου" ώστε να μπορέσουμε να αυξηθούμε εν Κυρίω (Α Πε β:2). Αν είμαστε περισσότερο ώριμοι στο Λόγο ας συνεχίσουμε με τη "στερεά τροφή", ακονίζοντας τα πνευματικά μας αισθητήρια για διάκριση.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 9

ΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ

Κάθε πρωινό αυτή τη βδομάδα θα κάνουμε ασκήσεις λατρείας, χρησιμοποιώντας περικοπές, που σχετίζονται με διαφορετικές όψεις του Λόγου του Θεού. Έτσι θα προετοιμαστούμε για συζήτηση πάνω στο "ΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ" και θα ενισχύσουμε το τελευταίο μάθημα "Συνάντηση με τον Θεό". Η ακόλουθη σειρά προτείνεται για να βοηθηθούμε στην προετοιμασία μας.

1. Προσευχήσου για φώτιση από το Πνεύμα του Θεού.
2. Διάβασε το κείμενο πολλές φορές.
3. Δώσε σε κάθε εδάφιο ένα σύντομο τίτλο. Γράψε μια μικρή περίληψη του κεντρικού σημείου. Δώσε την προσωπική σου εφαρμογή.
4. Μετά τη συμπλήρωση της λατρευτικής σου ώρας κάθε μέρα απάντησε στις ερωτήσεις στο πίσω μέρος αυτού του οδηγού μελέτης όσες αφορούν τη συγκεκριμένη περικοπή.

Καθημερινό πρόγραμμα

Μέρα 1 - Ψαλμός ιθ:7-11
Μέρα 2 - Δευτερονόμιο ια:18-21
Μέρα 3 - Β' Τιμόθεον β:14-19
Μέρα 4 - Ψαλμός ριθ:9-16
Μέρα 5 - Ψαλμός α
Μέρα 6 - Ιακώβου α:22-25
Μέρα 7 - Επανάληψη

Δείγμα εργασίας

Περικοπή: Γαλάτας
α:11-17 _____ Ημερομηνία: _____

Τίτλος: "όχι σύμφωνα με τον Άνθρωπο
(στιχ.11) _____

Περίληψη: Ο Παύλος μοιράζεται πώς δέχτηκε το Ευαγγέλιο απ' ευθείας από τον Θεό και όχι από "σάρκα και αίμα". _____

Θα μελετώ τις σημειώσεις των ανθρώπων (σχόλια, κ.λ.π.), μόνο μετά από την ολοκλήρωση της δικής μου μελέτης του Λόγου σου.

1. Μέρα 1-Ψαλμός ιθ:7-11. Τι σου λένε τα διαφορετικά ονόματα για το Λόγο του Θεού; Ποια χαρακτηριστικά του Λόγου αναφέρονται; Ποια επίδραση μπορεί να έχει ο Λόγος στη δική σου τη ζωή;
2. Μέρα 2-Δευτερονόμιο ια:18-21. Ποιοι διαφορετικοί τομείς της ζωής υπονοούνται με τις λέξεις "καρδιά", "χέρι", "μέτωπα", "παραστάτες", "πύλες"; Από αυτή την περικοπή, πώς μπορεί ν' αφομοιωθεί καλύτερα ο Λόγος;
3. Μέρα 3-B' Τιμόθεον β:14-19. Ποιο πρόβλημα παρουσιάζεται στους στίχους 14, 16, 17, 18; Ποια είναι η λύση στο στίχο 15; Κατάγραψε τέσσερις λόγους για τους οποίους αξίζει να είσαι σπουδαστής του Λόγου του Θεού.
4. Μέρα 4-Ψαλμός ριθ:9-16. Ποια συμπεριφορά και ποιες πράξεις εκθέτει ο Ψαλμωδός; Πώς "κρύβει" κανείς το Λόγο μέσα στην καρδιά του;
5. Μέρα 5-Ψαλμός α. Περιγράψε τον "μακάριο άνθρωπο" αυτού του Ψαλμού. Γιατί είναι επιτυχημένος; Τι θα πρέπει ν' αποφεύγει;
6. Μέρα 6-Ιακώβου α:22-25. Με ποιο τρόπο είναι ο Λόγος σαν καθρέφτης; Ποια δραστηριότητα απαιτείται; Ποια είναι η σχέση μεταξύ υπακοής και πνευματικής αυταπάτης;
7. Μέρα 7-ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ. Τι έμαθες για τη σπουδαιότητα του Λόγου του Θεού στη ζωή σου; Τι θ' αλλάξεις από τη συμπεριφορά και τις πράξεις σου σαν αποτέλεσμα αυτής της μελέτης;

Περικοπή: _____ Ημερομηνία: _____

Τίτλος: _____

Περίληψη: _____

_____

Εφαρμογή: _____

_____

_____

Περικοπή: _____ Ημερομηνία: _____

Τίτλος: _____

Περίληψη: _____

_____

Εφαρμογή: _____

_____

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 10

"ΔΙΔΑΞΕ ΜΑΣ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΩΜΕΘΑ"

Όσοι πνίγονται, είναι κοντά στο θάνατο, σε κίνδυνο ή σε θλίψη, σπάνια έχουν δυσκολία να φωνάξουν για βοήθεια στον Θεό. Είναι τόσο φυσικό όσο η αναπνοή. Ούτε φαίνεται να είναι μια τάση για μηχανικές επαναλήψεις ή τυπικές προσευχές παπαγαλίστικα αρθρωμένες. Κάτω από αυτές τις συνθήκες η προσευχή δεν είναι ένα βαρετό καθήκον επιπόλαια γενομένο για ν' ανακουφίσει τη συνείδηση. Απλά είναι μια απελπισμένη κραυγή στον Θεό, που γεννιέται από ένα φορτίο στα βάθη μας, μιας προσωπικής ανάγκης που μόνον Αυτός μπορεί να ικανοποιήσει. "Ω Θεέ, βοήθησέ με σε παρακαλώ!" είναι η κραυγή όσων δεν έχουν άλλα περιθώρια να είναι απασχολημένοι, αυτάρκεις, τόσο ολιγόπιστοι, ώστε να προσευχηθούν. Δε γυρεύουν κανέναν να τους μάθει πώς θα πρέπει να προσεύχονται. Απλά προσεύχονται. Οι Χριστιανοί συχνά ομολογούν, ότι η ζωή της προσευχής τους είναι το πιο αδύνατο σημείο της καθημερινής πνευματικής τους ζωής. Παραδέχονται, ότι η επιτυχία στο πνευματικό έργο εξαρτάται από την προσευχή και η αποτυχία συνδέεται με την έλλειψη της προσευχής. Αν και όλοι σχεδόν προσεύχονται, λίγοι είναι οι άνθρωποι προσευχής.

Η Σχολή Προσευχής του Κυρίου

Οι μαθητές ένιωθαν αυτή την ανάγκη για τους εαυτούς τους. "Κύριε, διδάξε μας να προσευχώμεθα", είπαν, "όπως ο Ιωάννης διδάξε τους μαθητές του" (Λκ ια:1). Τον παρακάλεσαν όταν Τον είδαν να προσεύχεται-Αυτόν, Τον Άνθρωπο της προσευχής. Γνώριζαν πόσο εξαρτημένος ήταν από την προσευχή μέρα με τη μέρα. ηκωνόταν πολύ πρωί, στον όρθρο, να αναζητήσει το πρόσωπο του Πατέρα Του (Μκ α:35). Πολλές φορές προσευχόταν όλη νύχτα (Λκ ς:16). Προσευχόταν για την πνευματική προκοπή και αύξηση των μαθητών Του αλλά και για τους άλλους (Ιω ιζ). Δεν ήταν ενέργεια επείγουσας ανάγκης η προσευχή, αλλά τρόπος ζωής. Ήθελε να προσεύχονται και είχε πει, ότι έπρεπε να το κάνουν χωρίς ν' αποκάμνουν ή να εγκαταλείπουν (Λκ ιη:1). Το σχολείο της προσευχής είχε κάθε μέρα στο πρόγραμμα παράδειγμα και εφαρμογή. "Αιτείτε και θέλει σας δοθεί, ζητείτε και θέλετε ευρεί, κρούετε και θέλει σας ανοιχθή" (Μτ ζ:7). Η δύναμη της εκκλησίας εκφράζεται με την έννοια της συνεχούς δράσης με αυξανόμενη ένταση. Ζητάτε, αλλά και συνεχίστε να ζητάτε, ψάξτε, αλλά και συνέχεια να ψάχνετε. Κρούετε αλλά και συνεχίστε να κρούετε. Πλαισίωσε αυτή τη διδασκαλία με μια ιστορία ενός φίλου σε ανάγκη, ο οποίος επίμονα χτυπούσε μια πόρτα τα μεσάνυχτα (Λκ ια:5-9).

Ο Θεός από πάντα καλούσε τους πιστούς να Τον επικαλούνται ελεύθερα (Ιερ λγ:3). Ο Κύριος Ιησούς το διεύρυνε και το εντόπισε δένοντάς το με το πρόσωπο το Δικό Του. "Εάν μείνετε εν εμοί και οι λόγοι μου εν υμίν, θέλετε ζητεί ό,τι αν θέλητε και θέλει γίνει εις εσάς" (Ιω ιε:7). "Αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι όσα αν αιτήσετε παρά του Πατρός εν τω ονόματί μου, θέλει σας δώσει...αιτείτε και θέλετε λαμβάνει για να είναι η χαρά σας πλήρης" (Ιω ις:23-24). Η πρόσκληση ακούγεται σαν απίστευτη, αλλά ο Θεός δεν μπορεί να ψεύδεται (Τιτ α:2). Το να αμφισβητούμε ό,τι Αυτός λέει είναι σαν να Τον

βγάζουμε ψεύτη (Α Ιω ε:10). Ο Θεός είναι αλήθεια και κάθε άνθρωπος είναι ψεύστης (Ρωμ γ:4). Ο R.A Torrey έγραψε: "Το να προσεύχεσαι είναι σαν να πηγαίνεις στην τράπεζα...αυτή που έχει το μεγαλύτερο κεφάλαιο απ' όλες τις τράπεζες του κόσμου όλου, είναι η Τράπεζα του Ουρανού".(1)

(1). "Η δύναμη της προσευχής" (Ν. Υόρκη: Fleming H. Revell@1, 1924), σελ. 69. Χρησιμοποιήθηκε κατόπιν αδείας.

Συνομιλώντας με τον Θεό

Τι είναι προσευχή; Να μερικές δημοφιλείς αλλά άστοχες απόψεις. Πολλοί θεωρούν την προσευχή σαν μια ψυχολογική δραστηριότητα. Κάποια ιατρικά κέντρα έχουν επισημάνει την αποτελεσματικότητα της προσευχής πάνω σε θεραπείες συναισθηματικής φύσης σε ασθενείς οι οποίοι βρίσκονται στο στάδιο της ανάρρωσης, στο τέλος της ασθένειάς τους για την θεραπεία μερικών ασθενειών ακόμα την επιτάχυνση του χρόνου της ανάρρωσης. Την θεωρούν πολύ αποτελεσματική ψυχοσωματικά για τον οργανισμό. Άλλοι βλέπουν την προσευχή σαν ένα συναισθηματικό δεκανίκι. Θα πουν: "εάν νομίζεις ότι σε βοηθάει, πολύ ωραία!" Μερικοί κατατάσσουν την προσευχή στη δυσειδαιμονία. Λίγο γνωρίζουν το Θεό της Βίβλου. Γι' αυτούς η προσευχή είναι σαν τα "μάγια"-το ίδιο αποτέλεσμα φέρνει, αν χρησιμοποιείται από τον τσαρλατάνο γιατρό, τον ιερέα, ή τον θρησκόληπτο. Άλλοι μιλάνε στον Θεό μάλλον, παρά με τον Θεό. Έτσι, μερικοί "λένε τις προσευχές τους" σχεδόν σαν μια άσκηση ρουτίνας. Καμιά από αυτές τις απόψεις δεν έγκειται σε μια αντίληψη επικοινωνίας με τον ζωντανό Θεό, σε αληθινό και λογικό επίπεδο για να εννοήσουμε για την απελευθέρωση της δύναμής Του. Αυτές οι θεωρίες δεν αναγνωρίζουν τον Θεό σαν τον Μοναδικό που ακούει, επεμβαίνει και ενεργεί ως αποτέλεσμα της προσευχής.

Η προσευχή είναι μια απ' ευθείας συνομιλία με τον Θεό βασισμένη πάνω στην αποκάλυψη του εαυτού Του, μέσα στη Γραφή με πνευματικές αρχές και νόμους, ρυθμίζοντας το πλησίασμά μας και την απάντησή Του. Είναι ένα ανέβασμα της ψυχής προς τον Θεό, η προσευχή (Ψαλμ κε:1). Μια κραυγαλέα φωνή από τα τρίςβαθά μας (Εξ β:23, Ψαλμ ε:2, ιη:6). Ο Cameron Thomson έχει γράψει: "Η προσευχή είναι η αναγνώριση της ανημπόριας μας ή όπως και των άλλων, στο όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού, μπροστά στα στοργικά βλέμματα ενός Πατέρα, ο οποίος νοιάζεται και απαντά. Η προσευχή είναι η ανάσα και το λαχάνισμα ενός πνεύματος που ακολουθεί τον Θεό. Είναι περισσότερο ν' αδράξουμε το θέλημα του Θεού παρά να ξεπεράσουμε την απροθυμία Του"(2). Η προσευχή έχει ονομαστεί: " Το κλειδί που ξεκλειδώνει το θησαυροφυλάκιο του Θεού". Δεν είναι ζήτημα ενημέρωσής Του με τις ανάγκες μας, διότι ήδη τις γνωρίζει προτού τις αρθρώσουμε (Μτ ς:8, Λκ ιβ:30). Δεν είναι θέμα αλλαγής των αιώνιων σκοπών Του, αλλά είναι ζήτημα προσευχής εναρμονισμένης με αυτούς τους σκοπούς. Εκείνος διαλέγει να εργαστεί μέσα από τις προσευχές μας ακριβώς όπως επιλέγει να εργαστεί μέσα από την πίστη μας. Στην πραγματικότητα της γνήσιας πίστης! Είναι τελείως παράδοξα τα μέσα με τα οποία μας επιτρέπεται να πιάσουμε σφιχτά τον Θεό (Ησ ξδ:7). Μερικές φορές έχουμε την τάση να σκεφτόμαστε ότι η προσευχή είναι μόνον αιτήσεις. Ωστόσο τα όριά της δεν είναι τόσο στενά. Τι θα μπορούσε μια συνομιλία ή κοινωνία να περιλαμβάνει αποκλειστικά και μόνο σε παρακλήσεις; Να οι σπουδαιότερες πλευρές της προσευχής:

1. ΛΑΤΡΕΙΑ. "Εισέλθετε... εις τας πύλας αυτού εν δοξολογία" μας λέει ο Ψαλμός ρ:4. Ποιος καλύτερος τρόπος υπάρχει για να έρθει κανείς στην παρουσία του Θεού; "Αινείτε τον Κύριο" ή το ισοδύναμό του Εβραϊκό @Baλληλουία@A είναι μια χαρακτηριστική φράση των Ψαλμών. Ο Ιησούς διδάξε στη Σαμαρείτισσα, ότι ο Θεός ζητά λατρευτές (Ιω δ:23). Η λατρεία αφορά το τι είναι ο Θεός ο Ίδιος, όχι το τι κάνει για μας, μία διαφορά που οι περισσότεροι πιστοί την αγνοούν. Έχει να κάνει με το τι δίνουμε στον Θεό πιο πολύ, παρά με το τι παίρνουμε απ' Αυτόν (Ψαλμ 96:8). Η Μαρία έψαλλε: "Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριο" (Λκ α:46). Το "μεγαλύνειν" σημαίνει να το μεγαλοποιώ, να μιλάω περήφανα γι αυτό (Ψαλμ λδ:3). Μελέτησε τις προσφορές Του για να δώσεις ουσία στη δοξαστική προσευχή σου.

2. ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ. Το συμπλήρωμα τη δοξολογίας όταν μπαίνουμε στην παρουσία του Θεού είναι η ευχαριστία (Ψαλμ ρ:4, 95:2). Παρ' όλες τις πολλές ευλογίες του Κυρίου ο άπιστος κόσμος ζει μέσα σε μια κατάσταση αγνωμοσύνης (Ρωμ α:21). Ο Ιησούς θεράπευσε δέκα λεπρούς με μιας, ο ένας όμως ευχαρίστησε. Και Εκείνος αναρωτήθηκε: "Δεν καθαρίστησαν οι δέκα; Οι δε εννέα που είναι; (Λκ ιζ:17). Θα πρέπει να ξαναθυμηθούμε τις πολλές ευλογίες στη ζωή μας, όταν ερχόμαστε στον Κύριο και να "τις ονομάσουμε μια-μια". Υπάρχουν σωματικές ευλογίες υγείας και καθημερινές ανάγκες, καθώς και πνευματικές ευλογίες από τον Κύριο και μέσα στην κοινωνία των δικών Του. Υπάρχουν και δυσκολίες, που όμως ο Θεός τις εργάζεται για το καλό μας (Ρωμ η:28). "Κατά πάντα ευχαριστήτε" (Α Θεσ ε:18, σύγκρινε με Εφ ε:20). Η ευχαριστία προετοιμάζει το δρόμο για παραπάνω ευλογίες.

3. ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ. Ο Θεός μας είναι ένας Άγιος Θεός και ο,τιδήποτε βεβηλώνει τις σκέψεις ή τις ενέργειές μας είναι εμπόδιο για την ελεύθερη κοινωνία και επίσης για τις απαντήσεις στις προσευχές μας (Ψαλμ ξς:18). Αυτές οι αμαρτίες θα πρέπει να εξομολογηθούν και θα ξεχαστούν (Παρ κη:13). Θα πρέπει να είμαστε ειλικρινείς με τον Θεό σχετικά με την αδυναμία μας να κάνουμε αυτό που θα έπρεπε να είχαμε κάνει, όπως το ίδιο ειλικρινείς με τις αμαρτωλές μας σκέψεις ή πράξεις. Ο ψαλμωδός ικέτευε: "Δοκίμασόν με Θεέ και γνώρισον την καρδίαν μου " (Ψαλμ ριθ:23). Οφείλουμε να έχουμε καθαρές καρδιές για να περπατήσουμε μαζί με το Μόνον Άγιο Θεό. Όσο πιο κοντά είμαστε στο Θεό, τόσο αυξάνεται η συναίσθηση και αντίληψη της αμαρτωλότητάς μας (Ησ ς:5). Όταν έχετε ειλικρινά εξομολογηθεί τις αμαρτίες σας και τις αποτυχίες σας, δεχτείτε τη συγχώρεση που δίνει Αυτός (Α Ιω α:9).

4. ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ. Το ενδιαφέρον για τους άλλους και η πεποίθηση ότι η προσευχή αλλάζει τα πράγματα θα μας οδηγήσει στον Θεό με προσευχή. Η μεσολάβηση έχει αποκαλεστεί: "προσευχή με ονόματα επάνω". Ο Μωυσής ήταν μεγαλειώδης μεσολαβητής στον Θεό. Έχουμε πολύ καθαρή την εντύπωση στο νου μας, ότι οι προσευχές του Μωυσή ήταν εκείνες που συνέβαλαν στη λύτρωση από την οργή του Θεού, της αδερφής του Μύριαμ και του έθνους του Ισραήλ (Αριθμ ιβ:1-13, Εξ λβ:7-14). Ο Κύριός μας ο Ιησούς ο Ίδιος συνεχίζει καθημερινά να μεσιτεύει για μας στο πλευρό του Πατέρα (Εβρ ζ:25). Οι επιστολές της Καινής Διαθήκης είναι γεμάτες από μεσολαβητικές προσευχές για εκκλησίες και άτομα. Ένθερμοι μεσολαβητές έχουν καταλόγους προσευχής τους οποίους φέρνουν συστηματικά ενώπιον του Κυρίου. Τα πλήθη των απίστων ανθρώπων γύρω μας, η αρρώστεια και ο πόνος χρειάζονται τις προσευχές μας. Θα πρέπει

5. ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ. Καθημερινές ανάγκες θα πρέπει να φέρνουμε ενώπιον του Κυρίου (Mt 9:11), αλλά δε θα πρέπει να μεριμνούμε με ανησυχία γι αυτές (Mt 9:25-34). Πνευματικές υποθέσεις, όπως το να ζητάμε κατανόηση του Λόγου Του, είναι κάτι σοβαρό (Ψαλμ ριθ:34) ή το να γυρεύουμε την απελευθέρωση από την αδικία και την καταπίεση από άλλους ανθρώπους (Ψαλμ ριθ:133-134). Έχουμε άμεση ανάγκη στο δρόμο του καθημερινού καθήκοντος και σε σοβαρές αποφάσεις. Εκείνος ο οποίος γνωρίζει πότε πέφτει ένα πουλάκι στη γη και αριθμεί τις τρίχες του κεφαλιού μας δεν υποτιμά κανένα θέμα για προσευχή (Mt 1:29-31).

Προϋποθέσεις για την προσευχή

Η προσευχή θα πρέπει να είναι εναρμονισμένη με την αλήθεια, τις αρχές, τους όρους ή κανόνες της προσευχής. Θα τα βρούμε όλα στη Γραφή και ίσως να διαφέρουν απ' αυτά που φαναστήκαμε ή και μάθαμε από την παιδική μας ηλικία. Όταν προσευχόμαστε σύμφωνα με την αλήθεια του Θεού, μπορούμε με εμπιστοσύνη να αναμένουμε την απάντηση του Θεού. Είναι καλό να θυμώμαστε, ότι η προσευχή είναι ένα προνόμιο δοσμένο από τον Θεό. Δεν είναι δικαίωμα. Ο Θεός δέχεται το ταπεινό και συντετριμμένο πνεύμα, όχι το απαιτητικό και ζητιανιάρικο πνεύμα (Hσ ξς:2, Ψαλμ να:17). Περηφάνεια ή αλαζονεία σε οποιαδήποτε μορφή προσβάλλει τον Θεό (Α Σαμ β:3, ιε:23). Ας δούμε τους τρόπους μέσα από τους οποίους η προσευχή είναι το ευλογημένο μας προνόμιο.

1. ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Οι πιστοί είναι παιδιά του Θεού δια πίστεως στον Ιησού Χριστό και με κανέναν άλλο τρόπο (Γαλ γ:26). Όλα τα παιδιά του Θεού είναι σφραγισμένα με το Άγιο Πνεύμα. Όλοι οι μη σωσμένοι είναι "υιοί απειθείας" και "τέκνα οργής" (Εφ β:1-3). Μπορούμε να "εισερχώμεθα εις τα Άγια των Αγίων μετά παρρησίας" αλλά μόνο μέσα από το αίμα του Ιησού (Εβρ ι:19). Αυτό δεν αποτελεί δικαίωμα του κάθε ανθρώπου. Ο Ιησούς, είπε ότι δεν είναι σωστό να δίνουμε ψωμί των παιδιών στους "ξένους" (Mt ιε:26, Μκ ζ:27). Η προσευχή θα πρέπει να γίνεται στο όνομα του Ιησού (Iw ιδ:13-14, ιε:16, ις:23-26). Κανείς δεν μπορεί να έλθει στον Θεό παρά μόνο μέσα από Αυτόν (Iw ιδ:6). Ο Θεός δοξάζεται "εν τω Υιώ Αυτού". Αυτό δεν αναιρεί το δικαίωμά του Θεού ν' απαντήσει σε όποιον άνθρωπο εάν Εκείνος το διαλέξει, αλλά το δικαίωμα αφορά τον Θεό-όχι τον άνθρωπο. Στο όνομα του Χριστού δεν είναι κάποια μαγική φράση κολλημένη στο τέλος μιας προσευχής. Δείχνει μάλλον πάνω σε ποια βάση Τον πλησιάζουμε, ότι φέρνουμε ενώπιόν Του αυτό το οποίο είναι σύμφωνο με το χαρακτήρα και τις επιθυμίες Του, όσο τουλάχιστον είμαστε σε θέση να το προσδιορίζουμε. Το να προσευχόμαστε στο όνομα του Χριστού σε ιδανική περίπτωση, είναι να καλούμε το Πνεύμα του Χριστού να ελέγχει όλη μας την προσευχή στον Θεό. Ας "εισέλθουμε" με παρρησία λοιπόν!(Εφ γ:12)

2. ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ. Όταν κάποιος έρχεται στον Θεό με προσευχή, αφού πρώτα έχει δοκιμάσει τα πάντα και απέτυχε, αυτός είναι άνθρωπος με λίγη πίστη στον Θεό. Αυτός ο οποίος προσεύχεται έχοντας αμφιβολίες για την πιστότητα των υποσχέσεων του Θεού την προσευχή, Τον ντροπιάζει. Ονομάζεται "δύγνωμος" άνθρωπος. "Διότι ας μη νομίζει ο άνθρωπος εκείνος ότι θέλει

λάβει τι παρά του Κυρίου" (Ιακ α:7). Ο Κύριος επιτίμησε τους ολιγόπιστους μαθητές οι οποίοι απέτυχαν να οικειοποιηθούν τη δύναμή Του (Μτ ιζ:17, Λκ θ:41). Η αμφιβολία βραχυκυκλώνει τα θαυμαστά έργα του Θεού (Μτ ιγ:58). Αν η πίστη έστω μικρή σαν "κόκκο σινάπεως" είναι τοποθετημένη στη σωστή βάση, στον Θεό και το Λόγο Του, είναι πίστη που μετακινεί βουνά (Μτ ιζ:20). Ο Κύριος θα ρωτήσει αρκετές φορές τους ανθρώπους αν πιστεύουν ότι θα μπορούσε να κάνει πράγματι αυτό που του ζητούσαν. Όταν έλεγαν "ναι" Εκείνος απαντούσε; "Σύμφωνα με την πίστη σου ας γίνει σε σένα" και οι πιστεύοντες έβλεπαν το αποτέλεσμα (Μτ θ:28-30). "Τα πάντα είναι δυνατά σ' αυτόν που πιστεύει". Είχε πει σ' έναν πατέρα που παρακαλούσε και ζητούσε να γιατρέψει ένα παιδί. Ο πατέρας ανταπάντησε: "Κύριε πιστεύω, βοήθησέ με στην απιστία μου" (Μκ θ:23-24). Ο Ιησούς θεράπευσε το παιδί καθώς και απάντησε στην προσευχή του ανθρώπου εκείνου. Ο εκατόνταρχος λίγα ήξερε για την προσευχή, αλλά η πίστη του ήταν στο σωστό πρόσωπο (Λκ ζ:2-10). Είναι αδύνατον, όχι δύσκολο, να ευαρεστήσει κάποιος τον Θεό, χωρίς πίστη (Εβρ ια:6). Στ' αλήθεια, περιμένεις απάντηση; Αν όχι, μην μπεις στον κόπο να ζητήσεις. Ας "εισέλθουμε" έχοντας πεποίθηση, μέσα από προσευχή πίστης (Ιακ ε:15).

3. ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗΣ. Το αγαθό και τέλειο θέλημα του Θεού ευλογεί όσους δίνουν τα σώματά τους σ' Αυτόν (Ρωμ ιβ:1-2). Εάν δεχόμαστε το θέλημά Του προκαταβολικά, τότε μπορούμε να προσευχώμαστε σύμφωνα μ' αυτό (Α Ιω ε:14-15). Πώς μπορούμε να γνωρίζουμε το θέλημά Του για ζητήματα στα οποία δεν αναφέρεται η Γραφή; Το θέλημα του Θεού αποκαλύπτεται στις ξεκάθαρες υποσχέσεις των Γραφών τις οποίες μπορούμε να διεκδικήσουμε, στις αρχές τις οποίες μπορούμε να ακολουθήσουμε, στις εντολές τις οποίες μπορούμε να υπακούσουμε και στις προειδοποιήσεις τις οποίες μπορούμε να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας. Όταν ζητάμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού δε θα είμαστε εγωιστικοί και δε θα ζητούμε κακό (Ιω δ:3). Κι όσο για προσευχές για κείνους που δε γνωρίζουν τον Κύριο; Μπορούμε να ζητήσουμε ο χαμένος να γνωρίσει τον Χριστό γιατί Εκείνος θέλει όλοι να σωθούν (Β Πε γ:9, Α Τιμ β:4). Συνδέονται πολύ στενά οι προσευχές των πιστών και η σωτηρία του χαμένου. Εκλιπαρούν τον Θεό για δικό τους λογαριασμό. Και οι προσευχές για τους αρρώστους; Μπορούμε να έχουμε πεποίθηση ότι Εκείνος θα τους θεραπεύσει όλους εάν προσευχώμαστε; Μερικά αγαπητά παιδιά του Θεού είναι πεπεισμένα ότι θα το κάνει. Θα πρέπει όμως να λάβουμε υπόψη μας την εμπειρία του Παύλου (Β Κορ ιβ:8-9), του Τρόφιμου (Β Τιμ δ:20), του Επαφρόδιτου (Φιλ β:25-30), του Τιμόθεου (Α Τιμ ε:23) και άλλων, όλων εκείνων τους οποίους κάποια ασθένεια ακολουθούσε το περπάτημά τους με τον Θεό. Εάν η αποκατάσταση της υγείας ήταν δικαίωμα κάθε παιδιού του Θεού, δε θα πέθαινε κανένα από αρρώστια. Ο Χριστός γιάτρεψε πολλούς όπως και οι απόστολοι. Πλήθη θεραπεύτηκαν από τότε, στο όνομά Του. Η προσευχή "εκ πίστεως γενομένη" ακόμα μπορεί και ελευθερώνει τον άρρωστο (Ιακ ε:15). Εάν ενώπιον του Θεού έχουμε βεβαιότητα, ότι η θεραπεία είναι το θέλημά Του, μπορούμε να προσευχηθούμε σύμφωνα με αυτό. Κι όσον αφορά προσευχές για περιστασιακές αποφάσεις, όπως για το πού θα μείνουμε, εργαστούμε, ταξιδέψουμε και υπηρετήσουμε τον Θεό (Ιακ δ:13-15); Είμαστε διαθέσιμοι να πράξουμε το θέλημά Του (Λκ κβ:42); Θα δεχτούμε την θεία συμβουλή (Παρ ια:14); Είμαστε σε θέση να περιμένουμε ώσπου να έχουμε ειρήνη στην καρδιά μας για τη συγκεκριμένη μας ενέργεια; Είμαστε πρόθυμοι να αποφασίσουμε με κριτήριο τα συμφέροντά Του (Μτ ς:33); Τότε θα μας οδηγήσει Αυτός (Παρ

4. ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΗΣ ΥΠΑΚΟΗΣ. Έχει ήδη αναφερθεί η αναγκαιότητα της ανοιχτής μας καρδιάς στα μάτια του Θεού. Η αμαρτία αλλάζει τον ουρανό σε χαλκό (Δευτ κη:23). Θετική όμως υπακοή σε κάθε τομέα φέρνει και την ευλογία του Θεού (Ησ α:19, Ιερ ζ:23). Ο Κύριος Ιησούς ήταν σε κάθε τομέα της ζωής υπάκουος. "Κάνω πάντα τα ευάρεστα εις Αυτόν", είπε (Ιω η:29). Είναι σημαντικό, ότι εισακουόταν όποτε κι αν προσευχόταν. Ας μένουμε εν Αυτώ, για να λάβουμε ο,τιδήποτε ζητήσουμε (Ιω ιε:7).

Απαντήσεις σε Προσευχή

Θα απαντήσει κάθε φορά ο Θεός στις προσευχές μας εάν τηρούμε αυτές τις προϋποθέσεις; Η απάντηση είναι "ναι". Θα πρέπει να θυμώμαστε ότι οι απαντήσεις του Θεού έρχονται με πολλούς τρόπους. Ο Lehman Strauss, χαρακτηρίζει τέσσερις απ' αυτούς σαν άμμεσες, καθυστερημένες, διαφορετικές και αρνητικές απαντήσεις. Σ' αυτές θα μπορούσε να προστεθεί το καταστροφικές απαντήσεις, σ' εκείνες τις αιτήσεις που καλύτερα να μην είχαν γίνει.

1. ΑΜΕΣΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ φαίνονται στην ελευθέρωση του Πέτρου από τη φυλακή, ενώ η εκκλησία προσευχόταν (Πραξ ιβ:5-11) και στην προσευχή του Ηλία, που αρχικά έκλεισε τους ουρανούς, αλλά έπειτα τους άνοιξε (Ιακ ε:17-18). Ο Ψαλμωδός αναχάρηκε γιατί ο Θεός απάντησε στις προσευχές του (Ψαλμ ρις:1-2).

2. ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ θα μπορούσαν να βρουν το παράδειγμά τους στην έκκληση εκατομμυρίων πιστών για τον ερχομό του Κυρίου Ιησού (Απ κβ:20). Ο χρόνος δεν έχει ακόμα συμπληρωθεί. Η Μαρία και η Μάρθα κάλεσαν τον Κύριο Ιησού να σπεύσει και να θεραπεύσει τον αδελφό τους, όμως Εκείνος αργοπόρησε και ο Λάζαρος πέθανε (Ιω ια:3-6, 14-15). Αυτή η καθυστέρηση έδωσε την ευκαιρία στον Κύριο να κάνει ένα μεγαλύτερο θαύμα, με το να Τον αναστήσει. Το να περιμένουμε τον Κύριο πολλές φορές δεν είναι εύκολο-αλλά αμοίβεται (Ψαλμ ξθ:3, λζ:7, 9, 34).

3. ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ είναι ευκαιρίες για τον Θεό να μεταθέσει όσο το δυνατόν καλύτερα τις αιτήσεις μας. Ο Κύριος είχε κάτι καλύτερο για τον Παύλο από το να γιατρευτεί απ' το σκώλωπα στη σάρκα. Ήταν η διαρκής Του χάρις επάνω Του (Β Κορ ιβ:7-9). Η προσευχή του Κυρίου στην Γεθσημανή ήταν: "Εάν είναι δυνατόν ας παρέλθει απ' εμού το ποτήριον τούτο πλην ουχί ως εγώ θέλω αλλ' ως συ" (Μτ κς:39). Η απάντηση του Πατέρα είχε ως αποτέλεσμα τη σωτηρία εκατομμυρίων χαμένων ανθρώπων και γυναικών μέσα απ' το "εκχυνόμενο" αίμα του Υιού Του.

4. ΑΡΝΗΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ βρίσκουμε στην αίτηση του Ηλία να πεθάνει (Α Βασ ιθ: 4-5) διατυπωμένη σε περίοδο απελπισίας και αδυναμίας. Αντί για το θάνατο, τον ενδυναμώνει και τον στερεώνει ο ίδιος ο Θεός. Οι μαθητές πρότειναν να επικαλεστούν φωτιά απ' τον ουρανό για να καταστρέψει ένα χωριό Σαμαρειτών (Λκ θ:54), αλλά ο Κύριος είχε έρθει να τους σώσει, όχι να τους

αφανίσει.

5. ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ βρίσκουμε στην "μετά γογγυσμών" αίτηση του Ισραήλ για βασιλιά (Α Σαμ η:5-18), πράγμα το οποίο ήταν απόρριψη του Θεού και στην επιθυμία του Εζεκία να αναβάλλει το θάνατό του (Β Βασ κ:1-6), το οποίο εξελίχτηκε σε μέρες τραγωδίας (Β Βασ κ:12-19). Αυτό πράγματι είναι δυνατό στον Θεό, να ικανοποιήσει την αίτησή μας αλλά και να δώσει "εξάρτηση της ψυχής" που θα μας κάνει να επιποθούμε, όταν προσευχώμαστε, να επιθυμούμε την πλήρη κάλυψη του θελήματός Του όταν προσευχόμαστε (Ψαλμ ρς:15).

Κι άλλες ευλογίες της Προσευχής

1. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΣΘΕΝΟΣ έρχεται σε μας, όταν ακουμπάμε στην Πηγή της ανανέωσης των ψυχών μας (Ησ μ:31).

2. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΓΙΟΤΗΤΑ είναι η μερίδα εκείνου, που παίρνει στα σοβαρά την κλήση του Κυρίου να "αγρυπνείτε και προσεύχεσθε ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν" (Μτ κς:41, ς:13).

3. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΧΗ στη διακονία μας έρχεται καθώς προσευχώμαστε για παρησία (Πραξ δ:29-31) και αναζητούμε την "άνωθεν σοφίαν" για ν' απαντήσει στους εναντίους μας (Πραξ ς:10).

4. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ με τον Θεό στην προσευχή μας ικανώνει να βλέπουμε τα πράγματα όπως Εκείνος τα βλέπει και να ωριμάζουμε στην επίγνωσή Του και των μεθόδων Του (Πραξ ι:9-35).

5. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΦΩΤΙΣΗ έρχεται όταν του ζητούμε να ανοίξει τα μάτια μας, να κατανοήσουμε το Λόγο Του (Ψαλμ ριθ:18) και στον τρόπο με τον οποίο θα περπατούν τα πόδια μας (Ψαλμ ριθ:105).

Θυμηθείτε τις απεριόριστες δυνατότητες Αυτού προς τον Οποίο ερχώμαστε. Μπορεί Εκείνος να εκπληρώσει κάθε ανάγκη "κατά τον πλούτον της δόξης Του δια Ιησού Χριστού" (Φιλ δ:19). "Τα αδύνατα παρά τοις ανθρώποις, είναι δυνατά παρά τω Θεώ" (Λκ ιη:27). Κάνει την προκλητική ερώτηση στις καρδιές μας, "είναι τι πράγμα δύσκολον εις εμέ;" (Ιερ λβ:27, Γεν ιη:14). Εάν πιστεύουμε και δεν αμφιβάλλουμε, θα γνωρίσουμε την απάντηση.

2. Master Secrets of Prayer (Lincoln, Nebraska: Back to the Bible, copyright(c) 1959), σελ. 10-11. Χρησιμοποιήθηκε κατόπιν αδειας.

3. Sense and Nonsense About Prayer (Chicago: Moody Press, copyright(c) 1974 του Lehman Strauss, σελ.117-118. Χρησιμοποιήθηκε κατόπιν αδειας.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 10

"ΔΙΔΑΞΕ ΜΑΣ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΩΜΕΘΑ"

1. Ποιες δυο πλευρές της προσευχής αναφέρονται στον Ψαλμό ρ:4; Πώς θα καθόριζες τη διαφορά τους; Ποια είναι η δυσκολότερη για σένα; Γιατί;
2. Στον Ψαλμό ργ, για ποια "οφέλη" ο Ψαλμωδός ευχαριστεί τον Κύριο; Πώς δοξολογεί ο Ψαλμωδός τον Κύριο για τις ιδιότητές Του και το χαρακτήρα Του;
3. Κάνε ένα κατάλογο όσων ο Θεός έχει κάνει για σένα και ευχαρίστησέ Τον για καθετί που έκανε. Κάνε ένα κατάλογο των χαρακτηριστικών του Θεού και δόξασέ Τον για ό,τι Αυτός είναι.

Λόγοι Ευχαριστίας

Λόγοι Δοξολογίας

4. Για ποιο πράγμα προσεύχεται ο Δαβίδ στον Ψαλμό λβ:1-5; Τι λέει ο Δαβίδ για την κατάσταση κάποιου πριν και μετά την εξομολόγησή του στον Θεό;
5. Πόσο σημασία έδινε ο Σαμουήλ για τη μεσολαβητική προσευχή (Α Σαμ ιβ:23); Για ποιον θα πρέπει να προσευχόμαστε;

Εφεσίους ς:18-20
Λουκάν ς:28

Α' Τιμόθεον β:1-4
Ιακώβου ε:16

Τι μπορείς πρακτικά να κάνεις για να εξασφαλίσεις την προσευχή σου σε τακτική βάση για άλλους, αποτελεσματικά; Χρησιμοποίησε τον κατάλογο προσευχής (Παράρτημα Β) για μια βδομάδα. Αργότερα, εάν θες, κάνεις δική σου μέθοδο.

6. Για ποιες προσωπικές ανάγκες θα πρέπει να προσευχόμαστε;
Ψαλμός λζ:5
Ματθαίον κς:41
Εβραίους δ:16
Ιακώβου α:5
Α' Πέτρου ε:7

Πώς μπορεί να σε βοηθήσει, καθώς προσεύχεσαι για άλλους, το να συλλογίζεσαι πάνω στις δικές σου ανάγκες;

7. Αναγνώρισε προϋποθέσεις για επιτυχή προσευχή.

Ιωάννην ιε:7
Ιωάννην ιδ:13
Α' Ιωάννου ε:14-15
Ματθαίον κα:22

Κατά τη γνώμη σου, τι σημαίνει να προσευχόμαστε στο "όνομα του Χριστού";

8. Αναγνώρισε εμπόδια για την αποτελεσματική προσευχή.

Παροιμίες κα:13
Παροιμίες κη:9
Ιεζεκιήλ ιδ:3
Μαλαχίας α:8-9
Ματθαίον ς:14-15
Ιακώβου α:6-7
Ιακώβου δ:2-3
Α' Πέτρου γ:7

9. Ταίριαξε τους τύπους των απαντήσεων σε προσευχή, παρακάτω, με το αντίστοιχο εδάφιο.

-Άμεση
-Καθυστερημένη
-Αρνητική
-Καταστροφική
α. Ιωάννην ια:3-6, 14-15
β. Πράξεις ιβ:5-11
γ. Αριθμοί ια:18-20
Ψαλμός ρς:15
δ. Α' Βασιλέων ιθ:4-5

10. Γράψε με δικά σου λόγια το Φιλιππισίους δ:6-7.

Πώς θα αξιολογούσες την προσωπική σου ζωή προσευχής σε σχέση μ' αυτό το εδάφιο; Ποιες αλλαγές προτείνεις να κάνεις;

TR7

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΜΑΘΗΜΑ 11

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ

Κινδυνεύει ο μέσος άνθρωπος να χάσει την ψυχή του για ολόκληρη την αιωνιότητα; Ο Κύριος Ιησούς είπε: "Στενή είναι η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η φέρουσα εις την ζωήν και ολίγοι οι ευρίσκοντες αυτήν" (Μτ ζ:14). Ποια είναι η κατάσταση του φίλου ή γείτονα, ο οποίος δε δείχνει κανένα ενδιαφέρον για να γνωρίσει τον Χριστό; "Όστις πιστεύει σ' αυτόν δεν κρίνεται, όστις όμως δεν πιστεύει είναι ήδη κεκριμένος διότι δεν επίστευσεν εις το όνομα του μονογενοϋς Υιού του Θεού" (Ιω γ:18). Αυτά είναι λόγια που προκαλούν δέος, τα οποία δεν θα πρέπει να μας αφήνουν αδρανείς ή σιωπηλούς. Πώς μπορούμε να τα συμβιβάσουμε με την κοινή παρατήρηση, ότι ίσως το 95% του συνόλου των Χριστιανών δεν μοιράζεται με άλλους το Ευαγγέλιο σαν το ουσιώδες κομμάτι της κλήσης των πιστών; Ο Κύριος Ιησούς είχε πει 2.000 χρόνια πριν: "Ο θερισμός πολϋς", μα "οι εργάτες λίγοι" (Μτ θ:37). Σημειώστε ότι δεν αναφέρεται σε έλλειψη ανάγκης ή ευκαιριών. Οι εργάτες είναι λίγοι!^Τ

Το ενδιαφέρον του Κυρίου Ιησού για τις ψυχές των ανθρώπων ήταν τόσο μεγάλο που "έκλαυσε" πάνω από την πόλη της Ιερουσαλήμ επειδή Τον είχε απορρίψει (Λκ ιθ:41-42). "Μη θέλων να απολεσθώσιν τινές, αλλά πάντες να έλθωσιν εις μετάνοιαν" (Β Πε γ:9). Επιθυμούσε όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και να "έλθουν εις επίγνωσιν της αληθείας" (Α Τιμ β:4). Ο Ιησούς δαπάνησε τη ζωή Του περιοδεύοντας από χωριό σε χωριό κηρύττοντας τη βασιλεία του Θεού. Ήταν ο Μεγάλος Εργάτης, που κέρδισε τους περισσότερους ξεχωριστά, έναν-έναν, απ' ό,τι τουλάχιστον γνωρίζουμε από τα Ευαγγέλια. Αντιμέτωπισε τους ακροατές Του γνωρίζοντας τι θα πει μια αιωνιότητα χωρίς Χριστό και τους έλεγε να φοβούνται τον Θεό, ο Οποίος εξουσία έχει να τιμωρεί ψυχές με κόλαση (Μτ ι:28).

Κάλεσμα στη Μαρτυρία

Δεν είναι εσφαλμένη η κλήση του Κυρίου στους μαθητές Του: "Ακολουθείστε με και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων" (Μτ δ:19, ΝΔΜ). Ήθελε να αφήσουν τα δίχτυα τους γιατί ενδιαφερόταν πιο πολύ για θάλασσα των ζωντανών ψυχών παρά για τα ψάρια (Λκ ε:4, 10). Τους κάλεσε να προχωρήσουν σαν πνευματικοί καλλιεργητές. "Κοιτάξτε τα χωράφια, ότι είναι ήδη λευκά προς θερισμό και ο θερίζων λαμβάνει μισθόν και συνάγει καρπόν εις ζωήν αιώνιον" (Ιω δ:35-36). Έπρεπε να σπείρουν το Λόγο του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων (Μκ δ:14). Έπρεπε να τον "ποτίσουν" με τις προσευχές τους και έπρεπε να "μαζέψουν" ψυχές για τη βασιλεία του Θεού. Θα ήταν μάρτυρες στο δικαστήριο ενός συχνά εχθρικού κόσμου (Πραξ α:8). Το Πνεύμα του Θεού τούς είχε δοθεί για να τους ικανώσει να μεταφέρουν το μήνυμα του Θεού στους απολλυμένους. Γι' αυτό οι πρώτοι πιστοί πήγαν παντού, κηρύττοντας τον Λόγο (Πραξ η:4).

Είναι εκπληκτικό το ότι ο Θεός ανέθεσε ένα τόσο κρίσιμο έργο σε απλούς ανθρώπους. Ο Leroy Eims (1) γράφει: "Ο Θεός θα μπορούσε να είχε γράψει στον ουρανό το Ιωάννην γ:16, από τη μια άκρη στην άλλη και κάθε μέρα να το

βλέπαμε. Ή θα μπορούσε να το είχε υπαγορεύσει στ' αστέρια. Αντί γι' αυτά, έχει αναθέσει τη μοναδική αυτή αποστολή της μετάδοσης του Ευαγγελίου σε μας" (1). Το Ευαγγέλιο είναι μια άγια παρακαταθήκη (Α Θεσ β:4). Θα 'πρεπε να είναι το φλογερό ενδιαφέρον, ζήτημα ζωής ή θανάτου για μας (Ρωμ θ:3). Οι "λυτρωμένοι του Κυρίου" ας "λέγωσι ούτω", όχι να μένουν σιωπηλοί (Ψαλμ ρζ:2). Ο άνδρας ο οποίος λεγόταν Λεγεών έδειχνε την δαιμονο-κατοχή του με την άγρια ζωή του ανάμεσα στους τάφους. Όταν σώθηκε, ο Ιησούς τον έστειλε αμέσως στον κόσμο μάρτυρά Του (Μκ ε:19). Μια ανήθικη και αδαής γύρω από τις Γραφές γυναίκα όταν σώθηκε έγινε η κυρίως μάρτυρας του Ευαγγελίου σε μια ξενική περιοχή (Ιω δ:28-29, 39). Ο τυφλός, τον οποίο θεράπευσε ο Ιησούς, δε γνώριζε πολλά, αλλά μπορούσε να λέει: "Ένα γνωρίζω, ότι πρώτα ήμουν τυφλός και τώρα βλέπω" (Ιω θ:25). Κανένας στίχος στην Γραφή δεν κατατάσσει την ομολογία για τον Χριστό σαν πνευματικό χάρισμα λίγων ή σε επαγγελματικά εκπαιδευμένους πιστούς. Εάν δεν μπορούμε να μιλάμε όπως ο Πέτρος, μπορούμε όμως να φέρνουμε άλλους στον Χριστό όπως ο Ανδρέας (Ιω α:40-42). Κανείς δεν είναι σε θέση να φτάσει το δικό μας συγκεκριμένο κύκλο γνωριμιών με τον τρόπο που εμείς μπορούμε. Είναι δική μας ευθύνη, όχι κάποιου άλλου, να προειδοποιήσουμε εκείνους οι οποίοι ακόμα ζουν μέσα στις αμαρτίες τους.

Εμπόδια για τη Μαρτυρία μας

Είναι φανερό ότι υπάρχουν ισχυρά εμπόδια που κρατούν τόσους πολλούς πιστούς μακριά από το σοβαρό έργο στο οποίο ο Θεός τούς έχει καλέσει.

1. Ο ΦΟΒΟΣ. Κάνουμε πίσω μη τυχόν και προσβάλλουμε τους άλλους, ή δείξουμε διαφορετικοί, ή μας πουν "φανατικούς". Μερικές φορές απλά φοβόμαστε την αποτυχία. Η Γραφή όμως λέει: "Ο φόβος του ανθρώπου στήνει παγίδα" (Παρ κθ:25). Εμποδίζει την ευλογία του Θεού και ορθώνεται εναντίον της τόσο συχνής υπενθύμισής Του, "μη φοβού". Τι μπορούμε να κάνουμε; Μπορούμε να προσευχηθούμε για παρρησία (Πραξ δ:29). Ακόμα κι ένας τέτοιος άνδρας όπως ο Παύλος γνώριζε τον φόβο υπ' αυτή την έννοια και ο Θεός ευλόγησε την αποφασιστικότητά του για μαρτυρία, παρ' όλα αυτά (Α Κορ β:3). Και οι άλλοι πιστοί ενθαρρύνονται όταν είμαστε τολμηροί (Φιλ α:14). Το θάρρος ενεργεί σε πείσμα του φόβου.

2. ΕΛΛΕΙΨΗ ΔΥΝΑΜΗΣ. Αν τη ζωή μας δεν τη διακρίνει το Ευαγγέλιο του Χριστού, τότε θα αποτύχουμε (Φιλ α:27). Ο Κύριος δεν ήθελε οι οπαδοί Του να ζητούν να είναι μαρτυρές Του χωρίς τη δύναμη του Πνεύματος στις ζωές τους (Ακ κδ:49). Οι μαρτυρία των πιστών του Θεού είναι "με απόδειξιν Πνεύματος και δυνάμεως" (Α Κορ β:4).

3. ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ. Ο Κύριος αφιέρωσε πραγματικά πολύ χρόνο εκπαιδύοντας τους μαθητές Του. Εάν νιώθουμε αδέξιοι και δε γνωρίζουμε την σωστή Βιβλική περικοπή για να τη χρησιμοποιήσουμε, ίσως αποκάμουμε και τα "παρατήσουμε". Μας προτρέπει ωστόσο ν' αναπτύξουμε μια καλά προετοιμασμένη μαρτυρία. Θα πρέπει ν' αποστηθίσουμε μερικούς απλούς στίχους του Ευαγγελίου μέσα απ' τους οποίους ο τρόπος της σωτηρίας θα γίνεται αντιληπτός. Μια απλή, εύχρηστη ακολουθία στίχων είναι:

- α. Ο Θεός μάς προσφέρει αιώνια ζωή (Ιω ε:24).
- β. Όλοι είμαστε αμαρτωλοί (Ρωμ γ:23).
- γ. Θάνατος είναι η ποινή για την αμαρτία (Ρωμ ς:23).
- δ. Όλοι καλούνται να επιστρέψουν από τις αμαρτίες τους με μετάνοια (Πραξ γ:19).
- ε. Ο Χριστός φορτώθηκε τις αμαρτίες μας στον επάνω στον σταυρό (Α Πε β:24).
- στ. Ο Χριστός είναι ο Θεός εν σαρκί (Ιω α:1, 14).
- ζ. Η σωτηρία επιτελείται μέσω της Χάρης και όχι δια των έργων (Εφ β:8-9).
- η. Εάν δεχτείς τον Χριστό έχεις αιώνια ζωή (Α Ιω ε:11-12).
- θ. Ο Θεός μάς καλεί να Τον δεχτούμε (Ιω α:12).
- ι. Πρέπει να ομολογούμε τον Ιησού Κύριο (Ρωμ ι:9-10).
- κ. Μπορούμε να γνωρίζουμε ότι έχουμε αιώνια ζωή (Α Ιω ε:13).

4. ΑΠΟΥΣΙΑ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΠΟΙΗΣΗΣ. Αυτή μπορεί να συνεχίζει να υφίσταται παρ' ό,τι οι άλλες ελλείψεις έχουν εκλείψει. Νέοι πιστοί συνήθως δίνουν την μαρτυρία τους με περισσότερο ενθουσιασμό τις πρώτες μέρες παρά αργότερα, όταν έχουν μάθει περισσότερα. Η άσκοπη καθυστέρηση περιγράφεται στον Εκκλησιαστή ια:4, "όστις παρατηρεί τον άνεμον, δεν θέλει σπείρει και όστις θεωρεί τα νέφη, δεν θέλει θερίσει".

Μάρτυρας του Λόγου

Το να έχουμε μαρτυρία απαιτεί να μιλάμε στους άλλους για τον Χριστό. Να τι μπορούμε να κάνουμε σαν αρχή:

1. ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΤΕΙΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ! Να είστε ενθουσιώδεις γι' Αυτόν μπροστά στους άλλους. Παρ' όλο που είναι ο πλέον αντιλεγόμενος Άνθρωπος ολόκληρης της Ιστορίας, είναι Εκείνος ο πλέον γοητευτικός. Αυτός είναι το ζητούμενο, όχι οι εκκλησίες ή οι Χριστιανοί που κατρακυλάνε και Τον προδίδουν.

2. ΠΑΡΤΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ. Ο Ιησούς αναζητούσε. Δεν περίμενε τους ανθρώπους να έρθουν σ' Αυτόν (Λκ ιθ:10). Πήγε ο Ίδιος σε πολλά σπίτια και κοινότητες να βρει χαμένες ψυχές. Αναζητείστε να χτίσετε γέφυρες κατανόησης και επικοινωνίας με άλλους και να συζητάτε ελεύθερα μαζί τους. Ενδιαφερθείτε, προσωπικά για τον καθένα.

3. ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΕΙΣΤΕ ΚΟΙΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ. Πρέπει να μάθουμε να είμαστε καλοί ακροατές. Μπορεί να προκύψουν κοινά ενδιαφέροντα που δε μας εμπλέκουν απαραίτητα στον κόσμο και στη διαφθορά του. Γεγονότα συμβαίνουν συνεχώς στον κόσμο και μπορούν να δώσουν ευκαιρία για πνευματική συζήτηση. Οι πόθοι, οι αναζητήσεις και οι ανάγκες του κόσμου μπορούν επίσης να βοηθήσουν.

4. ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΕ ΓΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΟΥ Ο ΘΕΟΣ ΕΜΠΝΕΕΙ. Ο Θεός θέλει να μας οδηγήσει σε διψασμένες ψυχές (Πραξ η:26-39). Κάθε ένα άτομο είναι σημαντικό γι' Αυτόν και σίγουρα θα οδηγήσει εργάτες από πολύ μακριά για να μιλήσουν έστω και σε έναν (Ιω δ:3-7). Προσεύχεσθε να κερδίσετε έστω και μια ψυχή

στον Χριστό.

5. ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΣΤΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Ο σπόρος είναι ο Λόγος. Είναι το μέσον με το οποίο οι άνθρωποι γεννώνται ξανά (Α Πε α:23). Πρέπει να τον κρατάμε διαθέσιμο στους άλλους (Φιλ β:16). Ο Θεός θα μεριμνήσει προκειμένου να εκπληρωθούν οι στόχοι Του (Ησ νε:10-11).

6. ΜΟΙΡΑΣΤΕΙΤΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΣΑΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ. Θα πρέπει να είστε σαφής σχετικά με την σωτηρία σας και να είστε σε θέση να φωτίσετε το δρόμο σε άλλους. Γράψτε την, επαναλάβετε την και ύστερα χρησιμοποιείστε την. Το επόμενο μάθημα θα αφιερωθεί να σας βοηθήσουμε να επιτύχετε αυτό ακριβώς.

7. ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΣΤΕ ΣΩΣΤΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ. Αυτή ήταν η μέθοδος του Κυρίου Ιησού. Ρωτήστε: "ενδιαφέρεσαι για τα πνευματικά θέματα;" "Όσοι χρησιμοποιούν ερωτηματολόγια για επαφές ρωτούν: "Μιλάτε ανοιχτά στον κόσμο για το πώς ο Ιησούς Χριστός σχετίζεται με την καθημερινή ζωή; Έχετε λίγα λεπτά;" Ερευνήστε τις απόψεις τους σχετικά με το τι συμβαίνει στον κόσμο σήμερα και για πού τραβάει. Ένα δημοφιλές θέμα, στο οποίο οφείλουν την ύπαρξή τους πολλά πρόσφατα βιβλία, είναι η ερώτηση για το αν "υπάρχει ζωή μετά το θάνατο;"

Μαρτυρία Ζωής

Η μαρτυρία μας δεν περιορίζεται σε λόγια αλλά αγκαλιάζει και τη ζωή που ζούμε. "Ούτως ας λάμψει το φως σας εμπροσθεν των ανθρώπων δια να ιδωσι τα καλά σας έργα και δοξάσωσι τον Πατέρα σας τον εν τοις ουρανοίς" (Μτ ε:16). Η μομφή: "τόσοι πολλοί υποκριτές στις εκκλησίες" είναι μια από τις πιο κοινές εναντιώσεις προς τη Χριστιανοσύνη. Αν και αυτό αποτελεί συχνά μια δικαιολογία περισσότερο παρά σοβαρός λόγος για να μην γίνει κάποιος του Χριστού, μπορούμε να συμφωνήσουμε ότι ακόμα κι αν βρίσκεται έστω κι ένας υποκριτής στους κόλπους της Εκκλησίας είναι ήδη "πάρα πολλοί". Ο Κύριός μας απ' την άλλη μεριά αποδοκίμασε τους θρησκευτικούς υποκριτές (Μτ κγ:13-29). Θα πρέπει να ζούμε τόσο σωστά που οι άλλοι θα ντρέπονται να πουν ο,τιδήποτε κακό για μας (Τιτ β:8, Α Πε γ:16).

Αν και όλοι οι πιστοί έχουν κληθεί να είναι μάρτυρες, δεν έχουν θέσει όλοι τους εαυτούς τους σε διαθεσιμότητα ώστε να είναι το πρόσωπο που χρησιμοποιεί ο Θεός. Τα ακόλουθα χαρακτηριστικά της ζωής θα πρέπει να είναι εμφανή:

1. ΖΩΗ ΠΟΥ Ο ΘΕΟΣ ΣΥΝΤΗΡΕΙ. Το να είμαστε καρποφόροι εξαρτάται από την εξάρτησή μας από τον Χριστό, την Άμπελο την Αληθινή, καθημερινά, αντλώντας από Αυτόν. "Χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε ουδέν" είπε (Ιω ιε:5). Ένα θεμελιακό στοιχείο αυτής της τροφοδοσίας/συντήρησης είναι μια καρποφόρα καθημερινή ζωή κοινωνίας. Ο Λόγος του Θεού θα πρέπει να κατοικεί μέσα μας πλούσια (Κολ γ:16).

2. ΖΩΗ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΕΛΕΓΧΕΙ Ο ΘΕΟΣ. Η παράδοση και πλαστικότητα του πηλού τον καθιστούν εύχρηστο στα χέρια του Κεραμέα (Ιερ ιη:6). Όταν το Άγιο

Πνεύμα του Χριστού έχει τον απόλυτο έλεγχο της ζωής μας, τότε θα οδηγούμεθα απ' Αυτόν σε επαφές που θα μας δίνουν την ευκαιρία να μαρτυρούμε για Εκείνον.

3. ΖΩΗ ΠΟΥ ΞΕΧΥΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. Άλλοι αγγίζονται και ξεκουράζονται όταν το Πνεύμα ξεχυλίζει από τις δικές μας τις ζωές σαν ποτάμι (Ιω ζ:38). Αποτελεσματική μαρτυρία "είναι το ξεχύλισμα της ζωής με τον Χριστό"(2). Καθημερινές ενέργειες καλοσύνης προκαλούν το ενδιαφέρον των άλλων περισσότερο από ξερες αναφορές στίχων ή την έκθεση των σχεδίων μας. Πρέπει να είμαστε στην διάθεσή τους και όχι ξεκομμένοι από τους γύρω μας (Ακ ιε:1-2). Εκείνος ήταν ενήμερος για τα προβλήματά τους, τις θλίψεις και τα παθήματά τους. Τους υπηρέτησε προσφέροντας τροφή, θεραπεία και παρηγοριά ενώ ταυτόχρονα έσπερνε το σπόρο του Λόγου του Θεού (Μτ ιγ:37)

Πολλοί είναι εκείνοι που μπορεί να γνωρίζουν γεγονότα για τον Χριστό, είναι όμως μακριά από τη σωτηρία. Πίστη στον Χριστό είναι άρηχτα συνδεδεμένη σε μια ζωντανή σχέση με ένα υπαρκτό Πρόσωπο. Άτομα που δεν είναι ακόμα του Χριστού, δεν το αντιλαμβάνονται. Γι' αυτό θέλουμε να μιλήσουμε, θέλουμε να μοιραστούμε τον Χριστό σαν τρόπο ζωής. Κι αυτό το επιτυγχάνουμε με τον καλύτερο τρόπο όταν είναι Αυτός το ζωτικό κομμάτι της δικής μας της ζωής. Στ' αλήθεια, ο Χριστός είναι η ζωή μας! (Κολ γ:4)

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Το πιο μεγάλο κίνητρό μας στο να μοιραζόμαστε την πίστη μας θα πρέπει να είναι η αγάπη του Χριστού (Β Κορ ε:14). Αυτός πέθανε για μας και μας έδωσε μια εντολή που θα έπρεπε να μας κινητοποιεί. Το άλλο επίσης μεγάλο, θα πρέπει να είναι η στοργική φροντίδα για τους πλησίον. Και τα δύο συμβαδίζουν στο Ματθαίον κβ:37-39. Αν χρειαστούμε κι άλλους λόγους κινητοποίησης ας πάρουμε στα σοβαρά την ακόλουθη πρόκληση από έναν άπιστο: "Αν στ' αλήθεια είχα πιστέψει, αμετάκλητα και σταθερά, όπως εκατομμύρια λένε ότι πιστεύουν, πως η γνώση και η εφαρμογή της θρησκείας σ' αυτή τη ζωή επηρεάζει την τύχη μου στην άλλη, η θρησκεία θα ήταν για μένα το παν. Θα χαρακτήριζα τις γήινες απολαύσεις σαν "σκύβαλα", τη γήινη μέριμνα σαν τρέλα και τις γήινες σκέψεις και αισθήματα κατώτερα και από τη ματαιότητα. Η θρησκεία θα ήταν για μένα η πρώτη μου σκέψη στο ξύπνημα και η τελευταία μου εικόνα όταν ο ύπνος θα με βύθιζε στην ασυνειδησία. Θα κόπιαζα γι' αυτήν μονάχα. Όχι για τους θησαυρούς της γης, παρά μόνο για ένα στεφάνι δόξας στις μονές του ουρανού, όπου θησαυροί και ευτυχία δεν υπακούουν σε χρόνο και τύχη. Θα εκτιμούσα ότι μια ψυχή κερδισμένη για τον ουρανό αξίζει μια ολόκληρη ζωή πόνου. Θα πάσχιζα να κρατήσω το βλέμμα μου στην αιωνιότητα και στις αθάνατες ψυχές γύρω μου, που θα ήταν πάντα δυστυχείς ή για πάντα ευτυχείς. Θα θεωρούσα όλους όσους σκέπτονται μόνον αυτόν τον κόσμο, ότι δεν κάνουν τίποτ' άλλο από το να προσπαθούν ν' αυξήσουν μια πρόσκαιρη ευτυχία και ότι μοχθούν για την απόκτηση εφήμερων αγαθών-θα τους θεωρούσα όλους αυτούς πέρα για πέρα παράφρονες. Θα έβγαινα στον κόσμο και θα τους διδάσκα, "εγκαίρως και ακαίρως" και το εδάφιο της διδασκαλίας μου θα ήταν: "Τι θα ωφεληθεί ο άνθρωπος αν κερδίσει τον κόσμο όλο και χάσει την ψυχή του;"(3)

(1).LeRoy Eims, *Winning Ways* (Wheaton, Illinois: Victor Books, 1974), σελ.26. Χρησιμοποιήθηκε κατόπιν αδειας.

(2).LeRoy Eims, *What Every Christian Should Know About Growing* (Wheaton, Illinois: Victor Books, 1976), σελ.103. Χρησιμοποιήθηκε κατόπιν αδειας.

(3). Από το, *The Divine Art of Soul Winning* (Chicago: Moody Press, n.d.) σελ.13-14, του J. Oswald Sanders. Χρησιμοποιήθηκε κατόπιν αδειας.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 11

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ

1. Διάβασε Μάρκον ε:2-20. Τι είπε ο Ιησούς στον άνθρωπο που μόλις είχε θεραπεύσει, να κάνει (στιχ.19);

Ποιος ήταν ο σκοπός της παράκλησης του Ιησού;

Πώς ανταποκρίθηκε ο άνθρωπος στην παράκληση του Ιησού και ποιο ήταν το αποτέλεσμα (στιχ. 20);

Πώς μπορείς να το εφαρμόσεις στην προσωπική σου ζωή;

2. Γράψε με δικά σου λόγια την Β Κορ ε:18-20α.

Ποια είναι η υποχρέωσή σου και πώς σκοπεύεις να την διεκπεραιώσεις;

3. Πώς θα απαντούσες στη δήλωση: "Η μαρτυρία είναι υπόθεση που αφορά τους ευαγγελιστές;"

4. Τι υποδηλώνουν οι ακόλουθοι στίχοι σχετικά με το αιώνιο πεπρωμένο των μη πιστών(Μτ ζ:13, ιγ:41-42);

Πώς θα εφαρμόζεις το Ιεζεκιήλ λγ:1-9, σχετικά με την ευθύνη της μαρτυρίας σου προς τον χαμένο;

5. Μερικές φορές αναβάλλουμε να δώσουμε τη μαρτυρία μας σ' ένα φίλο επειδή φοβόμαστε την απόρριψη. Είμαστε, άραγε υπόλογοι για τη μαρτυρία μας, στους φίλους μας (Ιεζ λγ:1-9);

6. Μια ύψιστης σημασίας πλευρά ευαγγελισμού είναι η μαρτυρία της ζωής μας σε καθημερινή βάση. Πραγματώθηκε αυτό στη ζωή των Θεσσαλονικέων (Α Θεσ α:5-9);

Κατονόμασε μερικά συγκεκριμένα πράγματα που μπορείς να κάνεις για να εφαρμόσεις το Μτ ε:16, στη γειτονιά σου, σχολείο ή επαγγελματικό χώρο.

7. Ορισμένοι πιστοί δηλώνουν ότι δεν είναι πραγματικά απαραίτητο να πεις κάτι για το Ευαγγέλιο εφ' όσον η ζωή σου είναι μια μαρτυρία. Πώς θα απαντούσες σύμφωνα με το Ρωμ ι:14-17;

8. Μπορούμε να συνδυάσουμε αποτελεσματικά τη μαρτυρία ζωής και τη μαρτυρία χειλέων με το να πούμε απλά στους άλλους πώς ο Χριστός άλλαξε τις δικές μας τις ζωές; Τι είπε ο τυφλός στο Ιω θ:25, όταν ερωτήθηκε σχετικά με τον Ιησού;

Πώς μοιράστηκε την ομολογία της η γυναίκα στο πηγάδι (Ιω δ:28-29);

9. Η προσωπική ομολογία δεν είναι μονάχα ένα εξαιρετο εργαλείο για τον καινούριο στην πίστη, αλλά είναι εξίσου αποτελεσματικά χρήσιμο για τον προχωρημένο. Διάβασε Πράξεις κς:1-29 και πρόσεξε πώς ο Παύλος χρησιμοποίησε την δική του προσωπική ομολογία.

Τι κάνει ο Παύλος στην αρχή της ομολογίας του ώστε να μπορέσει να κερδίσει την προσοχή για το ευαγγέλιο (στιχ. 2-3);

Όταν μίλησε για τη ζωή του πριν συναντήσει τον Χριστό (στιχ. 4, 5, 9-11), γιατί αναφέρει και τις καλές και τις κακές πλευρές;

Πώς χρησιμοποιεί ο Παύλος τη λεπτομέρεια για να περιγράψει αποτελεσματικά το πώς έγινε Χριστιανός (στιχ. 12-15) και πώς άλλαξε τελικά η ζωή του αφότου συνάντησε τον Χριστό (στιχ. 19-22);

Πώς ενσωματώνει το ευαγγέλιο στην ομολογία του (στιχ. 23); Γιατί είναι αυτό σημαντικό;

10. Δώσε το όνομα ενός προσώπου για το οποίο θα προσεύχεσαι και στο οποίο θα δώσεις τη μαρτυρία σου μέσα στην επόμενη εβδομάδα: _____

_____. Κάνε κάτι καλοσυνάτο γι' αυτό το πρόσωπο (μία λέξη ή ένα σημείωμα εκτίμησης για κάποια εξυπηρέτηση, χάρη βοήθειας σε ανάγκη, πρόσκληση σε τσάι κλπ). Κράτησε αρχείο για το τι έκανες και πώς αντέδρασε το άτομο.

Η "καλή πράξη" που έκανα την περασμένη εβδομάδα ήταν _____

_____

Η αντίδραση ήταν _____

_____

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΜΑΘΗΜΑ 12

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Το δικαστήριο είναι ο τόπος που κυριαρχούν οι όροι "μάρτυρας", "καταθέτω" και "ομολογία". Στο δικαστήριο τούτου του κόσμου οι ίδιοι όροι χρησιμοποιούνται από πιστούς του Χριστού, καθώς μαρτυρούν ή δίνουν την ομολογία πίστης τους για τον Ιησού Χριστό, τον Κύριο και Σωτήρα τους. Ο Παύλος ανάθεσε την ευθύνη στον μαθητή του τον Τιμόθεο, "κράτει την αιώνιον ζωήν εις την οποία προσεκλήθεις και ωμολογήσον την καλήν ομολογίαν ενώπιον πολλών μαρτύρων. Σε παραγγέλλω ενώπιον του Θεού του ζωοποιούντος τα πάντα και του Ιησού Χριστού του μαρτυρήσαντος ενώπιον του Ποντίου Πιλάτου την καλήν ομολογίαν" (Α Τιμ ς:12-13). Ομολογία του Χριστού μπροστά σε άλλους είναι ένα σπουδαίο προνόμιο το οποίο μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τον Θεό για να φέρει κι άλλους κοντά Του. Ίσως γίνει αιτία διωγμού, ακόμα και θανάτου. Από το "μαρτυρώ" βγαίνει και η λέξη "μάρτυρας" και χρησιμοποιείται με αυτή την έννοια στη Γραφή (Απ β:13), για να δείξει πως οι πιστοί δήλωναν την πίστη τους ακόμα και μπροστά στον θάνατο.

Ο Κύριος ήταν σαφής όταν κάλεσε τους οπαδούς Του να είναι ειλικρινείς στην σχέση τους μαζί Του. "Πας όστις με ομολογήσει έμπροσθεν των ανθρώπων και ο Υιός του ανθρώπου θέλει ομολογήσει αυτόν έμπροσθεν των αγγέλων του Θεού" (Λκ ιβ:8, συγκ. Μτ ι:32). Το να ανοίγουμε το στόμα μας μπροστά σε άλλους συνδέεται και με τη σωτηρία αυτή καθ' εαυτή. "Εάν ομολογήσεις δια του στόματός σου τον Κύριον Ιησού και πιστεύσης εν τη καρδιά σου ότι ο Θεός ανέστησεν αυτόν εκ νεκρών, θέλεις σωθεί" (Ρωμ ι:9). Η πίστη και αφοσίωση στον Κύριο Ιησού δε θα πρέπει να είναι μυστικό.

Περιεχόμενο

Μια καλή μαρτυρία στηρίζεται σε δυο παράγοντες. Πρώτον θα πρέπει να υπάρχει μια από πρώτο χέρι γνώση του γεγονότος. Ο Ανανίας είπε στον Σαύλο από την Ταρσό μετά την μεταστροφή του: "διότι θέλεις εισθαι μάρτυς περι αυτού προς πάντας τους ανθρώπους των όσα είδες και ήκουσας" (Πραξ κβ:15). Ένας καλός μάρτυρας ασχολείται με ό,τι είδε ή γνωρίζει, όχι με ό,τι υπέθεσε ή ένωσε. Ένας καλός μάρτυρας του Ιησού Χριστού λέει πως συνάντησε τον Χριστό, πως έχει αλλάξει η ζωή του και με ποιο δικαίωμα ισχυρίζεται ότι είναι παιδί του Θεού. Δεύτερον, ένας μάρτυρας κάνει επίσημες δηλώσεις όταν απαντά σ' ερωτήσεις σχετικές με την αλήθεια ενός θέματος. Ο πιστός έχει εντολή: "πάντοτε εστέ έτοιμοι εις απολογίαν μετά πραότητος και φόβου προς πάντα τον ζητούντα από σας λόγον περι της ελπίδος της εν υμίν" (Α Πε γ:15). Ο απόστολος Ιωάννης στο ευαγγέλιό του, έδωσε κατάθεση για πράγματα που ήξερε, ότι ήταν αληθινά (Ιω κα:24). Ο Παύλος έγραψε για το καλό όσων αμφέβαλλαν ότι αληθινά ο Χριστός είχε αναστηθεί από τους νεκρούς. Εάν δεν ήταν έτσι, αυτός θα ήταν ένας ψευδής μάρτυρας στα μάτια του Θεού (Α Κορ ιε:15).

Η ομολογία ενός παιδιού του Θεού συχνά αρχίζει με τις συνθήκες και τα βάρη που τον έφεραν στον Χριστό, ιδιαίτερα το πρόβλημα της αμαρτίας. "Και πολλοί των πιστευσάντων ήρχοντο εξομολογούμενοι και φανερόντες τας

πράξεις αυτών" (Πραξ ιθ:18). Ήταν πονηροί στα μάτια του Θεού. Ο Κύριος Ιησούς φέρνει ανακούφιση σε εκατομμύρια αιχμαλωτισμένους σε συναισθήματα ενοχής, κενού, άσκοπου βίου, ανησυχιών, φόβου για το θάνατο και μοναξιάς. Χαρά και σκοπός για τη ζωή τα αντικαθιστούν. Όμως, πάνω απ' όλα ο Ιησούς ήρθε για να σώσει αμαρτωλούς (Α Τιμ α:15), ελευθερώνοντάς τους από τη μέλλουσα οργή (Α Θεσ α:10). Γι' αυτό το λόγο, πιστοί μαρτυρούν για την εμπειρία τους, όταν άκουσαν δηλαδή το "ευαγγέλιο" της σωτηρίας τους και πίστεψαν σ' αυτό (Εφ α:13). Έλαβαν "απολύτρωση δια του αίματος αυτού, την άφεσιν των αμαρτημάτων κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού" (Εφ α:7).

Κάθε σωστή ομολογία είναι Χριστό-κεντρική (Πραξ ε:31-32). Πολύ σωστά ονομάζεται "η ομολογία του Ιησού Χριστού" (Απ α:2, 9). Ιδιαίτερη έμφαση είχε δοθεί από τους πιστούς του πρώτου αιώνα στο γεγονός ότι ο Χριστός είχε αναστηθεί από τους νεκρούς (Πραξ β:32, δ:33, ιγ:30-31). Προφητεία, εκπλήρωση και ομολογία ήταν άρηκτα συνδεδεμένα μεταξύ τους. Είναι σημαντικό να λέμε πώς ο Χριστός έχει αλλάξει τις ζωές μας (Α Θεσ α:9, Α Κορ ς:9-11). Ο Παύλος κάποτε ήταν βλάσφημος και διώκτης των Χριστιανών (Α Τιμ α:13). Έγινε ο πρωταθλητής των διωχτών. Μια καλή ομολογία συχνά δίνει την ευκαιρία να προκαλέσουμε σοβαρά τους ακροατές σχετικά με την αναγκαιότητα "της μετάνοιας προς τον Θεό και πίστεως προς τον Κύριό μας Ιησού Χριστό" (Πραξ κ:21). Θυμηθείτε ότι κάθε αντίσταση απιστίας ξεπερνιέται μέσα "από το αίμα του Αμνού και με το λόγο της ομολογίας τους" (Απ ιβ:11).

ΚΥΡΙΑ ΣΗΜΕΙΑ

1. ΟΠΩΣ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΓΡΑΦΗ. Η μαρτυρία του Παύλου στις Πράξεις κς:1-29 αποτελεί ένα βιβλικό παράδειγμα ομολογίας το οποίο αγκαλιάζει το Πριν, το Πώς και το Μετά της αποδοχής του Χριστού. Σημειώστε αυτή την αλληλουχία ενώ απολογείται στο βασιλιά Αγρίππα:

α. Πριν δεχθεί τον Χριστό (κς:4-11). Ο Παύλος μιλά για το θρησκευτικό του υπόβαθρο και την αντίσταση προς τον Χριστό.

β. Πώς δέχτηκε τον Χριστό (κς: 12-18). Μιλά για τη συνάντησή του με τον Χριστό στο δρόμο για τη Δαμασκό και πώς ο Σωτήρας τον επέπληξε για την αμαρτία του, τον κάλεσε όμως να υπηρετήσει Αυτόν τον οποίον είχε διώξει.

γ. Μετά από τη στιγμή που δέχτηκε τον Χριστό (κς:19-23). Λέει για τις αλλαγές στη ζωή του και πώς έγινε κήρυκας ακόμα κι ανάμεσα σε ληστές οι οποίοι θέλησαν να τον σκοτώσουν.

2. ΟΠΩΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΟΜΟΛΟΓΙΑ. Όταν δίνεις την προσωπική σου ομολογία, έχει μερικά πράγματα κατά νου:

α. Πριν δεχτείς τον Χριστό. Ποια στοιχεία στην προηγούμενη ζωή σου σε οδήγησαν ν' αναγνωρίσεις την αναγκαιότητα αλλαγής; Ποια από αυτά είναι κοινά σχετικά με τις ανάγκες των άλλων;

β. Πώς δέχτηκες τον Χριστό. Να είσαι συγκεκριμένος ούτως ώστε οι άλλοι να μην το εκλάβουν σαν μια αόριστη πνευματική αλλαγή, αλλά μάλλον σαν μια συνάντηση με τον ζωντανό Θεό. Πώς, Πότε και Πού συνέβη αυτό;

γ. Μετά από τη στιγμή που δέχτηκες τον Χριστό. Ποιες σαφείς ενδείξεις για μεταμορφωμένης ζωής ήρθαν στο φως; Ποια είναι τα ωφέλη για ένα πιστό;

Τι αγγίζει τους πόθους στις καρδιές των άλλων;

Οδηγίες για την Προετοιμασία Συγκεκριμένου Περιεχομένου

Οι παρακάτω οδηγίες θα πρέπει να ληφθούν υπόψη, για τη σύνθεση της ομολογίας σου.

1. Κράτησε τον Κύριο Ιησού στο "κέντρο" λέγοντας τι έκανε για σένα.
2. Χρησιμοποίησε το Λόγο του Θεού (Εβρ δ:12, Εφ ς:17). Ανάφερε τους στίχους που ο Θεός χρησιμοποίησε για να φτάσει σε σένα. Αυτό ενισχύει το κύρος των λόγων σου και φέρνει έλεγχο στο συνομιλητή σου (Μκ α:22).
3. Να είσαι προσωπικός ("εγώ" και "μου") και συζητήσιμος, παρά αφύσικος και "κηρυγματίας".
4. Πρόσεχε να μη χρησιμοποιείς θρησκευτικές φράσεις και εξειδικευμένη Χριστιανική ορολογία, άγνωστη στους ακροατές σου όπως "αναγεννήθηκα", "μετάνοια", ακόμα και τη λέξη σωσμένος. Εάν τις χρησιμοποιήσεις, όρισε το νόημά τους.
5. Σκέψου στοιχεία στα οποία οι άνθρωποι θα μπορέσουν να ταυτιστούν με την περιπτωσή σου. Μερικές λεπτομέρειες ίσως να είναι ενδιαφέρουσες. Χρησιμοποίησε λέξεις που ζωγραφίζουν μια ζωντανή εικόνα.
6. Επέμενε στα γεγονότα μάλλον, παρά στα συναισθήματα. Έτσι δίνεις μια καλή μαρτυρία.
7. Να έχεις "χάρη" στα λόγια σου (Ακ δ:22), όχι πίκρα. Μίλα με ταπεινοφροσύνη, όχι αλαζονεία.

Βήματα για την προετοιμασία

1. Προσευχήσου για σοφία και οδηγία ώστε να κάνεις ξεκάθαρο το πώς βρήκες νέα ζωή στον Χριστό.
2. Συγκέντρωσε μικρές σημειώσεις σε τρία διαφορετικά φύλλα με τις επικεφαλίδες:
(1) Πριν (2) Πώς (3) Μετά
3. Γράψε πρόχειρα ένα εκτεταμένο δοκίμιο σύμφωνα με τις σημειώσεις από τα τρία φύλλα. (Θα πάρει ίσως δέκα λεπτά να το διαβάσεις).
4. Βελτίωσε το δοκίμιο αυτό. Αξιολόγησε την ομολογία σου, στο φως των σχολιασμών των "κύριων σημείων" και των επτά οδηγιών που δίνονται πιο πριν.

5. Περιορίσε το προσχέδιο κάτω από τέσσερα λεπτά στην ανάγνωση.

6. Με αδρές γραμμές μετέφερε την παρουσίασή σου στα 3 έως 4 λεπτά σε μια 10 επί 15 κάρτα.

7. Μάθε να δίνεις την ομολογία σου σε 3 έως 4 λεπτά χωρίς την κάρτα.

Άσκηση για την τάξη

Το πρακτικό μέρος αυτού του μαθήματος θα καλυφθεί εξ' ολοκλήρου από προσωπικές ομολογίες. Θα χωριστούμε σε ομάδες των έξι ή και λιγότερο. Καθένας θα δώσει την ομολογία του με τη σειρά. Μπορείς να χρησιμοποιήσεις την περίληψη της κάρτας σου για να φρεσκάρεις τη μνήμη σου. Μερικοί ίσως θελήσουν να διαβάσουν την ομολογία τους, αλλά θα ήταν προτιμότερο να χρησιμοποιηθούν οι κάρτες. Θα ζητήσουμε να γίνουν προτάσεις από την ομάδα, για το πως θα μπορούσαν αυτές οι ομολογίες να βελτιωθούν να συντομευθούν, να επεκταθούν ή αν είναι απαραίτητο να διευκρινιστούν.

*Ίσως θα επιθυμούσες να ζητήσεις από άλλους ή από μια ομάδα να σε βοηθήσουν για να το καταφέρεις αυτό.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 12

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Διάβασε τις ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ διεξοδικά και ετοιμάστε την ομολογία σου σύμφωνα με τις "Οδηγίες" και τα "Βήματα Προετοιμασίας". Το τελικό σου πλάνο θα πρέπει να συμφωνεί με τις τρεις κύριες ερωτήσεις πιο κάτω, οι οποίες φέρνουν στην επιφάνεια το Πριν, Πώς και Μετά της μεταστροφής σου.

1. Πώς ήταν η ζωή σου Πριν κάνεις τον Ιησού Χριστό, Κύριό σου και Σωτήρα;

2. Πώς και Πότε έκανες τον Ιησού Χριστό Κύριό σου και Σωτήρα; Ποιες ήταν οι περιστάσεις; Ποιο εδάφιο της Γραφής επικαλέστηκες δια πίστεως; Με απλό και κατανοητό τρόπο, δείξε καθαρά στους άλλους το δρόμο για τον Θεό. Βεβαιώσου ότι ο Χριστός μάλλον, παρά οι άνθρωποι ή η εκκλησία είναι το κέντρο.

3. Με πρακτικά λόγια, πώς έχει αλλάξει η ζωή σου αφού έκανες τον Ιησού Χριστό Κύριό σου και Σωτήρα; Μια δέσμευση η οποία είναι αποτέλεσμα μιας αλλαγμένης ζωής δείχνει την πραγματικότητα της ζωής αυτής. Δεν υπάρχει λόγος να μιλήσεις για κάποια "απόφαση" ή "προσευχή" τα οποία δε θα είχαν ένα τέτοιο αποτέλεσμα.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΜΑΘΗΜΑ 13

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ήταν τότε, εκείνη τη νύχτα της προδοσίας και την παραμονή του θανάτου Του. Η σκηνή βαθιά και συγκινητική, καθώς ο Ιησούς Χριστός συγκέντρωσε τους μαθητές Του γι' αυτό το οποίο τελικά είναι γνωστό σαν Τελευταίο Δείπνο. Εκατομμύρια από κάθε γωνιά της γης αναγνωρίζουν αμέσως τη σκηνή όπως εμφανίζεται σε πίνακες Χριστιανικής τέχνης. Οι πρώτοι πιστοί το χάραζαν στους τοίχους των Ρωμαϊκών κατακόμβων, όπως ήταν αποτυπωμένο στη μνήμη τους. Ήταν τη νύχτα του Εβραϊκού Πάσχα, όπου ο Κύριος Ιησούς παρουσίασε κάτι τελειώς καινούριο. Πήρε ένα κομμάτι ψωμί, ευχαρίστησε, το έκοψε και το έδωσε στους μαθητές Του και είπε: "Πάρτε, φάτε, αυτό είναι το σώμα μου. Και λαβών το ποτήριον και ευχαρίστησαν έδωκεν εις αυτούς λέγων. Πιέστε εξ' αυτού πάντες διότι τούτο είναι το αίμα μου, της καινής διαθήκης το υπέρ πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών" (Μτ κς:26-28). Και άλλοι δύο συγγραφείς ευαγγελίου συγκλίνουν στο ίδιο θέμα (Μκ ιδ:22-35, Λκ κβ:14-20).

Ονόματα για το Δείπνο

Λέγεται Δείπνο Κυρίου (Α Κορ ια:20), εφόσον Εκείνος το συγκάλεσε και είναι Αυτός το κυρίως τιμώμενο Πρόσωπο. "Τράπεζα του Κυρίου" (Α Κορ ι:21), έχει ένα πλατύτερο νόημα συγκεφαλαιώνοντας όλη Του τη φροντίδα για το λαό Του, όχι απλά το Δείπνο. Η γιορτή ονομάζεται Κοινωνία (Α Κορ ι:16), γιατί μοιράζονται από κοινού, κοινωνούν με τον Χριστό και ο ένας με τον άλλον, καθώς παίρνουν μέρος. Λέγεται κλάση του άρτου (Πραξ β:42, κ:7, Α Κορ ι:16), γιατί αντανakλά την απλή διαδικασία κάθε συνηθισμένου γεύματος στο οποίο θα ταίριαζε κανονικά η φράση. Πολλοί μιλούν για ανάμνηση του Κυρίου εξαιτίας της εντολής Του, η οποία είχε εκφρασθεί με αυτόν τον τρόπο. Είναι άλλοι οι οποίοι έχουν χρησιμοποιήσει την έκφραση ευχαριστία που σημαίνει "απόδοση ευχαριστιών", εφόσον Εκείνος ευχαρίστησε για τα στοιχεία (Μτ κς:26), παρ' ό,τι δεν ονομάζεται έτσι στην Γραφή.

Μερικές εκκλησίες χρησιμοποιούν την λέξη "μυστήριο" για το δείπνο. Αυτό προέρχεται από τον όρκο της πίστης του Ρωμαίου στρατιώτη για να καταταχτεί στον στρατό (sacramentum). Μεταγενέστερη αντίληψη αυτής της λέξης βγαίνει από αυτή την ιδέα. Υπάρχουν εκκλησίες οι οποίες θεωρούν ως μυστήριο την έκφραση μια τελετουργίας μέσα απ' την οποία ο Θεός διοχετεύει τη χάρη Του και ότι έχει υπερφυσικές ιδιότητες οι οποίες προσφέρουν κάτι σ' αυτόν που παίρνει μέρος. Πιστεύεται από μερικούς, ότι συνδέεται με την άφεση αμαρτιών. Εντούτοις δεν υπάρχει τέτοια διδασκαλία στη Βίβλο. Όσοι δίνουν έμφαση στην μυστηριακή άποψη αντιτίθενται με όσους βλέπουν τη γιορτή σαν ένα μνημόσυνο ή εις ανάμνησιν κατά την οποία τα σύμβολα αντανakλούν, είναι εικόνες πνευματικών αληθειών. Είναι χρήσιμο να θυμηθούμε, ότι οι Εβραϊκές θυσίες ζώων ποτέ δεν αφαιρέσαν αμαρτίες αλλά αποτελούσαν στοιχείο προσδοκίας του αίματος του Κυρίου Ιησού πάνω στον σταυρό. Μόνο Εκείνου το

αίμα είναι ικανό να αφαιρεί αμαρτίες (Εβρ θ:12-14).

Ιστορικό υπόβαθρο του Δείπνου

Το Δείπνο του Κυρίου έχει την αρχή του στη νύχτα του Εβραϊκού Πάσχα. Το χέρι του Θεού είχε ελευθερώσει τον Ισραήλ από τη σκλαβιά της Αιγύπτου πριν 1.500 χρόνια. Με δική Του εντολή έσφαξαν ένα αψεγάδιστο αρνάκι και έβαψαν με αίμα τους παραστάτες των σπιτιών τους για προστασία από την κρίση που επρόκειτο να πέσει πάνω σε όλη τη χώρα (Εξ ιβ). Κάθε λεπτομέρεια της τελετής, καθορισμένη να τηρείται παντοτινά, είχε βαθιά σημασία. Σηματοδοτούσε την υπέρτατη θυσία, η οποία αληθινά θα προστάτευε από την κρίση του Θεού εξαλείφοντας τις αμαρτίες του κόσμου. Ο Θεός ετοιμάζε τον δικό Του Αμνό από πολύ καιρό πριν (Γεν κβ:8, Ησ νγ:7). Ο Ιησούς είχε προσφωνηθεί από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή σαν "ο Αμνός του Θεού, ο Αίρων την αμαρτία του κόσμου" (Ιω α:29). Ένας από τους ένδοξους τίτλους Του είναι: το Αρνίον (Απ ε:6, 12). Αυτός ήταν η εκπλήρωση της Πασχαλινής Γιορτής, "Χριστός, το Πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών" (Α Κορ ε:7). Η παλιότερη γιορτή δεν ήταν παρά μια σκιά της μεγάλης επερχόμενης εκπλήρωσης (Κολ β:17, Εβρ ι:1).

Κάθε ευσεβής Ιουδαίος τηρούσε πιστά το Πάσχα (Μτ κς:17). Ήταν μια ανάμνηση της απολύτρωσής του. Τη νύχτα αυτού του ιερού εθίμου, ο Ιησούς καθιέρωσε την εθιμοτυπική αναμνηστική τήρηση του ψωμιού και του κρασιού. Κι έτσι αργότερα οι πιστοί θα θυμόταν το παραδομένο Σώμα Του και το χυμένο αίμα Του "υπέρ" της δικής τους σωτηρίας. Θα σήμαινε για τους Χριστιανούς ό,τι σήμαινε για τους Εβραίους το Πάσχα. Δε θα ήταν λιγότερο άγιο. Αντικατέστησε το Πάσχα στα μάτια του Θεού. Ο Ισραήλ είχε πολλές τελετές, στην εν Χριστώ όμως Εκκλησία έχει παραδοθεί μια μόνο ομαδική τελετή.

Ο Κύριος Ιησούς μετέφερε απευθείας στον Απόστολο Παύλο τη σπουδαιότητα αυτού το οποίο είχε δοθεί στους πιστούς για δική τους φύλαξη. Ο Ιησούς είπε: "Αυτό κάμετε...σε δική μου ανάμνηση" (Α Κορ ια:23-25). Το Δείπνο του Κυρίου έγινε ένα αδιάσπαστο μέρος της λατρείας τους (Πραξ β:42,46). Η πρώτη Εκκλησία τήρησε τη συνήθεια μια φορά τη βδομάδα σαν το επίκεντρο των συνάξεων (Πραξ κ:7). Εορταζόταν την ημέρα της Ανάστασης. Οι λεγόμενοι "πατέρες" της πρώτης εκκλησίας σημειώνουν, ότι γιορταζόταν κάθε "μέρα του Κυρίου" ή Κυριακή (Ιουστίνος ο Μάρτυρας και η Διδαχή ή ;η Διδασκαλία των Δώδεκα Αποστόλων).

Εορτασμός του Δείπνου

1. ΠΟΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ; Είναι φυσικό να υποθέσει κανείς ότι όπως το Πάσχα ήταν για τους Εβραίους και μόνο (Εξ ιβ:43), το Δείπνο του Κυρίου είναι μόνον για τους Χριστιανούς. Για τους "δικούς Του" ο Κύριος εγκαινίασε τη γιορτή. Οι μαθητές έκαναν την αρχή στην κλάση του άρτου για δική Του ανάμνηση, μετά την ανάστασή Του. Επιπρόσθετα το Δείπνο είναι για έτοιμους Χριστιανούς. Μερικοί πιστοί ήταν απρόσεκτοι σχετικά με την πνευματική τους κατάσταση όταν έπαιρναν μέρος και είχαν ειδοποιηθεί για την κρίση του Θεού (Α Κορ ια:18-31). Οι πιστοί έπρεπε να απομονώνουν όσους συνέχιζαν να ζουν σε κατάσταση μη καταδικαστέας αμαρτίας (Α Κορ ε:12-13), καθώς επίσης και όσους υποστήριζαν διδασκαλίες τα οποία υπονόμειαν είτε το μήνυμα του Ευαγγελίου ή το ίδιο το πρόσωπο του Χριστού (Β Ιω 9-10, Γαλ

ε:12-13). Είναι καθαρά και βεβαιωτικά δηλωμένο στη Γραφή, ότι μόνον όσοι ομολογούν Χριστό ως Κύριο και Σωτήρα, και όσοι έχουν ένα διαρκές περπάτημα στην πίστη, θα πρέπει να είναι ευπρόσδεκτοι στο Δείπνο.

2. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ; Σαν αρχικό οδηγό έχουμε το παράδειγμα του Κυρίου στην ίδρυση αυτής Του της ενθύμησης. Την χαρακτηρίζει η απλότητα μάλλον, παρά η τελετουργικότητα. Δεν καθιέρωσε συγκεκριμένους κανόνες ή διαδικασία. Το "ανώγειο" δεν ήταν κανένα πολυτελές σπίτι λατρείας με περιφραγμένο το τραπέζι της κοινωνίας. Μόνον Αυτός κυριαρχούσε, προέδρευε. Τα στοιχεία ήταν απλά, το ψωμί και ένα ποτήρι, δυο πολύ συνηθισμένα στοιχεία του καθημερινού τραπεζιού. Δεν έχουμε εντολή για ειδικό ψωμί, αν και είναι πιθανό, ότι χρησιμοποιούσαν εκείνη την περίοδο άζυμο. Σημασία έχει η εσωτερική μας καθαρότητα καθώς παρακολουθούμε τη γιορτή παρά το είδος του ψωμιού (Α Κορ ε:6-8). Το ποτήρι περιείχε "το γέννημα της αμπέλου" (Μκ ιδ:25, Μτ κς:29). Έχει επίσης, χωρίς αποτέλεσμα συζητηθεί, αν κατά πόσο το εκχύλισμα ήταν κρασί ή άψητος μούστος. Η Γραφή δεν είναι ακριβής. Το σπουδαίο είναι, ότι βλέπουμε ένα κομμάτι ψωμί και το ποτήρι με το κρασί να γίνονται οι τύποι του σώματος και του αίματος του Κυρίου Ιησού. Έχουμε χρέος να "αναλωθούμε" γι' Αυτόν, όχι στη φύση των υλικών συμβόλων. Κάθε μαθητής έπαιρνε λίγο από το κομμάτι ψωμί και έπινε από το ποτήρι. Η περικοπή στην Α' προς Κορινθίους ιδ:26-34 μοιάζει να είναι μια επέκταση της συζήτησης στην Α' Κορινθίους ια', όσον αφορά τη φύση της συγκέντρωσης των πιστών, κατά την κλάση του άρτου. Φαίνεται ότι συμμετείχαν πολλοί από τους αδελφούς. Τονίζεται η ανάγκη τάξης περισσότερο παρά σύγχυσης. Ένα γεύμα φιλικής κοινωνίας συχνά συνδεόταν με την τήρηση του Δείπνου.

3. ΠΩΣ ΞΕΧΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Α Κορ ια:29); Οπωσδήποτε θα γνωρίζουμε τη σημασία των στοιχείων καθώς μαρτυρούν το έργο του Κυρίου Ιησού πάνω στο σταυρό, όταν εξάλειψε τις αμαρτίες μας θυσιάζοντας τον εαυτό Του (Εβρ θ:26). Θα πρέπει να έχουμε εξετάσει τις δικές μας ζωές με προσωπική κρίση (Α Κορ ια:28-32). Κάποιοι λαθεμένα συσχέτισαν με το Δείπνο τα λόγια τα οποία είπε ο Ιησούς σχετικά με τη Πόση του Αίματος Του (Ιω ς:53) και την Βρώση του Σώματός Του. Εντούτοις η τελευταία αυτή δήλωση δεν αφορά το Δείπνο, αλλά αναφέρεται στην πνευματική οικειοποίηση του Χριστού από τον πιστό με την πλήρη αποδοχή της επάρκειας του λυτρωτικού έργου Του. Η δήλωση "τούτο εστί το σώμα μου" είναι όμοια με τα λόγια "Εγώ είμαι η θύρα". Και στα δυο χρησιμοποίησε μεταφορική γλώσσα και συναριθμούνται με πολλές άλλες παρόμοιες δηλώσεις. Αβάσιμες θρησκευτικές διδασκαλίες που προτείνουν θαυματουργικές αλλαγές κατά την ώρα της κοινωνίας στο δείπνο εξετάζονται παρακάτω:

α. Μετουσίωση. Αυτή η άποψη υποστηρίζει, ότι τα στοιχεία μετατρέπονται σε πραγματικό "σώμα ψυχή και φύση του Χριστού". Αυτή η "πραγματική παρουσία του Χριστού" εννοεί, ότι όσοι παίρνουν μέρος τρώνε κυριολεκτικά το σώμα Του. Αυτό διδάσκει ότι η θυσία στο Γολγοθά επαναλαμβάνεται με κάθε τελετή και ότι προσφέρεται "υπέρ αμαρτιών" ζώντων και νεκρών. Η προς Εβραίους ι:10-18, αρνείται αυτή την άποψη αναλύοντας ότι έγινε μια μοναδική και ανεπανάληπτη θυσία υπέρ αμαρτιών "άπαξ γενομένη". Η θυσία έχει επιτελεσθεί και είναι ολοκληρωμένη.

β. Ομοουσιοποίηση. Αυτό σημαίνει ότι το ψωμί και το κρασί μένουν αναλλοίωτα, αλλά με έναν ανεξήγητο τρόπο, η υλική ουσία του σώματος του

Χριστού είναι παρούσα και επικοινωνείται με όσους παίρνουν μέρος. Καμιά Γραφική αναφορά δεν διδάσκει κάτι τέτοιο.

γ. Ενσωμάτωση. Αυτή η άποψη διδάσκει ότι αυτός που παίρνει μέρος παίρνει το Χριστό στο Δείπνο, γιατί "ο Χριστός διοχετεύει τη ζωή Του μέσα μας ακριβώς, όπως εάν διεισδούσε στα κόκκαλα και στο μεδούλι μας", όταν παίρνουμε την κοινωνία (Καλβίνος). Ούτε αυτό έχει τη Βιβλική στήριξη.

4. ΤΙ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΛΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ; Εάν κάναμε ο,τιδήποτε άλλο δε θα συμμορφούμεθα με την επιθανάτια έκκληση του Κυρίου, ότι θα δείχναμε την αγάπη μας γι' Αυτόν. Η τήρηση του Δείπνου δεν είναι ξερή νομοτήρηση. Θα συμβαδίζαμε επίσης με τις αποστολικές παραδόσεις. Μαζί, σαν πιστοί Τον θυμόμαστε σύμφωνα με τον τρόπο που Εκείνος επέλεξε και όχι τον δικό μας. Αγαλλώμεθα, στο γεγονός ότι έφερε Εκείνος στο φως τη ζωή και την αθανασία μέσα από το ευαγγέλιο και εμείς παίρνουμε μέρος. Μοιραζόμαστε προσωπικά και ατομικά σαν μέλη της πιστής κοινότητας καθώς παίρνουμε μέρος από τα στοιχεία. Η ενότητά μας εκφράζεται στον 'Εναν Άρτο (Α Κορ 1:17). Το ποτήρι αντιπροσωπεύει την κοινωνία, ένωση (Α Κορ 1:16). Είμαστε ένα μαζί Του όπως είναι Αυτός μαζί μας μέσα σε όσα Εκείνος με τη θυσία Του ολοκλήρωσε. Μοιραζόμαστε τη στάση που πήρε απέναντι στην αμαρτία καθώς και στη δικαιοσύνη. Όσο συχνά τρώμε τον άρτο και πίνουμε από το ποτήρι καταγγέλομε τον θάνατο του Κυρίου (Α Κορ 1α:26). Το "τραπέζι" είναι ένα μήνυμα σωτηρίας. Η διάρκεια περιγράφεται ως "εωσότου έλθει". Κάθε ενθύμηση είναι και η τελευταία πριν από τον ερχομό Του.

Προετοιμασία για το Δείπνο

Η ετοιμασία για το Πάσχα στην Παλαιά Διαθήκη περιλάμβανε πολλά πράγματα. Δεν υπήρχε απρόσεκτη συμμετοχή. Ούτε κι εμείς θα πρέπει να το αντιμετωπίζουμε με προχειρότητα.

1. ΕΞΕΤΑΣΗ. Αληθινή προετοιμασία για το Δείπνο του Κυρίου αρχίζει με αυτο-εξέταση (Α Κορ 1α:28-32). Αυτή ετοιμάζει, δεν εμποδίζει τον μέτοχο. Θα πρέπει κανείς, πρώτα να εξετάσει τη δική του σχέση με τον Κύριο και να ομολογήσει οποιαδήποτε γνωστή αμαρτία. Κατόπιν θα πρέπει να αναλογιστεί τη σχέση του με τους άλλους (ιδιαίτερα άλλους Χριστιανούς). Θα πρέπει να γίνει μια προσπάθεια για να τακτοποιήσουμε προβλήματα με άλλους πιστούς πριν πάρουμε μέρος στην "τράπεζα" (Μτ ε:23-24). Οι Γραφές προειδοποιούν ενάντια στην αμέλεια στην περιοχή της αυτοκριτικής, ότι η οργή του Θεού θα έρθει. Στην Εκκλησία της Κορίνθου, φυσική αρρώστια και θάνατος ήταν τα αποτελέσματα της απροσεξίας σ' αυτόν τον τομέα.

2. ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ. Εάν αντιμετωπίζουμε τους εαυτούς μας με ελαφρότητα και συζητούμε πάνω σε θέματα όχι άμεσα συνδεδεμένα με τον Κύριο πριν έρθουμε στην τράπεζα, η προετοιμασία μας έχει αποτύχει. Η ανάγνωση του Λόγου του Θεού, το να ψέλνουμε ύμνους και να μοιραζόμαστε με πιστούς ή την οικογένεια, σκέψεις γύρω από τον Κύριο Ιησού, είναι τρόποι για την προετοιμασία μας προκειμένου να Τον θυμηθούμε και λατρεύσουμε. Οπωσδήποτε μπορούμε μονάχα να φέρουμε σ' Αυτόν κάτι που έχει ετοιμαστεί από πριν. Ο Δαυίδ είχε πει: "διότι δεν θέλω προσφέρει ολοκαυτώματα εις Κύριον τον Θεόν μου δωρεάν" (Β Σαμ κδ:24). Η ώρα του Δείπνου του Κυρίου θα ελευθερωθεί από τη μονοτονία,

όταν προετοιμαζόμαστε πριν πάρουμε μέρος. Κάποιο εδάφιο, κάποια σκέψη που ταιριάζει με το πνεύμα της ώρας, κάποιος ύμνος, είναι καλό να ετοιμάζονται από πριν, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αυθόρμητες προσευχές, ύμνοι και ανάγνωση περικοπών ή σχόλια αποκλείονται.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η λατρεία είναι η ύψιστη ευθύνη και ύψιστο προνόμιο του πιστού (1ω δ:23, Λκ 1:41-42). Προσφέρουμε πνευματικές θυσίες ως ιερείς (Α Πε β:5). Το να θυμώμαστε τακτικά τον Κύριο όπως Εκείνος έδωσε εντολή να γίνεται, θα πρέπει να προηγείται των διασκεδάσεων, των οικογενειακών συγκεντρώσεων και άλλων υποχρεώσεων. Ως ιερείς έχουμε την ευκαιρία κατά τη διάρκεια της κοινωνίας, να προσφέρουμε θυσίαν αινέσεως, δηλαδή καρπό χειλέων που ομολογούν το όνομά Του (Εβρ 1γ:15). Φαίρουμε τις υλικές προσφορές στον Θεό σαν πράξη λατρείας (Φιλ δ:17-18). Τέλος, θα πρέπει να προσφέρουμε εκ νέου τα σώματά μας ως "θυσία ζώσα" (Ρωμ 1β:1-2).

Ο Ιησούς είπε: "Να με θυμάστε!", "εις την εμήν ανάμνησιν".

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΜΑΘΗΜΑ 13

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ξανακοίταξε τι περιέχει το εθίμο του πρώτου Πάσχα (Εξ ιβ:1-14). Ποιος ήταν ο σκοπός του εθίμου (στιχ. 1-4);

Τι ρόλο έπαιζε ο αμνός;

2. Πώς ο Χριστός χρησιμοποίησε το τελευταίο Πάσχα (Λκ ιβ:7-18) για να εισάγει το πρώτο δείπνο του Κυρίου (Λκ κβ:19-20);

Ποια καινούρια σημασία πρόσθεσε ο Κύριος στο ψωμί και στο ποτήρι;

3. Έχοντας τα παρακάτω υπ' όψιν και αναλογιζόμενος τα Ησαΐας νγ:7, Ιωάννην α:29 και Αποκάλυψη ε:8-9, τι λες να σημαίνει η έκφραση "Χριστός το πάσχα ημών" (Α Κορ ε:7);

4. Ο Απόστολος Παύλος εξηγεί τον σκοπό και το νόημα του Δείπνου στο Α Κορ ια:23-26. Από που αποκόμισε ο απόστολος αυτή τη διδασκαλία;

Τι καταγγέλλουμε με τη συμμετοχή μας στο Δείπνο Του; Εξήγησε.

Για πόσο καιρό θα πρέπει να συνεχίσουμε να Τον θυμόμαστε έτσι;

5. Ποιες επιπρόσθετες πλευρές των στοιχείων τονίζει ο Παύλος στην Α Κορ ι:16-17;

6. Πώς ανταποκρίθηκε η πρώτη Εκκλησία στην εντολή του Κυρίου να Τον θυμόμαστε (Πραξ β:42, κ:7);

7. Με πόσους διαφορετικούς τρόπους μπορούμε να προσφέρουμε "θυσίες" κατά τη λατρεία στον Θεό (Εβρ ιγ:15, Φιλ δ:17-18, Ρωμ ιβ:1-2);

8. Ποια είναι η ευθύνη ενός Χριστιανού πριν λάβει μέρος στο Δείπνο του Κυρίου (Α Κορ ια:27-32);

Τι η περικοπή αυτή και το Α' Κορνθίους 5 επισημαίνει, για την σοβαρότητα της περίπτωσης, όπου λαμβάνουμε μέρος χωρίς να έχουμε καταδικάσει αμαρτία;

9. Ποια είναι κατά κανόνα η πνευματική προετοιμασία προτού πάρεις το Δείπνο; Τι πρόκειται να κάνεις ώστε η λατρεία σου να είναι περισσότερο μεστή σημασίας στο μέλλον;

10. Σε συνάρτηση με όλη την εκκλησιαστική σου πείρα (Πραξ β:42) πόσο αφοσιωμένος είσαι στην τήρηση της ώρας του Δείπνου;

TR8
ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ
ΣΕ ΤΙ ΘΕΣΗ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙΣ;

Ακούμε συχνά αυτή την ερώτηση. Επέτρεψέ μου να την απευθύνω και σε σένα προσωπικά. Γιατί σίγουρα ταξιδεύεις -από τον πρόσκαιρο κόσμο προς την αιωνιότητα. Και ποιος ξέρει πόσο απέχεις αυτή τη στιγμή από τον Τελικό Σταθμό;

Σε ρωτάω λοιπόν με όλη μου την αγάπη:

"Σε τι θέση ταξιδεύεις;"

Δεν υπάρχουν παρά μόνον τρεις θέσεις. Θα σου τις περιγράψω, ώστε να μπορέσεις να εξετάσεις τον εαυτό σου και να δώσεις μια απάντηση, σαν να βρίσκόσουν μπροστά σ' "Αυτόν που θα δώσουμε λόγο"(1).

ΠΡΩΤΗ ΘΕΣΗ - όποιος έχει σωθεί και το ξέρει.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΘΕΣΗ - όποιος δεν είναι βέβαιος αν έχει σωθεί, έχει όμως βαθιά αγωνία για το θέμα αυτό.

ΤΡΙΤΗ ΘΕΣΗ - όποιος δεν έχει σωθεί ούτε και τον ενδιαφέρει καθόλου.

Επαναλαμβάνω την ερώτησή μου: "Σε τι θέση ταξιδεύεις;" Ω, πόσο ανόητη είναι η αδιαφορία, όταν βάζει σε κίνδυνο το αιώνιο μέλλον σου!

Πριν από λίγο καιρό, κάποιος ταξιδιώτης έφτασε τρέχοντας σ' έναν σιδηροδρομικό σταθμό. Λαχανιασμένος ακόμα μπήκε βιαστικά και κάθισε σε κάποιο βαγόκι, πάνω ακριβώς στη στιγμή που το τρένο ξεκινούσε.

"Τα κατάφερες με την ψυχή στο στόμα!" του λέει ένας συνεπιβάτης.

"Ναι", απαντά λαχανιασμένος ακόμα ο άνθρωπος, "αλλά κέρδισα τέσσερις ώρες και γι' αυτό άξιζε τον κόπο το τρέξιμο".

Κέρδισε τέσσερις ώρες! Πίστευε πως για τις τέσσερις αυτές ώρες άξιζε η σκληρή προσπάθεια. Τότε τι να πούμε για την αιωνιότητα; Κι όμως υπάρχουν τόσοι και τόσοι άνθρωποι, προνοητικοί και διορατικοί, που φροντίζουν πάντα με προσοχή για τα συμφέροντά τους, αλλά είναι τελείως τυφλοί μπροστά στην αιωνιότητα που τους περιμένει. Παρά την άπειρη αγάπη που έδειξε ο Θεός στο Γολγοθά, παρά τη συντομία της ζωής του ανθρώπου πάνω στη γη, παρά το φόβο της κρίσης μετά το θάνατο και την τραγική πιθανότητα να ξυπνήσει κανείς κάποια μέρα και για πάντα στην όχθη της κόλασης, οι άνθρωποι πηγαίνουν τρέχοντας για το θλιβερό τέλος, αμέριμνοι σαν να μην υπήρχε Θεός, ούτε θάνατος, ούτε κρίση, ούτε ουρανός, ούτε κόλαση!

Αν είσαι κι εσύ ένας απ' αυτούς τους ανθρώπους, εύχομαι ο Θεός να σου ανοίξει τα μάτια, καθώς διαβάζεις αυτές τις γραμμές, για να δεις το θανάσιμο κίνδυνο που σε απειλεί, καθώς στέκεσαι πάνω στο γλιστερό χείλος ενός άπατου γκρεμού!

Φίλε μου, είτε το πιστεύεις είτε όχι βρίσκεσαι σε απελπιστική θέση!

Σταμάτα πια να απορρίπτεις τη σκέψη της αιωνιότητας. Να θυμάσαι πως η αναβολή προέρχεται από κείνον που προσπαθεί να σε εξαπατήσει, από κείνον που δεν είναι μόνον "κλέφτης"(2), αλλά και "ανθρωποκτόνος"(3). Υπάρχει μεγάλη δόση αλήθειας στην Ισπανική παροιμία που λέει: "ο δρόμος της Αναβολής οδηγεί στην πόλη του Ποτέ". Σε εξορκίζω, αγαπητέ αναγνώστη, μην ταξιδεύεις σ' αυτό το δρόμο άλλο πια.

"Τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας" (Β Κορ ς:2).

"Εγώ όμως", μπορεί να πει κάποιος άλλος, "δεν είμαι αδιάφορος για την ψυχή μου. Το πρόβλημά μου είναι η ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ. Εγώ ανήκω σ' εκείνους που χαρακτηρίσες επιβάτες δεύτερης θέσης".

Μάθε λοιπόν, πως η αβεβαιότητα και η αδιαφορία είναι παιδιά της ίδιας μάννας, της απιστίας. Η αδιαφορία πηγάζει από απιστία για το ότι ο άνθρωπος είναι αμαρτωλός και χρεωκοπημένος, η αβεβαιότητα πηγάζει από την απιστία στο γεγονός ότι ο Θεός είναι ο μόνος που έχει τη λύση του μεγάλου αυτού ανθρώπινου προβλήματος.

Τα παρακάτω έχουν γραφτεί ιδιαίτερα για τις ψυχές εκείνες που λαχταρούν να είναι βέβαιες για τη σωτηρία τους με τρόπο θετικό και απόλυτο. Καταλαβαίνω πολύ καλά τη βαθιά ταραχή της ψυχής σου. Και, μάλιστα, είμαι βέβαιος πως όσο πιο σοβαρά σ' απασχολεί αυτό το σπουδαίο ζήτημα, τόσο πιο μεγάλη θα 'ναι η δίψα σου, μέχρι ν' αποκτήσεις τη βεβαιότητα πως είσαι αληθινά κι αιώνια σωσμένος. "Γιατί τι θα ωφεληθεί ο άνθρωπος, αν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο αλλά χάσει τη ζωή του;" (Μκ η:36).

Ο μοναχογιός ενός στοργικού πατέρα ταξίδευε στη θάλασσα. Έρχονται ειδήσεις πως το καράβι του ναυάγησε σε μια μακρινή ακτή. Ποιος θα μπορούσε να περιγράψει την αγωνία στην καρδιά του πατέρα, μέχρι να μάθει από κάποια αξιόπιστη πηγή αν ο γιος του είναι σώος και αβλαβής;

Ή πάλι, πες πως βρίσκεσαι μακριά από το σπίτι σου. Η νύχτα είναι κρύα και σκοτεινή κι ο δρόμος σου είναι τελείως άγνωστος. Τελικά φτάνεις σ' ένα σταυροδρόμι και ρωτάς κάποιον περαστικό, ποιο δρόμο να πάρεις για να φτάσεις στην πόλη που θέλεις. Αυτός σου δείχνει ένα δρόμο και σου λέει: "Έχω την εντύπωση πως αυτός είναι ο σωστός δρόμος κι ελπίζω πως αν τον ακολουθήσεις, θα φτάσεις εκεί που θέλεις". Είσαι ευχαριστημένος με τα "έχω την εντύπωση" και τα "ελπίζω"; Όχι, βέβαια! Πρέπει να ξέρεις στα σίγουρα ποιος είναι ο δρόμος, αλλιώς σε κάθε βήμα που θα προχωράς, θα μεγαλώνει και η αγωνία σου. Δεν είναι περίεργο λοιπόν ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν μπορούν ούτε να φάνε ούτε να κοιμηθούν, όσο είναι αβέβαιοι για την αιώνια σωτηρία της ψυχής τους!

Παρακάτω αγαπητέ αναγνώστη, θα ήθελα, με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, να ασχοληθώ με τρία ζητήματα:

1. Το δρόμο της σωτηρίας (Πράξεις ις:17)
2. Τη βεβαιότητα της σωτηρίας (Λουκάς α:77)
3. Τη χαρά της σωτηρίας (Ψαλμός να:12)

Παρ' όλο που και τα τρία αυτά ζητήματα είναι στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους, εντούτοις το καθένα στέκεται σε ξεχωριστή βάση. Γι' αυτό είναι δυνατό μια ψυχή να ξέρει ποιος είναι ο δρόμος της σωτηρίας, χωρίς όμως να έχει τη σιγουριά ότι έχει σωθεί αυτή η ίδια. Ή μπορεί να ξέρει ότι έχει σωθεί, χωρίς να έχει πάντοτε τη χαρά που θα 'πρεπε να συνοδεύει αυτή τη γνώση.

Πρώτα λοιπόν θα πούμε λίγα πράγματα για το ποιος είναι

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Άνοιξε την Αγία Γραφή και διάβασε προσεκτικά το εδάφιο 13 του κεφ. ΙΥ της Εξόδου. Εκεί θα βρεις τα εξής λόγια, από το στόμα του Κυρίου: "Και παν πρωτότοκον όνου θέλεις εξαγοράζει με αρνίον, και αν δεν εξαγοράσης αυτό, τότε θέλεις λαιμοτομήσει αυτό και παν πρωτότοκον ανθρώπου μεταξύ των υιών σου θέλεις εξαγοράζει".

Τώρα, ας γυρίσουμε 3.000 χρόνια πίσω κι ας φανταστούμε την εξής σκηνή: δυο άνθρωποι, ένας ιερέας του Θεού κι ένας φτωχός Ισραηλίτης, στέκονται και συζητούν. Απ' τον τόνο τους φαίνεται πως πρόκειται για μια υπόθεση που τους απασχολεί πολύ σοβαρά και μάλιστα δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε πως το θέμα τους είναι το μικρό γαϊδουράκι που δεν μπορεί καλά καλά να σταθεί στα πόδια του, δίπλα τους.

"Ήρθα να μάθω", λέει ο φτωχός Ισραηλίτης, "αν μπορεί να γίνει, για πρώτη και για τελευταία φορά, μια φιλόανθρωπη εξαίρεση για μένα. Αυτό το καχεκτικό γαϊδουράκι είναι πρωτότοκο. Ξέρω βέβαια, πολύ καλά τι προστάζει ο νόμος του Θεού γι' αυτές τις περιπτώσεις, όμως ελπίζω να με λυπηθείτε και να του χαρίσετε τη ζωή. Δεν είμαι παρά ένας φτωχός Ισραηλίτης και δύσκολα θα τα βγάλω πέρα δίχως αυτό το ζώο".

"Αποκλείεται", απαντά ανένδοτος ο ιερέας. "Ο νόμος του Θεού είναι σαφής και κατηγορηματικός: "παν πρωτότοκον όνου θέλεις εξαγοράσει με αρνίον, και εάν δεν εξαγοράσης αυτό, τότε θέλεις λαιμοτομήσει αυτό". Πού είναι το αρνί;"

"Αχ, κύριε, δεν έχω ούτε ένα αρνί!"

"Τότε πήγαινε να αγοράσεις κι έλα, αλλιώς πρέπει να σφαχτεί το γαϊδουράκι. Ή ένα αρνί ή το γαϊδουράκι πρέπει να πεθάνει".

"Αλίμονο! πάνε χαμένες όλες μου οι ελπίδες", θρηνεί ο άνθρωπος. "Είμαι πολύ φτωχός για να μπορέσω ν' αγοράσω ένα αρνί".

Ένα τρίτο πρόσωπο μπαίνει τη στιγμή αυτή στη σκηνή. Πλησιάζει κι, αφού ακούει τη θλιβερή ιστορία του φτωχού, γυρίζει και του λέει με καλοσύνη: "Μη φοβάσαι, εγώ μπορώ να φροντίσω για το πρόβλημά σου. Στο σπίτι μου εκεί πάνω στην κορφή του λόφου έχουμε ένα μικρό αρνάκι "άμωμο και άσπιλο". Ποτέ δεν περιπλανήθηκε μακριά από το σπίτι και είναι δικαιολογημένα, πολύ αγαπημένο απ' όλους μας. Αυτό το αρνί θα στο φέρω". Και μ' αυτά τα λόγια ξεκινάει για το λόφο. Σε λίγο να τος, έρχεται οδηγώντας ήρεμα το μικρό ζώο κάτω απ' την πλαγιά και πολύ γρήγορα το αρνί και το γαϊδουράκι στέκονται δίπλα δίπλα.

Ύστερα το αρνί δένεται στο θυσιαστήριο, σφάζεται και η φωτιά τυλίγει τη θυσία.

Ο δίκαιος ιερέας γυρίζει τώρα στο φτωχό και του λέει: "Μπορείς να πάρεις το γαϊδουράκι σου και να γυρίσεις σπίτι. Τώρα πια δε χρειάζεται να σφαχτεί. Το αρνί πέθανε στη θέση του και, σαν συνέπεια, είναι ελεύθερο, χάρη στο φίλο σου".

Μπορείς να δεις μέσα απ' αυτή την ιστορία την απεικόνιση της σωτηρίας του ανθρώπου από τον Θεό; Οι αμαρτίες σου απαιτούν το θάνατό σου, τη δίκαιη κρίση που πρέπει να πέσει επάνω σου. Η μοναδική εναλλακτική λύση είναι να πεθάνει στη θέση σου ένας Αντικαταστάτης, διορισμένος από τον Θεό.

Εσύ, μόνος σου, δε θα μπορούσες ποτέ να βρεις έναν τέτοιο Αντικαταστάτη. Ο ίδιος ο Θεός, όμως, πρόσφερε ένα Αρνί στο πρόσωπο του αγαπημένου Του Γιού. "Αυτός είναι ο αμνός του Θεού", είπε ο Ιωάννης στους μαθητές του, όταν αντίκρισε τον άμωμο Σωτήρα. "Αυτός είναι ο αμνός του Θεού που παίρνει από πάνω απ' τους ανθρώπους το βάρος των αμαρτιών" (Ιω α:29).

Ο Χριστός ανέβηκε στο Γολγοθά "ως αρνίον επί σφαγήν"(1) και τότε εκεί

"υπέμεινε το πάθος μια για πάντα για τις αμαρτίες μας, ένας δίκαιος για χάρη των αμαρτωλών, για να σας φέρει κοντά στον Θεό"(Α Πε γ:18). Αυτός "παραδόθηκε στο θάνατο για τις ανομίες μας κι αναστήθηκε για να μας σώσει από την καταδίκη" (Ρωμ δ:25). Ο Θεός δε χάνει τις δίκαιες και άγιες θέσεις Του απέναντι στην αμαρτία, όταν δικαιώνει τον ασεβή αμαρτωλό που πιστεύει στον Χριστό(2). Ας είναι ευλογημένος ο Θεός γι' Αυτόν τον τέλειο Σωτήρα, γι' αυτή τη μεγάλη σωτηρία! Πιστεύεις στον Γιο του Θεού;

"Πράγματι", μου απαντάς, "σαν αμαρτωλός, χαμένος και καταδικασμένος, βρήκα σ' Αυτόν, κάποιον που να μπορώ να εμπιστευόμαι με σιγουριά. Ναι, πιστεύω σ' Αυτόν".

Τότε μπορώ να σε βεβαιώσω πως ο Θεός μεταφέρει σε σένα ολόκληρη την αξία που έχει η θυσία και ο θάνατός Του μπροστά στα μάτια του Θεού, σαν να τα είχες υποστεί εσύ ο ίδιος.

Τι θαυμαστός δρόμος σωτηρίας! Πόσο μεγάλος, έξοχος, αντάξιος του Θεού! Η ικανοποίηση της δικής Του αγάπης, η δόξα του ευλογημένου του Γιου και η σωτηρία του αμαρτωλού, όλα καλύπτονται μαζί την ίδια στιγμή! Πόση χάρη και δόξα! Ευλογημένος ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που καθόρισε έτσι ώστε ο αγαπητός Του Γιος να κάνει όλο το έργο και να πάρει όλη τη δόξα, ενώ εσύ κι εγώ, φτωχά, ένοχα πλάσματα, εάν πιστεύουμε σ' Αυτόν, να δεχόμαστε όλη την ευλογία και ν' απολαμβάνουμε αιώνια τη μακάρια παρουσία του Κυρίου μας. "Μεγαλύνετε τον Κύριον μετ' εμού και ας υψώσωμεν ομού το όνομα Αυτού" (Ψαλμ λδ:4).

Ίσως, όμως, ν' αναρωτιέσαι: "Και τότε πώς γίνεται, αφού δε στηρίζομαι πια στον εαυτό μου και στα καλά έργα, αλλά αποκλειστικά και μόνο στον Χριστό και στη θυσία Του, πώς γίνεται και δεν έχω απόλυτη βεβαιότητα για τη σωτηρία μου; Τη μια μέρα αισθάνομαι πως είμαι σωσμένος, την άλλη δεν το αισθάνομαι πια και κάθε ελπίδα μου σβήνει. Νιώθω σαν καράβι που το χτυπά η φουρτούνα και δεν έχει πού να ρίξει την άγκυρα".

Εδώ είναι το λάθος σου. Έχεις ακούσει ποτέ κανένας καπετάνιος να έριξε την άγκυρα μέσα στο πλοίο; Όχι, βέβαια! Πάντοτε τη ρίχνουν έξω από το πλοίο.

Μπορεί να έχεις ξεκαθαρίσει ότι μόνο ο θάνατος του Χριστού σου δίνει την ασφάλεια, αλλά απ' την άλλη μεριά να νομίζεις πως τα δικά σου αισθήματα είναι εκείνα που σου δίνουν τη βεβαιότητα.

Ας δούμε μέσα από την Αγία Γραφή πώς δίνεται στον άνθρωπο

(1) Εβραίους δ:13 - Νεοελληνική δημοτική μετάφραση, Βιβλική Εταιρία 1985

(2) Ιωάννης ι:10

(3) Ιωάννης η:44

(1) Ησαΐας νγ:7

(2) Ρωμαίους γ:26

Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Πρώτα παραθέτω ένα εδάφιο παραπονημένο, έτσι όπως το διαβάζει συνήθως η ανθρώπινη φαντασία: "Σας άφησα μ' αυτά τα αισθήματα ευτυχίας για να ξέρετε πως εσείς που πιστεύετε στο όνομα του Υιού του Θεού έχετε την αιώνια ζωή". Τώρα άνοιξε την Αγία Γραφή για να συγκρίνεις το προηγούμενο με τον ευλογημένο και ανάλλαχτο Λόγο του Θεού -κι εύχομαι να σε κάνει ο Θεός να

μπορέσεις να πεις μέσα απ' την καρδιά σου μαζί με τον Δαβίδ: "Εμίσησα τους δειστρομαμμένους στοχασμούς, τον δε νόμον Σου ηγάπησα" (Ψαλμ ριθ:13). Το εδάφιο που παράθεσα παραποιημένο πιο πάνω είναι το εδάφιο 13, από το 5ο κεφάλαιο της Α' Ιωάννου, και λέει: "Σας τα έγραψα αυτά για να ξέρετε πως εσείς που πιστεύετε στο όνομα του Υιού του Θεού έχετε την αιώνια ζωή".

Πώς μπορούσαν τα πρωτότοκα αγόρια των Ισραηλιτών να έχουν τη σιγουριά ότι είναι ασφαλή εκείνα τη νύχτα του Πάσχα, όταν η κρίση του Θεού θα έπεφτε πάνω στην Αίγυπτο;

Ας υποθέσουμε πως βρισκόμαστε στην Αίγυπτο εκείνη την εποχή, ακριβώς πριν τη νύχτα της μεγάλης σφαγής, και ας επισκεφτούμε δυο σπιτία Ισραηλιτών. Στο πρώτο σπίτι όλη η οικογένεια τρέμει από το φόβο και την αγωνία.

"Γιατί είστε τόσο ταραγμένοι;" ρωτάμε. Ο πρωτότοκος γιος μάς πληροφορεί ότι ο άγγελος του θανάτου θα διασχίσει τη χώρα κι αυτός ο ίδιος δεν ξέρει τι πρόκειται να συμβεί εκείνη την τρομερή στιγμή.

"Όταν ο εξολοθρευτής άγγελος προσπεράσει το σπίτι μας", μας λέει ο γιος, "κι η νύχτα της κρίσης τελειώσει, τότε θα ξέρω ότι είμαι ασφαλής. Μέχρι τότε όμως δε βλέπω πώς μπορώ να μένω ήσυχος. Στο διπλανό σπίτι λένε πως είναι βέβαιοι για τη σωτηρία τους, αλλά εμένα αυτό μου φαίνεται μεγάλη υπεροψία. Εγώ το μόνο που μπορώ να κάνω αυτή την τρομερή νύχτα είναι να ελπίζω πως όλα θα πάνε καλά".

"Ναι, αλλά", ρωτάμε, "ο Θεός του Ισραήλ δεν έχει προνοήσει κανένα τρόπο για να σώσει το λαό Του;"

"Βέβαια", απαντά. "Και μάλιστα το εφαρμόσαμε. Πήραμε το αίμα από ένα άμωμο κι άσπιλο αρνί, ενός έτους, και με ύσσωπο το ραντίσαμε στο ανώφλι και στους δυο παραστάτες της πόρτας. Όμως δεν είμαστε τελείως βέβαιοι ότι δεν κινδυνεύουμε".

Ας αφήσουμε αυτή την οικογένεια μέσα στην ταραχή και στην αμφιβολία τους κι ας πάμε στο διπλανό σπίτι.

Τι τεράστια αντίθεση! Εδώ σε κάθε πρόσωπο καθρεφτίζεται η ειρήνη. Όλοι είναι στο πόδι, έτοιμοι για ταξίδι, ενώ τρώνε το ψημμένο αρνί.

Ρωτάμε: "Πού οφείλεται αυτή η ηρεμία που έχετε μια τέτοια νύχτα σαν την αποψινή;"

"Α", μας απαντούν, "το μόνο που περιμένουμε είναι να δώσει ο Κύριος το σύνθημα να ξεκινήσουμε και τότε θ' αποχαιρετήσουμε για πάντα το μαστίγιο του σκληρού αφέντη και όλη τη δουλειά στην Αίγυπτο".

"Μήπως ξεχάσατε πως απόψε τη νύχτα θα γίνει κρίση σ' αυτόν τον τόπο;"

"Δεν το ξεχάσαμε καθόλου, αλλά ο πρωτότοκος γιος μας είναι ασφαλής. Ραντίσαμε με αίμα την πόρτα μας, όπως ακριβώς διέταξε ο Θεός μας".

"Αυτό το έκαναν και στο διπλανό σπίτι", απαντάμε. "Κι όμως είναι όλοι τους τρομαγμένοι, γιατί φοβούνται για την ασφάλειά τους".

"Ναι", αποκρίνεται ο πρωτότοκος γιος με σιγουριά "αλλά εμείς έχουμε κάτι περισσότερο από το ραντισμένο αίμα. Έχουμε τον αλάθητο Λόγο του Θεού πάνω σ' αυτό το ζήτημα" "'Όταν ιδώ το αίμα, θέλω σας παρατρέξει'"(1). Ο Θεός μένει ικανοποιημένος με το αίμα που ραντίσαμε έξω από το σπίτι κι εμείς μένουμε ικανοποιημένοι μέσα στο σπίτι με το Λόγο που μας είπε ο Θεός".

Το ραντισμένο αίμα μάς δίνει την ασφάλεια.

Ο Λόγος του Θεού μάς δίνει τη βεβαιότητα.

Υπάρχει τίποτ' άλλο που να μας δίνει μεγαλύτερη ασφάλεια από το αίμα

του Αμνοῦ ἢ περισσότερη βεβαιότητα ἀπὸ το Λόγο του Θεοῦ; Ὁχι, τίποτα, τίποτα ἀπολύτως.

Τώρα θέλω νὰ σου κάνω μια ἐρώτηση. Ποιο ἀπὸ τα δυο σπίτια νομίζεις πως ἦταν το πιο ἀσφαλές;

Λες νὰ ἦταν το δεύτερο, ὅπου ὅλοι ἦσαν ἡρεμοί; Λοιπὸν ὄχι. Κάνεις λάθος. Καὶ τα δυο ἦταν το ἴδιο ἀσφαλές. Ἡ ἀσφάλειά τους στηρίζεται πάνω στο πως ὁ Θεὸς υπολογίζει το αἷμα ἐξω ἀπὸ την πόρτα καὶ ὄχι στο πῶς νιώθουν αυτοὶ ἀπὸ μέσα. Ἀν θέλεις νὰ βεβαιωθείς γιὰ την εὐλογία του Θεοῦ στη ζωὴ σου, μὴν ἀκούς την ἀστατή μαρτυρία των συναισθημάτων μέσα σου, ἀλλὰ την ἀλάθητη μαρτυρία του Λόγου του Θεοῦ. "Σας βεβαιώνω: ὁποῖος με πιστεύει, αὐτὸς θα ἔχει την αἰώνια ζωὴ" (Ιω 3:47).

Ἀς δοῦμε ἓνα παράδειγμα ἀπὸ την καθημερινή ζωὴ. Κάποιος αγρότης, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀρκετὴ γῆ γιὰ νὰ βοσκῆσει το κοπάδι του, ζήτησε ἓνα μικρὸ λιβάδι που ἀκούσε πως ἦταν γιὰ νοίκιασμα, δίπλα στο σπίτι του. Περνοῦσε ὁμως ὁ καιρὸς καὶ δὲν ἐπαίρνε καμιά ἀπάντηση ἀπὸ τον ἰδιοκτήτη. Μια μέρα τον συναντᾷ ἓνας γείτονας καὶ του λέει: "Νιώθω μεγάλη σιγουριά γιὰ το ζήτημά σου, ὅτι τελικὰ θ' ἀποχτήσεις το λιβάδι. Δὲν θυμάσαι τα περασμένα Χριστοῦγεννα που ὁ ἰδιοκτήτης του σοῦ ἐστειλε ἓνα ωραῖο δῶρο καὶ προχθὲς πάλι, που συναντηθήκατε στο δρόμο, που σου ἐγένεψε φιλικὰ;". Χάρη στα λόγια αὐτὰ ὁ αγρότης γέμισε ἐλπίδες.

Την ἄλλη μέρα τον βλέπει ἓνας ἄλλος γείτονας που πάνω στη συζήτηση του λέει: "Φοβάμαι πως δὲν ἔχεις καμιά ἐλπίδα ν' ἀποχτήσεις το λιβάδι. Το 'χει ζητήσῃ κι ὁ κ. Ν. καὶ, ὅπως ξέρεις, τα πάει πολὺ καλὰ με τον ἰδιοκτήτη". Καὶ οἱ ωραῖες ἐλπίδες του φτωχοῦ αγρότη σκάνε σαν σαπουνόφουσκες. Τη μια μέρα γεμάτος ἐλπίδες, την ἄλλη μπλεγμένος στις ἀμφιβολίες.

Πάνω στην ὥρα φτάνει κι ὁ ταχυδρόμος μ' ἓνα φάκελο. Ὁ ἄνθρωπος το ἀνοίγει κι ἡ καρδιά του ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ δυνατὰ, καθὼς ἀναγνωρίζει το γραφικὸ χαρακτήρα του ἰδιοκτήτη. Ξαφνικὰ ἡ ἐκφραση του προσώπου του ἀλλάζει, τὴ θέση τῆς ἀγωνίας παίρνει ἡ χαρὰ, ἐνὼ διαβάσει καὶ ξαναδιαβάσει το γράμμα.

"Ἡ ὑπόθεση ἐκλείσει", φωνάζει στη γυναῖκα του. "Τέρμα οἱ ἀμφιβολίες καὶ οἱ φόβοι γι' αὐτὸ το θέμα. Τα "ἐλπίζω" καὶ τα "ἀν", ἀνήκουν πια στο παρελθόν. Ὁ ἰδιοκτήτης γράφει πως το λιβάδι εἶναι δικό μου γιὰ ὅσο καιρὸ το χρειάζομαι καὶ με τους καλύτερους ὅρους. Αὐτὸ μου φτάνει. Τώρα δε μ' ἐνδιαφέρει πια ἡ γνώμη των ἄλλων ἀνθρώπων. Ὁ λόγος του ἰδιοκτήτη τα τακτοποιεῖ ὅλα".

Πολλὲς φτωχὲς ψυχὲς βρίσκονται στην ἴδια κατάσταση - ἀβέβαιες καὶ μπερδεμένες ἀπὸ τις γνώμες των ἄλλων ἢ ἀπὸ τις σκέψεις καὶ τα αἰσθήματα τῆς δικῆς τους ἀπατηλῆς καρδιάς. Μόνον ὅταν δεχτοῦμε το Λόγο του Θεοῦ ὡς Λόγο του Θεοῦ, ἡ βεβαιότητα παίρνει τὴ θέση τῆς ἀμφιβολίας. Ὅταν μιλάει ὁ Θεός, πρέπει νὰ ἔχουμε πεποίθηση στα λόγια Του, εἴτε ἀποφαίνεται γιὰ την καταδίκη του ἀπίστου, εἴτε γιὰ τὴ σωτηρία του πιστοῦ.

"Εἰς τον αἰῶνα, Κύριε, διαμένει ὁ λόγος Σου εἰς τον οὐρανόν" (Ψαλμ ριθ:89). Γιὰ τον πιστὸ που ἔχει ἀπλὴ καρδιά ὁ Λόγος του Θεοῦ τα τακτοποιεῖ ὅλα. "Αὐτὸς εἶπε καὶ δὲν θέλει ἐκτελέσει; Ἡ ἐλάλησε καὶ δὲν θέλει ἐμμένει;" (Ἀριθμ κγ:19).

Μπορεῖ ὁμως, νὰ ρωτήσεις: "Πῶς μπορῶ νὰ εἶμαι σίγουρος ὅτι ἔχω την πίστη που πρέπει;"

Υπάρχει μόνον μια ἀπάντηση στην ἐρώτηση αὐτή. Ἐχεις ἐμπιστευτεῖ το Πρόσωπο που πρέπει, τον ἀγαπητὸ Γιο του Θεοῦ;

Το πρόβλημα δεν είναι πόσο μεγάλη είναι η πίστη σου, αλλά πόσο αξιόπιστος είναι Αυτός που πιστεύεις. Μπορεί κάποιος να κρατηθεί απ' τον Χριστό, όπως αυτός που κινδυνεύει να πνιγεί αρπάζεται από το σωσίβιο. Κάποιος άλλος μπορεί ν' αγγίξει μόνο την άκρη του ιματίου Του. Ο πρώτος δεν είναι περισσότερο ασφαλής από τον δεύτερο. Και οι δυο όμως έχουν ανακαλύψει το ίδιο πράγμα: πως καθόλου δεν αξίζει να εμπιστεύονται τον εαυτό τους, μπορούν όμως να εμπιστεύονται με σιγουριά τον Χριστό, να στηρίζονται στο Λόγο Του και να ησυχάζουν στο τέλει έργο που Αυτός έκανε για χάρη μας. Αυτό θα πει "πιστεύω σ' Αυτόν". "Σας βεβαιώνω: όποιος με πιστεύει, αυτός θ' έχει την αιώνια ζωή" (Ιω ς:47).

Πρόσεχε μη στηρίξεις την πεποίθησή σου στις προσπάθειές σου να γίνεις καλύτερος ή στην τήρηση των θρησκευτικών σου καθηκόντων και στην κατάνυξη που νιώθεις, εάν βρίσκεσαι σε πνευματική ανάταση, ή στην ηθική ανατροφή που πήρες από τους γονείς σου, κλπ. Μπορεί μ' όλη σου την καρδιά να πιστεύεις σ' αυτά τα πράγματα, κι όμως να χαθείς αιώνια. Μη ξεγελιέσαι από τα έργα που ευχαριστούν μόνο τους ανθρώπους (ή τη σάρκα) (βλέπε Γαλ ς:12). Και η πιο αδύναμη πίστη στον Χριστό, σώζει, ενώ αντίθετα και η πιο δυνατή πίστη σε ο,τιδήποτε άλλο, ξεγελάει μόνο την καρδιά σου.

Ο Θεός με απλότητα σου παρουσιάζει μέσα στο Ευαγγέλιο τον Κύριο Ιησού Χριστό και σου λέει: "Αυτός είναι ο αγαπημένος μου Υιός, αυτός είναι ο εκλεκτός μου" (Μτ γ:17). Μπορείς να έχεις απόλυτη εμπιστοσύνη στην καρδιά Του, αλλά δεν μπορείς ατιμώρητα να εμπιστεύεσαι τη δική σου.

Ευλογημένο και τρισευλογημένο το όνομά Σου, Κύριε Ιησού! Ποιος δε θα ήθελε να Σε εμπιστευθεί και να δοξάζει το όνομά Σου!

"Εγώ πιστεύω ειλικρινά στον Χριστό", μου είπε μια μέρα μια θλιμμένη ψυχή. "Κι όμως, όταν με ρωτάν αν έχω σωθεί, δε θέλω ν' απαντήσω ναι, γιατί φοβάμαι μήπως λέω ψέματα".

Η κοπέλα αυτή ήταν κόρη ενός κρεοπώλη σε μια μικρή κωμόπολη. Εκείνη την ημέρα είχε λαϊκή αγορά στην περιοχή κι ο πατέρας της είχε πάει για προμήθειες και δεν είχε γυρίσει ακόμα. Της λέω λοιπόν: "Ας πούμε πως έρχεται τώρα ο πατέρας σου κι εσύ τον ρωτάς πόσα πρόβατα αγόρασε. Αυτός απαντά: "δέκα". Μετά από λίγο μπαίνει στο κρεοπωλείο κάποιος άλλος και σε ρωτά: "Πόσα πρόβατα αγόρασε σήμερα ο πατέρας σου;" Κι εσύ του απαντάς: "Δε θέλω να σου απαντήσω, γιατί φοβάμαι μήπως σου πω ψέματα". "Μα", διαμαρτυρήθηκε η μητέρα της, που στεκόταν δίπλα και μας άκουγε εκείνη τη στιγμή, "έτσι θα έβγαζε ψεύτη τον πατέρα της!"

Βλέπεις λοιπόν, αγαπητέ αναγνώστη, ότι η κοπέλα αυτή, παρ' όλο που είχε καλή πρόθεση, ουσιαστικά έβγαζε τον Χριστό ψεύτη; Στην πραγματικότητα έλεγε: "Εγώ πιστεύω ειλικρινά στο Γιο του Θεού κι Αυτός λέει πως έχω αιώνια ζωή, αλλά εγώ δε θέλω να παραδεχτώ τέτοιο πράγμα, γιατί φοβάμαι μήπως λέω ψέματα".

"Όμως", μπορεί να πει κάποιος άλλος, "πώς μπορώ να είμαι σίγουρος ότι πραγματικά πιστεύω; Πολλές φορές προσπάθησα μ' όλη μου τη δύναμη να πιστέψω και μετά εξέτασα τον εαυτό μου για να δω αν τα κατάφερα. Κι όμως όσο περισσότερο εξετάζω την πίστη μου, τόσο λιγότερη μου φαίνεται πως έχω".

Αγαπητέ μου φίλε, ψάχνεις σε λάθος κατεύθυνση. Και μόνο το ότι προσπαθείς να πιστέψεις δείχνει πως βρίσκεσαι σε λάθος δρόμο. Ας δούμε άλλο ένα παράδειγμα, για να σου εξηγήσω τι θέλω να πω.

Ένα απόγευμα, την ώρα που ξεκουράζεσαι ήσυχα στο σπίτι σου, μπαίνει κάποιος και σου λέει πως ο σταθμάρχης της περιοχής μετά από ένα ατύχημα,

σκοτώθηκε πάνω στις γραμμές του τρένου. Ο άνθρωπος όμως, αυτός, που σου έφερε την είδηση, έχει ανέκαθεν κακή φήμη. Ξέρεις μάλιστα πως είναι θρασυτάτος και περιβόητος ψεύτης.

Θα πίστευες ή έστω θα δοκίμαζες να πιστέψεις έναν τέτοιο άνθρωπο;

"Όχι, βέβαια", διαμαρτύρεσαι.

"Και γιατί, όχι;". "Μα γιατί τον ξέρω πολύ καλά ποιος είναι!"

"Ναι, αλλά πες μου, πώς το ξέρεις ότι δεν τον πιστεύεις. Μήπως γιατί εξέτασες την πίστη σου ή τα αισθήματά σου;" "Όχι", μου απαντάς. "Γιατί υπολόγισα τον άνθρωπο που μου έφερε τα νέα".

Πάνω στην ώρα έρχεται ένας γείτονας και σου λέει: "Απόψε ένα φορτηγό τρένο πάτησε το σταθμάρχη μας και τον σκότωσε". Μόλις ο γείτονας φεύγει, σ' ακούω να λες διστακτικά: "Ε, τώρα το πιστεύω ως ένα σημείο, γιατί απ' όσο θυμάμαι αυτόν τον άνθρωπο τον γνωρίζω από παιδί και μόνο μια φορά στη ζωή του μου είπε ψέματα".

Και πάλι σε ρωτώ: "Μήπως αυτή τη φορά εξέτασες την πίστη σου και κατάλαβες πως ως ένα σημείο το πίστεψες;"

"Όχι", επιμένεις. "Υπολόγισα τον χαρακτήρα του ανθρώπου που μου έφερε την είδηση".

Δεν περνάει όμως πολύ ώρα και μπαίνει κάποιος τρίτος να σου φέρει τα ίδια θλιβερά νέα. Αυτή τη φορά όμως λες: "Τώρα πια, Γιάννη, το πιστεύω. Αφού το λες εσύ, μπορώ να είμαι βέβαιος".

Για άλλη μια φορά σου κάνω την ερώτηση (που, όπως θυμάσαι, είναι αντίλαλος της δικής σου ερώτησης): "Πώς το ξέρεις ότι πιστεύεις απόλυτα στο φίλο σου το Γιάννη;"

"Γιατί ξέρω ποιος είναι ο Γιάννης", μου απαντάς.

"Ποτέ του δε μ' έχει ξεγελάσει μέχρι σήμερα κι ούτε πιστεύω πως θα το κάνει ποτέ".

Γι' αυτό ακριβώς κι εγώ είμαι σίγουρος ότι πιστεύω στο Ευαγγέλιο, γιατί ξέρω ποιος είναι Εκείνος που μου το αναγγέλει,. "Δεχόμαστε τη μαρτυρία των ανθρώπων, αλλά η μαρτυρία του Θεού είναι πολύ ισχυρότερη, και ο Θεός έχει δώσει τη μαρτυρία Του σχετικά με τον Υιό Του. Όποιος δεν πιστεύει στον Θεό Τον θεωρεί ψεύτη, γιατί δεν έδειξε εμπιστοσύνη στη μαρτυρία που έδωσε ο Θεός σχετικά με τον Υιό Του" (Α Ιω ε:9-10). Ο Αβραάμ πίστεψε στον Θεό και γι' αυτή του την πίστη ο Θεός τον αναγνώρισε δίκαιο (Ρωμ δ:3).

Μια ψυχή ταραγμένη έλεγε μια φορά σ' έναν ιεροκήρυκα: "Αχ, κύριε, δεν μπορώ να πιστέψω". Και ο ιεροκήρυκας απάντησε ήρεμα και σοφά: "Αλήθεια; Και ποιος είναι αυτός που δεν μπορείς να πιστέψεις;" Έτσι λύθηκε το πρόβλημα. Ο άνθρωπος αυτός έβλεπε την πίστη σαν ένα αίσθημα ανέκφραστο που έπρεπε να νιώσει μέσα του, για να μπορέσει να είναι σίγουρος πως θα πάει στον ουρανό. Αντίθετα, η πίστη στρέφει τα μάτια προς τα έξω, στο Ζωντανό Πρόσωπο και στο ολοκληρωμένο Του έργο, και αναπαύεται στη μαρτυρία που δίνει ο αξιόπιστος Θεός για το Γιο Του.

Το βλέμμα που στρέφεις έξω φέρνει την ειρήνη μέσα. Όταν κάποιος κοιτάζει προς τον ήλιο, τότε η σκιά του βρίσκεται πίσω του. Δεν μπορείς ταυτόχρονα να προσηλώνεις το βλέμμα και στον εαυτό σου και στον ένδοξο θρόνο του Χριστού στον ουρανό.

Έχουμε δει λοιπόν ότι το ευλογημένο Πρόσωπο του Ιησού Χριστού κερδίζει την εμπιστοσύνη μας. Το ολοκληρωμένο έργο Του μας χαρίζει αιώνια ασφάλεια. Ο Λόγος του Θεού μάς δίνει ακλόνητη βεβαιότητα. Στο πρόσωπο και στο έργο του Χριστού βρίσκουμε το δρόμο της σωτηρίας, στο Λόγο του Θεού βρίσκουμε τη

βεβαιότητα της σωτηρίας μας.

"Αλλά αν είμαι "σωσμένος", μπορεί ν' αναρωτηθείς, "τότε γιατί είναι τόσο άστατη η ζωή μου; Γιατί χάνω τόσο εύκολα όλη τη χαρά και την ηρεμία μου και γίνομαι κακόκεφος και μελαγχολικός, όπως ήμουν πριν επιστρέψω στον Θεό;

Αυτή η απορία μας οδηγεί στο τρίτο ζήτημα, που είναι

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Η Αγία Γραφή μάς διδάσκει ότι, αφού παίρνουμε τη σωτηρία με το έργο του Χριστού και τη βεβαιότητα με το Λόγο του Θεού, παίρνουμε και τη χαρά και την ενίσχυση από το Άγιο Πνεύμα, που κατοικεί μέσα σε κάθε πιστό.

Να έχεις υπόψη σου ότι κάθε πιστός σωσμένος εξακολουθεί να έχει μέσα τη "σάρκα", δηλαδή την αμαρτωλή του φύση, που την είχε από τη στιγμή που γεννήθηκε και που ίσως την εκδήλωσε όσο ακόμα ήταν ένα αδύναμο βρέφος στην αγκαλιά της μάνας του. Το Άγιο Πνεύμα, που κατοικεί μέσα στον πιστό, αντιστέκεται στη σάρκα και λυπάται κάθε φορά που αυτή εκδηλώνεται στα κίνητρα, στα λόγια ή στα έργα του.

Όταν ο πιστός ζει "με τρόπο αντάξιο του Κυρίου", το Άγιο Πνεύμα παράγει ευλογημένο καρπό στην ψυχή του: αγάπη, χαρά, ειρήνη, κλπ. (βλ. Γαλ ε:22). Όταν ο πιστός ζει με κοσμικό και σαρκικό τρόπο, το Άγιο Πνεύμα λυπάται και ο καρπός Του λείπει, σε μεταλύτερο ή μικρότερο βαθμό, απ' τη ζωή μας.

Για σένα που πιστεύεις στον Γιο του Θεού τα πράγματα έχουν ως εξής:

το έργο του Χριστού	στέκονται
και	ή
η σωτηρία σου	πέφτουν μαζί

ο τρόπος που ζεις	στέκονται
και	ή
η χαρά σου	πέφτουν μαζί

Αν το έργο του Χριστού καταρρεύσει -και ας είναι δοξασμένο το όνομα του Θεού, αυτό δεν πρόκειται ποτέ, μα ποτέ να συμβεί- τότε και η σωτηρία σου θα καταρρεύσει μαζί του.

Αν ο τρόπος που ζεις δεν είναι σωστός, τότε και η χαρά σου θα πάψει να υπάρχει.

Γι' αυτό αναφέρεται για την πρώτη εκκλησία, στις Πράξεις θ:31, πως "πορεύονταν με αφοσίωση στον Κύριο και με την ενίσχυση του Αγίου Πνεύματος πλήθαιναν τα μέλη της". Και στις Πράξεις ιγ:52, "οι χριστιανοί...ήταν γεμάτοι χαρά και Άγιο Πνεύμα".

Τώρα μπορείς να καταλάβεις πού είναι το λάθος σου; Ανακατώνεις δυο πράγματα εντελώς διαφορετικά: τη χαρά σου και την ασφάλειά σου. Όταν με τους συμβιβασμούς, το θυμό, την κοσμικότητα, κλπ., λυπείς το Άγιο Πνεύμα

και χάνεις τη χαρά σου, τότε νομίζεις πως κλονίστηκε και η ασφάλειά σου. Σου επαναλαμβάνω, λοιπόν, ότι:

Η ασφάλειά σου βασίζεται στο έργο που έκανε ο Χριστός για σένα.

Η βεβαιότητά σου στηρίζεται πάνω στο Λόγο του Θεού για σένα.

Η χαρά σου εξαρτάται από το να μη λυπείς το Άγιο Πνεύμα μέσα σου.

Όταν σαν παιδί του Θεού κάνεις κάτι που λυπεί το Άγιο Πνεύμα, τότε διακόπτεται και η επικοινωνία σου με τον Πατέρα και με τον Υιό. Και μόνο αφού ελέγξεις τον εαυτό σου και εξομολογηθείς την αμαρτία σου, αποκαθίσταται και πάλι η χαρά αυτής της επικοινωνίας.

Ας υποθέσουμε πως ο γιος σου έκανε κάποια παρακοή. Αμέσως καταλαβαίνεις από το ύφος του πως κάτι δεν πάει καλά. Μόλις πριν από μισή ώρα κάνατε βόλτα μαζί στον κήπο και θαύμαζε ό,τι θαύμαζες κι εσύ και χαιρόταν μ' ό,τι χαιρόσουν κι εσύ. Μ' άλλα λόγια, είχε επικοινωνία μαζί σου, οι προτιμήσεις του και τα συναισθήματά του ήταν ίδια με τα δικά σου. Τώρα όμως όλα έχουν αλλάξει. Στέκεται σε μια γωνιά σαν ανυπάκουο παιδί, πραγματικά αξιολύπητη εικόνα. Τον διαβεβαίωσες πως αν ομολογήσει το σφάλμα του, θα τον συγχωρέσεις. Αυτός όμως από πείσμα και υπερηφάνεια προτιμά να στέκεται και να κλαίει εκεί στη γωνιά.

Πού είναι τώρα η χαρά που ένιωθε πριν από μισή ώρα; Εξαφανίστηκε.

Γιατί; Γιατί η επικοινωνία ανάμεσα σε σένα και σ' αυτόν διακόπηκε.

Τι έγινε ο ευγενικός δεσμός που υπήρχε ανάμεσα σε σένα και στο γιο σου πριν από μισή ώρα; Τελείωσε πια ή διακόπηκε κι αυτός; Όχι, βέβαια.

Ο δεσμός με το παιδί σου βασίζεται στη γέννησή του. Η επικοινωνία του με σένα εξαρτάται από τη συμπεριφορά του.

Μετά από λίγο, ο γιος σου αφήνει τη γωνιά του κι έρχεται με λυγισμένη θέληση και συντριμμένη καρδιά να σου ομολογήσει τα πάντα. Απ' τη στάση του καταλαβαίνεις πως τώρα πια απεχθάνεται την παρακοή του, όσο κι εσύ. Τον παίρνεις στην αγκαλιά σου και τον γεμίζεις με φιλιά. Η χαρά που ένιωθε ξαναγουριζεί, επειδή η επικοινωνία σας έχει αποκατασταθεί.

Ας υποθέσουμε πως ενώ ακόμα ο γιος σου στέκεται παράμερα σε μια γωνιά, ξαφνικά ακούγονται κραυγές σ' όλο το σπίτι: "φωτιά! φωτιά!" Τι θ' απογίνει τώρα το παιδί σου; Θα το παρατήσεις εκεί που βρίσκεται να καεί μαζί με το σπίτι; Αδύνατον! Μάλλον πρώτα αυτό θα προσπαθήσεις να σώσεις. Άλλο πράγμα είναι η αγάπη του συγγενικού δεσμού κι άλλο η χαρά της επικοινωνίας.

Όταν ο Δαβίδ αμάρτησε για τη γυναίκα του Ουρία, δε λέει "απόδος μοι την σωτηρίαν Σου", αλλά "απόδος μοι την αγαλλίασιν της σωτηρίας σου" (Ψαλμ να:12).

Όταν ένας πιστός αμαρτήσει, η επικοινωνία του με τον Θεό διακόπτεται προσωρινά και η χαρά του χάνεται, μέχρι να επιστρέψει στον Πατέρα και να εξομολογηθεί την αμαρτία του. Από τη στιγμή αυτή, αν δεχτεί το Λόγο του Θεού όπως είναι, γνωρίζει ότι παίρνει συγχώρεση. Γιατί η Αγία Γραφή διακηρύττει καθαρά πως "αν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός, που κρατάει το λόγο του και μας σώζει, θα συγχωρέσει τις αμαρτίες μας και θα μας καθαρίσει από κάθε άδικη πράξη" (Α Ιω α:9).

Ακόμα κράτησε στο μυαλό σου αυτά τα δυο πράγματα: τίποτε δεν είναι πιο δυνατό από τον συγγενικό δεσμό, ενώ τίποτα δεν είναι πιο ευαίσθητο από την επικοινωνία. Όλες οι δυνάμεις και οι εξουσίες της γης και της κόλασης ενωμένες δεν μπορούν να καταστρέψουν το δεσμό, ενώ ένα πονηρό κίνητρο ή μια ανόητη κουβέντα μπορούν να σπάσουν την επικοινωνία.

Αν νιώθεις ταραγμένος, ταπείνωσε τον εαυτό σου μπροστά στον Θεό κι

εξέτασε τη ζωή σου. Και όταν ανακαλύψεις τι ήταν αυτό που σου έκλεψε τη χαρά, φερ' το αμέσως στο φως, ομολόγησε την αμαρτία σου στον Θεό και κρίνε χωρίς δικαιολογίες τον εαυτό σου, που άφησες αστόχαστα κι επιπόλαια τον κλέφτη να μπει μέσα. Ποτέ όμως, μη συγγέεις τη χαρά με την ασφάλειά σου.

Μ' όλα αυτά μη φαντάζεσαι πως υπάρχουν δυο μέτρα απέναντι στην αμαρτία και πως ο Θεός κρίνει με μεγαλύτερη επιείκεια τον πιστό απ' τον άπιστο. Ποτέ δεν πρόκειται ο Άγιος να προσπεράσει την αμαρτία ενός πιστού χωρίς να την καταδικάσει όσο και τις αμαρτίες κάποιου άλλου, που απορρίπτει τον πολυτιμό Του Γιο. Ανάμεσα σ' αυτές τις περιπτώσεις όμως υπάρχει μεγάλη διαφορά. Ο Θεός γνωρίζει όλες τις αμαρτίες του πιστού και τις φόρτωσε όλες πάνω στον Χριστό, τον ευλογημένο Αντικαταστάση του πιστού, όταν Αυτός υπέφερε στο σταυρό του Γολγοθά. Εκεί και τότε, μια για πάντα τέθηκε το μεγάλο "ποινικό ζήτημα" της ενοχής του και τακτοποιήθηκε, η κρίση έπεσε πάνω στον Χριστό, τον ευλογημένο Αντικαταστάτη του πιστού, που "σήκωσε τις αμαρτίες μας με το ίδιο Του το σώμα στο σταυρό" (Α Πε β:24). Όποιος όμως απορρίπτει τον Χριστό, θα βαστάξει ο ίδιος, μόνος του τις αμαρτίες του για πάντα στη λίμνη της φωτιάς.

Τώρα, όταν ένας πιστός αμαρτήσει, το "ποινικό ζήτημα" της αμαρτίας δεν τίθεται πια γι' αυτόν, γιατί ο ίδιος ο δικαστής το τακτοποίησε μια για πάντα πάνω στον σταυρό. Τίθεται όμως ζήτημα επικοινωνίας, κάθε φορά που λυπεί το Αγιο Πνεύμα.

Ας δούμε ένα παράδειγμα. Είναι μια υπέροχη νύχτα, ιδιαίτερα φωτεινή κι έχει πανσέληνο. Ένας άνθρωπος κοιτάζει προσηλωμένος κάτω στο βαθύ, ήσυχο πηγάδι που το φεγγάρι καθρεφτίζεται. "Τι όμορφο", λέει στο φίλο του, "που είναι το φεγγάρι απόψε! Τι φωτεινό κι ολοστρόγγυλο που είναι! Και δες με πόση μεγαλοπρέπεια διασχίζει τον ουρανό!" Δεν είχε καλά - καλά τελειώσει τα λόγια του κι ο φίλος του, ρίχνει ένα μικρό χαλίκι στο πηγάδι. Τώρα ο άνθρωπος λέει ξαφνιασμένος: "Για δες, το φεγγάρι ολόκληρο έσπασε και τα κομματάκια του πέφτουν το ένα πάνω στ' άλλο χωρίς καμιά τάξη!" "Τι παράλογες κουβέντες είναι αυτές", του κάνει έκπληκτος ο φίλος του. "Κοίταξε πάνω, άνθρωπέ μου! Το φεγγάρι δεν άλλαξε. Άλλαξε μόνο η κατάσταση μέσα στο πηγάδι που το καθρεφτίζει".

Τώρα μετέφερε αυτή την απλή εικόνα στον εαυτό σου. Η καρδιά σου είναι το πηγάδι. Όταν δε δίνει τόπο στην αμαρτία, το Πνεύμα του Θεού αποκαλύπτει μέσα τη δόξα και την αξία του Χριστού, για να σου δώσει παρηγοριά και χαρά. Μόλις όμως αρχίσεις να τρέφεις στην καρδιά σου κάποια πονηρή πρόθεση ή αφήσεις να ξεφύγει απ' τα χείλη σου κάποια ανόητη κουβέντα χωρίς να την ελέγξεις, η ευλογημένη εμπειρία σου κομματιάζεται. Αρχίζεις να νιώθεις ανήσυχος και ταραγμένος μέσα σου, μέχρι που να ομολογήσεις την αμαρτία σου (αυτό που σε ταραίζει) μπροστά στον Θεό, με συντριμμένο πνεύμα και τότε ξαναγουρίζεις για άλλη μια φορά η ήρεμη εκείνη, γλυκειά χαρά της επικοινωνίας με τον Θεό.

Την ώρα που η καρδιά σου είναι έτσι ταραγμένη, έχει αλλάξει το έργο του Χριστού; Όχι, καθόλου. Άρα λοιπόν ούτε κι η σωτηρία σου έχει μεταβληθεί.

Μήπως έχει αλλάξει ο Λόγος του Θεού; Όχι, βέβαια. Τότε και η βεβαιότητα για τη σωτηρία σου δεν έχει κλονιστεί.

Τι έχει αλλάξει λοιπόν; Άλλαξε η ενέργεια του Αγίου Πνεύματος μέσα σου. Αντί να σου αποκαλύπτει τη δόξα του Χριστού και να γεμίζει την καρδιά σου με τη συναισθηση της αξίας Του, λυπάται γιατί πρέπει αντίθετα να σε γεμίσει με την αίσθηση της δικής σου αναξιότητας και αμαρτίας. Αυτός σου

αφαιρεί την ενίσχυση και τη χαρά, μέχρι να ελέγξεις και ν' αποδοκιμάσεις την αμαρτία που ο Ίδιος ελέγχει και αποδοκιμάζει. Όταν αυτό γίνει, τότε η επικοινωνία σου με τον Θεό αποκαθίσταται και πάλι.

Ο Κύριος να μας δίνει ολοένα και περισσότερο ζήλο, ώστε να μη λυπούμε "με τη συμπεριφορά μας το Πνεύμα του Θεού το Άγιο, το οποίο αποτελεί τη σφραγίδα του Θεού πάνω μας, εγγύηση ότι θα 'ρθει η μέρα της τελικής απολύτρωσης" (Εφ δ:30).

Όσο αδύνατη κι αν είναι η πίστη σου, να είσαι βέβαιος για το ότι Εκείνος που κέρδισε την εμπιστοσύνη σου δε θα αλλάξει ποτέ. "Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα" (Εβρ ιγ:8).

Το έργο που Εκείνος τελείωσε δε θα αλλάξει ποτέ. "Πάντα όσαν έκαμεν ο Θεός τα αυτά θέλουσιν εισθαι δια παντός, δεν είναι δυνατόν να προσθέση τις εις αυτά, ουδέ να αφαιρέση απ' αυτών" (Εκκλ γ:14).

Ο Λόγος που Εκείνος είπε δε θα αλλάξει ποτέ. "Μόλις, ξεραίνεται το χορτάρι μαζί του κι ο ανθος που πέφτει. Αιώνιος είναι μόνο ο λόγος του Κυρίου" (Α Πε α:24-25).

Άρα λοιπόν το αντικείμενο της εμπιστοσύνης σου, το θεμέλιο της ασφαλείας σου και η βάση της βεβαιότητάς σου μένουν το ίδιο ανάλλαχτα για πάντα.

Θα σε ρωτήσω γι' άλλη μια φορά: "Σε τι θέση ταξιδεύεις;" Στρέψε στον Θεό την καρδιά σου κι απάντησε σ' Αυτόν την ερώτηση που σου κάνω. "Ο Θεός κρατάει το λόγο Του, ακόμα κι αν όλοι οι άνθρωποι τον αθετήσουν" (Ρωμ γ:4). "Αυτός που δέχεται τη μαρτυρία του αναγνωρίζει ότι ο Θεός λέει την αλήθεια" (Ιω γ:33).

Μακάρι ν' αποκτήσεις τη χαρούμενη βεβαιότητα πως κατέχεις μια τόσο σπουδαία σωτηρία τώρα και μέχρι την ημέρα του Χριστού.

